

BİR APAÇI MASALI

2

Kebabman

Angutyus

2.
BASKI

KEBAB
HOUSE

Döner

Kebab

Pizzas

Okunabilir
Gruplar
'O'
kütüphane

~~~~~

Bir Apaçi Masalı - 2 - Kebapman

Angutyus

OkuyanUs/Dizüstü Edebiyat - 2012

~~~~~

İngiltere'nin havasına, parasına, karısına güvenmeyeceksin!

Bir sessizlik, kafamda bir boşluk, öylece bakındığımı hatırlıyorum sadece. Ne kadar zaman geçtiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Belki saatler geçmişti. Belki de daha bir dakika bile dolmamıştı. Zaman-mekân kavramını çoktan yitirmiştim zaten. Sara Jane kıcıma tekme vurduktan sonra dünyamı şaşırmış bir halde bu rezil odaya gelmiştim. Boş boş bakıyordum İnek Şaban ile Badi Ekrem'in şakalarına. Kusmak istiyordum. Güzel bir uyku uyumak ve uyandığımda son iki günün bir daha hiç yaşanmamışçasına hafızamdan silinmesini istiyordum yalnızca. Çok hırpalanmıştım. Çok hazırlıksız yakalanmıştım. Daha ikinci günde beni böylesine örseleyen bu İngiltere ileriki günlerde kim bilir neler yapacaktı bana? Düşünmesi bile tüylerimi diken diken etmeye yetiyordu.

Kendimi acemi bir boksörün dengesiz yumruklarıyla manyağa dönmüş kum torbası gibi hissediyordum. O kadar saçmasapan bir ruh halindeydim ki, doğru dürüst anlatmam mümkün değil. Yumruklarımı ve dişlerimi öyle çok sıkıştırmıştım ki, sanki çenem kitlenmişti; üstümde ıslak bir montla oturduğum yerde kalakalmıştım, uyuz sokak iti gibi titriyordum. Birden “tookk” diye bir gürültüyle kendime geldim. Videokaset bitmiş, iğrenç ötesi bir ses çıkararak dönüyordu kendi halinde. Ayağa kaktım. Videoyu durdurup bir kanal açtım.

Etrafımı inceledim. Küçük bir oda. Ne bir tuvalet ne de bir banyo vardı. Sadece dört duvar ve küçük bir pencere. Oda demeye bin şahit lazım aslında. Bildiğin lağım çukuru. Gemileri yakıp, çantamı omzuma atıp, kapıyı çarpıp çıktığımdan beri ana kucağından, çok rezil kepaze yerler görmüş ama böylesi berbat bir yere hiç rastlamamıştım... Benim bile aklımı almaya yetmişti. Bir insan evladı bırak yaşamayı nefes bile alamazdı bu bok çukurunda.

Omuzlarım düştü. Çöktüm kaldım bir sandalyeye. Bir sürü içki şişesi vardı. Bir sürü de bardak. Sağlam bir kadeh doldurdum. İki yudumda içtim o sert zıkkımı. Bir süre öylece oturdum. Ardından bir kadeh daha doldurdum ve yavaş yavaş içmeye başladım. Birden karşımda buldum onu. İsveçli kadın. O ve ben. Yüzüme bakıyordu, hiç konuşmadan. Göz göze geldik. Başımı eğdim. Yüzüne bakacak ne gücüm ne de cesaretim vardı. İçim sızladı. Vicdan yaptığımdan değil, sadece içim sızladı. Ne demişti ailesine, beni nişanlısı olarak

tanıştırdığı çevresine? Ne olmuştur şimdi gelecekle ilgili kurduğu hayallerine? İçim sızladı işte. Günler sonra karşımdaydı yine. Günler sonra aklıma gelmişti kadın. Benim gibi o da dişlerini sıkıp, çenesini kenetleyerek bakıyor muydu bomboş duvarlara? Hiçbir fikrim yoktu. Bu soruların cevabı da yoktu. Bu sorulara cevap bulmak için kasmaya da gerek yoktu. Kendi götümün derdine düşmüştüm. Tek gerçeğim buydu şimdilik.

Kendime acıdım sadece. İsveçli kadına değil. Hiçbir zaman umursamamıştım ben sevda işlerini. Bırakıp giderken arkamda kalanları düşünmek gibi bir derdim hiç olmamıştı.

Kendi kendimi kandırıyordum sadece. Vicdan mastürbasyonu yapıyordum. Kendime acıdım ve sadece kendimden tiksindim. İkiyüzlülüğüm ile yüzleştim ilk defa. İsveçli kadın falan hava cıvaydı. Umurumda değildi ne yaptığı ya da ne yapacağı. Vicdan, merhamet gibi erdemler benim için hayat denilen kerhanenin en gözde sermayeleriydi. Vicdan, adalet gibi kavramları ben çoktan bohça yapıp kaldırmıştım kışkıkların arasına. Bırakayım dağınık kalsın. Olmuşla ölmüşe çare yoktu.

Meselenin özeti:

Sara Jane siktir etmeseydi beni, şu an onun kollarında olsaydım, fındırdeşiyor olsaydık gelir miydi aklıma, umurumda olur muydu İsveçli kadın?

Hiçbir kadın tarafından siktir edilmemiş, egosu tavan yapmış, Akdeniz sahillerinin nam salmış adamıydım ben. Hayatı çözmüş, hayatın her türlü fiskesini, tokadını yemiş, tecrübeli biri idim. İsveçli kadını düşünecek halim yoktu. Yoktu da, “büyük lokma ye, büyük konuşma” derler ya hani, çok büyük konuşuyordum.

Bir yudum daha aldım viskiden. Sara Jane düştü aklıma. O ne yapıyordu şimdi? Bunu düşünmek daha mantıklı geldi. “Ne yapacak kahpe, köpekler gibi pişmandır işte. Aslında ortada bir yanlış yok. Sanırım bir yanlış anlama var. Ama böyle yapmasına gerek yoktu. O kim ki beni itekliyor! Pişmandır kesin. Burnundan fitil fitil getireceğim o Brighton’da yaptıklarının. Süründürmezsem adam değilim.” Kendi kendime konuşuyordum.

Canım kötü yanıyordu. Daha önce tatmadığım, çok yabancı olduğu bu acıyla ilk defa o lağım çukuru odada tanıştım. İlk defa bu kadar çok acı çekiyordum sanki. Neydi benim canımı yakan? Alışkındım ayrılıklara, siktir etmelere ama ilk defa siktir edilmiştim. İlk defa

reddedilmiştim. Her canım yandığında dertlerimi, yatağımı paylaşacak, bana teselli verecek, kırılan gururumu düzeltecek, asık suratımı güldürecek bir kadın olurdu yanımda. Bu defa yapayalnızdım. Ne dayanıp ağlayacak bir omuz ne bana sarılacak bir kadın vardı yanımda. Yalnızlık yakıyordu canımı. Boş duvarlar ürkütüyordu.

Sakinleştim. “Birkaç hafta daha kalır, aramızı düzeltirim. Hazır gelmişken biraz da İngiltere’yi dolaşırım. Hem sözü vardı Sara Jane’in bana, beni İrlanda ve İskoçya’ya götürecekti gezmek için. Fazla mı büyütüyorum ne? Düzeler her şey. Biraz sakın olmalıyım,” diye düşündüm. Tekrar dolanmaya başladım odada. Tarifi imkânsız, çok ağır bir koku vardı. Ortalık çürümüş yemek artıkları, dolup taşmış kül tablaları, donlar, çoraplar, atletler ile doluydu. Hepsinin kokusu birbirine karışmıştı. Kusacaktım neredeyse. Ama ortada tuvalet bile yoktu.

Pencereye yöneldim. Camın pisliğinden dışarısı görünmüyordu. Ev penceresinden çok, kümes, hatta ahır penceresine dönmüştü. Açtım pencereyi. Çok sert bir ayaz vurdu yüzüme ama hava mis gibi temizdi. Biraz kendime geldim. Kafamı dışarı uzatıp etrafı incelemeye başladım. Tek tük evlerden ışıklar geliyordu. Sokaklarda ne bir yürüyen ne bir araba. Sanki hayalet bir yer. Adını sanını bile bilmediğim bir yer. Beni buradan siktir etseler nereye gideceğimi bilemezdim. Pencereyi açık bırakarak odaya döndüm. Öylece beklemeye başladım. Müstakbel kocasını gerdeğe bekleyen taze gelin gibi бүттüm boynumu.

Birden gürültüler gelmeye başladı. Birileri paldır küldür, koşarcasına merdivenleri çıkıyordu. Kapı açıldı. İçeri dört tane tip girdi. Üzerlerinde “Dennis’s Kebab House” logolu, lekeli beyaz polo t-shirtler vardı. Çatık kaşlı, adamın yüzüne dik dik bakan adamlardı, agresif oldukları her hallerinden belliydi. Saç sakal darmadağındı hepsisinde. Onlar içeri girince çok acayip bir koku geldi burnuma. Sanki çiğ et kokusu vardı üzerlerinde. Bildiğin çiğ et kokuyorlardı. Odada tek başıma beklerken de vardı bu koku ama bu adamlar içeri girdiğinde çok daha ağırlaşmıştı.

Ayağa kalktım. Göz göze geldik. “Al sana yiyecek bir şeyler getirdik,” dedi içlerinden biri, elime bir poşet tutuşturdu. Hiçbir şey demeden aldım poşeti. Pek aç değildim ama alkol ve durmadan içtiğim sigaralar midemi iyice kazımişti. Ben poşeti alırken adamlardan ikisi soğuk bir biçimde “Hoş geldin,” dedi bana. Tıslarcasma “Hoş bulduk,” dedim. Laf ağzımdan değil kıkımdan çıkmıştı sanki. Nereyi hoş bulduysam? Köşeye gittim. Poşeti açtım. İçinde gözlemeye benzer ama daha önce

hiç görmediğim, pide benzeri iki tane ekmek. Bir kutunun içerisinde döner, tavuk şiş, patates kızartması, adana kebab benzeri köfte ve kırmızı lahana, soğan, domates salata. Üzerinde kırmızı ve ağır sarmısak kokusu olan beyaz iki ayrı sos. Londra’da Türk mahallesinde yediğim yemeğe benziyordu. Neredeyse aynısı. Etrafta gözlerimle çatal, bıçak aradım. Baktığıma da pişman oldum. Bu ahırda çatal bıçak ne gezer! Yemeğe başladım. Oldukça lezzetliydi bu garip yemek. Kola benzeri, acayip bir içecek vardı. Açtım, bir yudum aldım, bok gibiydi tadı, öksürük şurubu gibi. ‘Dr. Peper’ yazıyordu üstünde. İsminde meymenet yok ki, tadında olsun. İçemedim.

Atıştırırken bir taraftan da göz ucuyla bizim elemanlara bakıyordum. Bekliyordum bir şeyler sorsunlar. Can atıyordum anlatmak için başımdan geçenleri. Takmadılar bile; ben varmışım, yokmuşum, umurlarında bile değildi. Bırak ne haldeyim, nereden gelip nereye gidiyorum, adımı bile sormadılar.

Sorsanıza lan! Buralara nasıl düştüm? Sormadılar. Ben de zaten kendi götümün derdine düşmüşüm. Onların kim olduğunu, neci olduğunu, nereden gelip nereye gittiklerini merak etmiyorum ki onlar beni etsin.

Bunlar kendi aralarında çok acayip bir lisan ile konuşmaya başladılar.

“Yarın off’um fakin! Şopa gitmem lazım, ne zamandır şopin yapmıyorum fakin!”

“Fakin, siktir et şopu. Araplara söyleriz, hallederler. Benim sağlam bir Arap var.”

Bir bok anlamadım ne konuşuyorlar. Nasıl bir lisan bu? İki kelimelerinden biri “fakin makin.”

İçlerinden en genç olanı sessizce oturuyordu; öbürlerinin muhabbetine takılmadan bir köşede kendi halinde sessizce Kuran okuyordu. Kuru, cılız ama yakışıklı sayılabilecek bir çocuktü. Sanırım benden üç-dört yaş küçüktü. Diğerlerininse tam ortam kaşarı oldukları açıktı. Kafaları güzeldi, her hallerinden belliydi. Saçı sakalı birbirine karışmış, öküç gibi heriflerdi. Sanırım vücut çalışmışlardı. Omuzları çok genişti. Kolları bilekleri oldukça gelişmişti. Elleri yaba gibiydi, bir ense vardı adamlarda, neredeyse iki karış. Biri bıyıklıydı, yaşı otuzun üstündeydi, şivesinden Karadenizli olduğu anlaşılıyordu. Öbür ikisi ise benimle yaşıttı; bizim oralıydılar sanırım, İç Anadolu’dan, ‘geliyom, gidiyom’ demelerinden anladım. Bir taraftan piizleniyor, bir taraftan kavga eder gibi bağıra çağıra, fakin makin diyerek yarı Türkçe yarı İngilizce muhabbet ediyorlar, daha doğrusu tartışıyorlardı.

Birden İngilizce küfürler eşliğinde yan odadan duvarın yumruklandığı duyuldu. Komşu odadaki kişi bizimkilerin gürültüsünden rahatsız olmuştu. Bizim ayların anlayacağı dilden ana bacı dümdüz giderek uyarıyordu onları. Bizimkilerin pek “Arkadaşım lütfen sessiz olur musunuz, uyuyamıyoruz” gibi insani uyarılardan anlayacak adamlar olmadığı konusunda tecrübeliydi duvarları yumruklayan komşumuz. “Shut upyou fucking morons. Go to hell fucking idiots...” diye yırtınıyordu herif, bir taraftan da duvara tekme tokat dalmıştı.

Bizim elemanlar önce birbirlerine, sonra bana baktılar. Dördü birden fırladılar yerlerinden. Duvarı tekmelemeye koyuldular. Yarı İngilizce yarı Türkçe, “Fagg off, amma godumun fakını. Siktir yu kant, amma godumun, assholl” falan diyerek yırttılar ortalığı. Komşu sustu, bunlar da sustular. “Yan odadaki adam altına sıçmıştır korkudan,” diye düşündüm. “Ulan, adamlar insanlıktan çıkmış. Bunlarla ters düşmeye gelmez, parçalarlar adamı. Ben bile tırstım. Yan odadaki adamcağız nasıl bir ruh halindedir bilemem,” dedim içimden. O kadar tırsmıştım ki, tuvaletin yerini bile sormaya korkuyordum. Bizimkiler tekrar ellerine birer kâğıt alıp yine bağıra çağıra kavga edercesine tartışmalarına kaldıkları yerden devam ettiler.

Onları seyrediyordum. Bembeyazdı tenleri. Sanki hiç güneş görmemiş gibi. Bir de kollarında, ellerinde derin yanık izleri vardı. Normal bir yanık değil, sanki şişle dağlanmış. Sanki birisi işkence etmiş onlara. Düz bir çizgi gibi bir sürü yanık façası. Kendileri yapmış desem, bir insan neden kendisini yaksın ki?!

“Ben nerede yatayım?” diye sordum. “Yat işte kafana göre,” dediler. Çantam valizim zaten yok. Üstümdekilerle uzandım yatağın birine. Çarşaf ve yastık kılıfı kapkaraydı. Battaniye kimbilir kaç yıl önce su ve sabun yüzü görmüştü. Gerçi ben de kaç zamandır ne banyo yapmış, ne elbise değiştirmiştim. Birkaç defa yağmura yakalanmıştım sadece, hatta en son ıslandığımdan beri üzerimdeki pantolon tam kurumamıştı.

Heriflerden gelen o pis kokuyla birlikte çok güzel bir manzaraydı. Gözlerimi kapattım. Gülmek istedim halime. “Ulan felek nereden aldın nereye bıraktın beni?! Böyle mi olmalıydı? Her şeyden vazgeçtim, bir sıcak duş için, temiz iç çamaşırları için neler vermem? Ulan orospu çocuğu Sara Jane! Çok zoruma gitti böyle örselenmek. Çok değil lan! Geçen hafta ne haldeydim, şimdi nasılım... Bir günüm bir günüme benzemedi ki hiç. Ulan hiç mi ortasını bulamayacağım hayatta?! Hep böyle değil miydim zaten? Üç gün önce en tepelerdeyken, üç gün sonra en diplerdeydim... Rezil olmak hep hoşuma gitmiştir, kepaze hayat hep beni cezbetmiştir de bu kadarı bana bile ağır geldi be ağa,

ne hallere düştüm.” Uyumaya çalışıyordum.

Bizim elemanlar o kadar çok gürültü ediyordu ki, uyumak imkânsızdı. Önlerinde gazeteler, ellerinde kâğıt kalem; bağıra çağıra tartışıyorlardı. O garip, komik, bol küfürlü, ürkütücü lisanlarıyla kendilerinden geçercesine yardırdılar saatlerce. O kadar ateşli ve ciddi tartışıyorlardı ki, denyolar sanki kansere çare bulacaklardı. Belli ki önemli bir şeydi konuştukları. Bilemedim. En genç olanı ise namaz kılıyordu. Pek bulaşmıyordu öbür üçüne. Artık iyice zıvanadan çıkmış vaziyetteydiler. Belli ki komşular bu manyakları kendi hallerine bırakmıştı. Duvarlara vuran falan olmadı bir daha.

Dalmışım. Yataktan birkaç defa sıçrayarak, yarı uyanık yarı uykuda sabahı ettim. Erken kalktım. Sanırım erkendi, saatten falan haberim yoktu. Günleri bile unutmuştım neredeyse. Gözlerimi tavana diktim. Ter içinde kalmışım gece. Temiz iç çamaşırları için neler vermezdim. Ağzımın içi leş gibiydi. Kafamı kaldırdım. Gecedен bıraktığım o rezil manzara aynen duruyordu karşımda. Maalesef kâbus falan değildi, kol gibi gerçektir. Gerçekten de gerçek. Aha buz gibi karşımdaydı. Sanki yeniymişçesine şaşırdım bu rezil manzaraya. Uyku sersemliği bir taraftan, kafam kazan olmuş öbür taraftan. Gördüklerimin kâbus olmadığına üzıldüm. Üzölmekten çok, hayal kırıklığının zirvelerinde gezindim bir süre.

Herkes uyuyordu. Bizim elemanlar da üzerlerini falan çıkarmadan sızımışlardı. Osuranı mı ararsın, horlayanı mı, ağzından salyalar akıtanı mı... Bir başka berbat kokuyordu sıçtığımın odası sabahleyin. Kalktım. O kadar terlemişim ki, üstümden aşağı sanki bir kova su boşaltmışlar. Kapıyı açtım. “Eminim bir tuvalet vardır yakınlarda” umuduyla dolanmaya başladım. Tuvaleti buldum sonunda, pisti ama bizim odanın yanında bal dök yala kıvamında. Sanırım evin her odasını ayrı kişilere kiralanmıştı. Ama aynı odada bizim gibi beş kişi kalmadığına emindim. Tuvalet ortak kullanım alanıydı kesin. Diş macunlar, diş fırçaları, tıraş malzemeleri, renk renk sabunlar, şampuanlar vardı. Bir sıcak duş ne güzel olurdu. Havlu yoktu. “Hiç bulaşmamak en doğrusu,” diye düşündüm: “Adamların huyunu bilmem suyunu bilmem. Kıytırık bir duş ve jilet için kimseyle papaz olmaya gerek yok.” Elimi yüzümü iyice yıkadım. Aynada kendimi gördüğümde şiş ve morarmış gözlerime, karman çorman saçlarıma, bilmem kaç günlük tıraşıma, tam bir at hırsızına dönmüş halime şaşırdım. İç çamaşırlarımı çıkardım, bir poşete koyup attım çöpe. Zaten giyilecek hali kalmamıştı.

Merdivenlerden aşağı indim. Mutfak karşımdaydı, oldukça genişti. Ocak, tabak çanak, orta boy bir buzdolabı filan. Buzdolabını açtım;

bir-iki elma, aha kolum kadar bir salatalık, tost ekmeği falan. Burası da ortak kullanım alanı olmalıydı. Hiçbir şeye el sürmeden çıktım dışarı.

Çok kasvetliydi hava, ağır bir ayaz vardı. Gündüz kasabanın geceki hayalet halinden hiçbir farkı yoktu. Kimseciklere rastlamadım; yollar bomboştu, araba bile geçmiyordu. Bahçeden çıktım. Biraz ileride market benzeri bir yer gördüm. Oraya gittim. Meşrubat dolabı gibi bir dolabın içinde üçgen şeklinde sandviçler vardı. İki tane aldım. Kahve de satıyorlardı. Bir paket de sigara alarak çıktım dışarı. Doğru evin karşısındaki kaldırıma oturdum. Üçgen sandviç ve kahveyle başladım kahvaltımı etmeye. Bir taraftan da etrafı seyrediyordum. Tek tük insanlar, arabalar geçmeye başlamıştı. Hava halen kasvetliydi. Alanya'nın o güneşli günlerine inat edercesine kapalıydı gökyüzü.

Uzun süre oturdum o kaldırımda. Soğuktu ama en azından o oda gibi pis kokmuyordu. Kaç bardak kahve, kaç tane sigara içtiğimi unuttum. Gözüm hep kaldığımız odadaydı. Biri uyansa, dışarı çıksa takılacaktım peşine. Biraz olsun kafamı topladım. Pasaportum, yaklaşık 10.000 dolar ve az miktarda pound vardı cebimde. Derken Beyto'nun kırmızı BMW'si görüldü. Bangır bangır İbrahim Tatlıses çalıyordu yine. Sağlam bir fren çekip önümde durdu. Alayı manyaktı bunların. Avrupa'nın göbeğinde bunlardan başka arabaya pati çektiren, son ses İbrahim Tatlıses dinleyen yoktur. Sert ve sinirli hareketlerle el frenini çekti. Adam sanki mekân basmaya, haraç kesmeye gelmişti. Suratı bir karıştı. Gözlerinde şimşekler çakıyordu. Belli ki bunun geceside benimki gibi boktan geçmişti. Barutu patlamamıştı daha.

“Günaydın Beyto abi,” dedim yalaka yalaka gülümseyerek. Ters ters baktı suratıma. Adamın sanki anasına küfrettim. Ulan alt tarafı günaydın dedik.

“Bu amına koduğumun fakinleri uyanmadı mı hâlâ, fakin, saat kaç lan?”

“Bilmiyorum abi. Ben uyandım, bekliyorum burada.”

“Git uyandır şunları!” diye bağırdı.

Ben yukarı çıkarken Beyto aşağıdan bağıırıyordu.

“Fakin nankörler. Fakin tembeller. Saat kaç ulan? Kalksanıza lan! Ben sizin karınız mıyım lan! Fakin! Kalkın lan!”

Ne oluyor demeye kalmadan camlar şingirdamaya başladı. Beyto camlara bozuk para fırlatıyor, bir taraftan da yırtınıyordu. Rezillik

anasını satayım.

Uyuyan elemanları dürtüklemeye başladım.

“Abi kalkın, Beyto abi geldi, çok sinirli.”

Sadece o namaz kılan genç kalktı. Öbürleri siklemediler bile.

Bir tanesi bana döndü.

“O fakın Beyto’ya söyle, eşsek gibi anırıp durmasın sabah sabah.”

Hee, gidip Beyto’ya “eşek gibi anırma” diyeceğim. Bana ne lan. Yer mi Anadolu çocuğu? Bu sırada Beyto bağıra çağıra yıkıyordu ortalığı. Bir taraftan da pencereye bozuk para yağdırıyordu. İşin komik tarafı, Beyto sağlam cephane getirmiş. Ata ata bitiremedi bozuklukları.

Sonunda beyzadelerim uyandı. Tenezzül edip kalktılar yataklarından, suratları götüm gibi. Ellerini yüzlerini yıkamadan indiler aşağı. Beyto bunları görünce iyice çıldırdı.

“Saat kaç lan fakın?”

Bizimkiler boka bakar gibi baktılar Beyto’nun suratına. Homurdanarak bindiler arabaya. Kimseler konuşmuyordu. Her zamanki gibi İbrahim Tatlıses yine “Aşığsıann sen âşığsıaan arkadaşşş” diye yırtıyordu ortalığı. Beyto sert hareketlerle kırmızı BMW’yi tam Türk usulü bağırttırıyordu. Arka koltukta aralarına sıkışmıştım. O çiğ et kokusu genzimi yakıyordu. Çok kötü kokuyorlardı ve gece içtikleri viskinin kokusu da eklenince iyice çekilmez bir hal almıştı yolculuk. Kafamı önüme eğdiğimde gece dikkatimi çeken yanık izlerini gördüm tekrar. Ne olmuştu bu adamların kollarına? Bu pis koku onları hiç mi rahatsız etmiyordu? Nasıl bir canlı türüydü bu adamlar? Hepsi asık suratlıydı, hepsinin kafasında da siyah bere vardı, kalın siyah çizmeler giymişlerdi.

On beş dakika kadar tam apaçi stiliyle salvolar atarak, ara gazlar vererek, racon vites atarak yolculuk ettik, ardından pati çekerek bangır bangır müzik eşliğinde kocaman bir evin önünde durduk. Bahçeli, oldukça güzel bir evdi. Bizim kaldığımız muhitten epey farklıydı burası. Daha yaşanır bir mahalleydi. Kapıların önünde iyi marka sayılabilecek birçok araba vardı. İndik arabadan. Bahçede sarışın bir kadın ve küçük bir erkek çocuğu vardı, kadın bir şeylerle uğraşıyordu; bizi görünce kulaklarını dikti, işi gücü bıraktı, ters ters bize bakmaya başladı. Beyto hariç öbürleri pis pis sırtıyorlardı. Beyto önde, biz arkada yavru fino köpekleri gibi önünden geçerken kadın

birden ıgıllıklar atmaya başladı. Allah'ım o nasıl küfürlerdi öyle. Beyto'nun sülalesi birkaç dakikada kevgire, süzgece döndü. Kadın yarı İngilizce yarı Türkçe aklına ne gelirse Beyto'ya giydirdi. Beyto hiç muhatap bile olmadan geçti kadının yanından. Kadın daha bir coştı.

En sonunda Beyto, “Şatt up amına godumun fakini,” diye cevap verince kadın koptu. Kayışlar iyice gitti kadının. Sonra biz önünden geçerken kadın bize gülümseyerek, “Hayy, nasilsinizzz? Güneydiin,” dedi.

Bizimkiler de “Hayy yenge. How are you yenge?” dediler.

Hal hatır sordular birbirlerine. “Galiba bu deli kadın Beyto'nun karısı,” diye düşündüm. Hal hatır seremonisi bitince bu abla tekrar Beyto'ya sardı ama ne sarma! Biz sanki mahalleye kumpanya gelmiş, bunları seyrediyoruz. Elimizde patlamış mısırlarımız eksik. Karı ıldırđı, Beyto ıldırđı. Biz sırtarak bu bedava filmi seyrediyoruz.

Kadın Beyto'ya Türkçe “amcık, orospu çocuğu, göt, hayvan” şeklinde, Allah ne verdiyse giydiriyordu. Orta parmak, kol, bacak göstererek ağzına ne gelirse sövüp sayıyordu. Beyto karıya güç yetiremedi, bize sardı.

“Ne bakıyorsunuz lan? Siktirin gidin işinizin başına.”

Biz arka tarafa doğru yürürken kadın finali “İoruoopsu cociaaaa!..” diye böğürerek yaptı. Bizim gecekondlu mahallesindeki kanlar bile bu kadar sağlam kafsinli küfür bilmez valla. Derken bir kulübenin önüne geldik.

Elemanlardan biri Beyto'ya pis pis sırtarak “Bu karı seni bir gün uyurken öldürür valla,” dedi. Beyto homurdandı.

“Siktirme karısını şimdi! İşimize bakalım, geç kaldık zaten.”

Kulübeye girdik. Kulübe tam teşekküllü bir mutfaktı. Derin dondurucular, dolaplar, tezgâh, satırlar, bıçaklar, ne ararsan var içerde. Bir de kocaman bir harç makinesi. Mutfakta harç makinesi ne ayaktı? Valla son iki gündür başıma gelenlerden sonra mutfakta harç makinesi değil, iki tane fil olsa pek garibime gitmezdi. Çok temiz bir yerdı, beş yıldızlı bir otelin mutfağı ancak bu kadar temiz olurdu. Alanya'da İsveçlilerden aldığım eğitimden hatırladığım kadarıyla bunlar bu göt kadar kulübede hijyene çok önem veriyorlardı. Çiğ et, pişmiş et, salata kesme tahtaları bile ayırıydı. “Ulan dürzüler, şuraya verdiğiniz titizliğin yüzde birini yattığınız yere gösterseniz insan gibi uyursunuz,” dedim içimden. Bir köşede bembeyaz önlükler, üzerinde “Dennis's Kebab House” yazan t-shirtler vardı. Bana bir önlük ve bir t-

shirt verdiler. Ellerimize ameliyat eldivenleri taktık. Bu adamlar cidden temizliğe ve hijyene çok dikkat ediyorlardı.

Bana bir çuval orta boy kavun iriliğinde bembeyaz soğan verdiler. Hayatım boyunca böyle soğanlar görmedim, adam kafası gibi. Soymaya başladım, gözlerim nasıl yanıyor. Soğanlar bitince bir çuval beyaz, bir çuval da kırmızı lahana verdiler. Ama ne lahana! Bizim sarmalık lahanalar ile alakası yoktu. Nasıl bir memleket lan burası? Adamları bir acayip, sebzeleri bir acayip. Tarif ettikleri gibi soydum lahanaları ve daha önce hiç görmediğim rende benzeri bir şeyle rendelemeye başladım. Bir yandan da bizim elemanların ne yaptıklarını çözmeye çalışıyordum. Onlar hiç konuşmadan seri hareketlerle bir şeylerle uğraşıyorlardı. Birden çok kötü bir acı hissettim elimde. Lahana hafifçe kayınca sol başparmağım rendenin o jilet gibi keskin bıçağına geçmişti. Parmağımdan et kalktı, oluk oluk kan akmaya başladı. Sonradan adının Erol olduğunu öğrendiğim iri kıyım olanı bir bez parçasıyla elimi sardı. Biraz bekledikten sonra elimi suda yıkadı ve küçük siyah bir cam şişeden tutkal kıvamında bir sıvıyı sürmeye başladı kanayan yere. Kan durdu ama canım çok yanıyordu.

Erol “Dikkatli ol,” dedi. “Alanya plajlarında barmenlik yapmaya benzemez bizim işler.”

Sanırım Beyto anlatmıştı biraz bunlara ne ayak olduğumu. Ne tür bir denyo olduğum hakkında az da olsa fikirleri vardı. Hiçbir şey demedim. Parmağımın zonklamasını şakaklarımda duyuyordum. Canım yanıyordu. Devam ettim lahanaları rendelemeye. Elemanlardan biri derin dondurucuların birinden kocaman kovalar çıkardı. Kovalardaki buz kalıbı gibi kıymaları boşalttılar. Biri bunları satırla ince ince doğradı. Bir diğeri bunları harç makinesine attı. O kadar sert, soğuktan ki içerisi, o incecik ameliyat eldivenleriyle tuttıkları buz kütlelerine baktıkça daha bir üşüyordum sanki. Harç makinesinde dönen ve hamur kıvamını alan kıymaya biraz baharat katıp iyice karıştırdılar. Karadenizli olan eleman kıymayı harç makinesinden çıkardı ve tezgâha döktü. Sonra küçük küçük topaklar yaparak o buz gibi kıymayı soğukta çıplak elleriyle yoğurmaya başladı ve döner şişine tek tek geçirdi. İlk defa dönerin nasıl yapıldığına şahit oluyordum. Oldukça ilginç ama ciddi anlamda fiziksel çaba isteyen bir işti. Bu adamların kollan, enseleri, omuzları neden bu kadar gelişmişti, anlamıştım.

Döner hazırlanırken ben lahanaları rendelemeyi sürdürmüştüm; rendeleme işini bitirince domates ve salatalık verdiler. Salatalıkların en küçüğü yarım metreydi neredeyse. Domatesler desen öyle. Tarif

ettikleri gibi kesmeye başladım.

İlk defa bıçak tutmuyordum gerçi. Mutfağa karşı her zaman bir ilgim vardı ama yemek yapmak sadece ince keyif işiydi benim için. Şimdi bu adamların o kadar seri hareketlerini görünce mecburen ben de hızlı hızlı doğramak için kastım. Parmaklarım birkaç yerinden kesildi. Erol'un verdiği o siyah şişenin neredeyse yarısı bitti. O kadar soğuktu ki kulübenin içi, ısınmanın tek yolu olabildiğince hareket etmek ve çalışmaktı.

Döner bitti. Ben hayatım boyunca o kadar büyük bir döner görmedim. Üç kişi zor kaldırdı. Derin dondurucuya koydular döneri. Ben domates ve salatalıkları doğrayana kadar bunlar onlarca tavuk ve kuzu etini şişlere geçirdiler. Etrafı temizlediler. Neredeyse bir saat kadar bir sürede ortalık süt liman oldu. Sert adamlardı ve sert çalışıyorlardı.

İşlerin bitmesine yakın dışarıdan kocaman bir kova sabunlu su getirdiler ve kulübeyi baştan aşağı tertemiz yıkadılar. Çeşitli kimyasallar ile iyice dezenfekte ettiler. Temizlemek ne kelime, adamlar her tarafı yaladı yuttu sanki. Pırıl pırlıdı ortalık. Çalışırken bir kelime bile etmediler. Ne benimle ne kendi aralarında. Ucunda kancalar olan kalın ipler çıkardılar, sanırım çalışırken giyeceğimiz önlükleri hazırladılar. O kadar iş taş çatlasın iki saat bile sürmemişti. Elimizi yüzümüzü iyice yıkayıp dışarı çıktık. Ne Beyto ne karısı yoktu ortalarda. Bunlar yürümeye devam ettiler. Bana “gel” demeseler de takıldım peşlerine. Bunlar önde ben arkada on beş-yirmi dakika yürüdük. Evler, yollar, arabalar, sokaklar, yolda yürüyen insanlar sanki birbirlerinin kopyasıydı. Gökyüzünde silik bir nokta gibi duran güneş ısıtmaktan çok, maral bozuyordu. İnsanı ruhsal olarak çokertecek bir sakinlik ve sessizlik vardı.

Ellerim cebimde bunları takip ediyordum. Bazen bir İngiliz görüyorlar, “Hayy lan yarram. Havzi goon la amcık,” diye selam veriyorlardı. Bazen bir zenciye rastlıyorlar, onu da “La

Arap kornon la... Hav yu du broderr la,” diyerek selamlıyorlardı. Yoldan geçen karı kıza salça oluyorlar, “Hayy... gocıss...” falan şeklinde laf atıyorlardı; kafalarında birer siyah bere, at hırsız kılıklı herifler. Süzme, safkan bir apaçi tayfasıydılar. Ben apaçilikten kaçayım derken tam apaçi kabilesinin ortasına düşmüşüm. Vay bana, vaylar bana!

Biraz daha yürüdük. Etraftaki insan ve araç yoğunluğunun artmasına bakılırsa kaldığımız yerin merkezine yaklaştığımız söylenebilirdi. Nerede olduğumu bile bilmiyordum. Köy mü, kasaba mı, yoksa şehir

mi, hiçbir fikrim yoktu. Anlamadığım tek konu: bir kebab lokantasında çalışacaktım ama mutfak neden o kulübeydi, neden lokantanın mutfağında çalışmamıştık? Saat neredeyse öğleni bulmuştu ama biz daha dükkâna varmamıştık bile. Nasıl bir kebab lokantasıydı ki bu?

Bizimkiler gece üzerinde tartıştıkları o kâğıtları çıkardılar, yoldan bir tane de gazete aldılar. Yine bağıra çağıra muhabbete başladılar. Tabii “fakinler, makinler” havada uçuşuyor. Biri bir şeyler söylüyor, biri mutlaka itiraz ediyor. Neredeyse akşam olacaktı ama bunlar kahvaltı bile yapmamışlardı daha. Sanırım kamımızı doyurmaya gidiyorduk. Sabah bir şeyler atıştırdığım halde acıkmıştım. Hem bu soğukta sıcak bir çay iyi gelirdi.

Bir kapının önünde durup içeri daldılar. “Bet Office” yazıyordu tabelada. Ne olduğunu bilmiyordum, İngilizce malûm. Ben de peşlerinden girdim içeri. Her taraf televizyon. Birinde futbol maçı vardı, birinde atlar diğlerinde köpekler koşuyordu, birinde kriket, spor namına aklınıza ne gelirse işte vardı televizyonlarda. “Maç izlemeye geldiler,” dedim; “keşke kahvaltı yapsaydık önce.” Bunlar ellerine birer kalem aldılar; köpekleri, atları izlemeye başladılar. Leş gibi bir yerd. Memleketimin kıraathaneleri gibi. Bir sürü tıpsız adam aynı bunlar gibi atları, köpekleri izliyordu. Kimisi ise kumar makinelerinin başındaydı. İçeride sigara dumanından göz gözü görmüyordu.

“Allah belanızı versin,” dedim içimden. “O kadar kavga, gürültü bunun içinmiş demek. Lan bunlar düpedüz bahis, kumar kuponu dolduruyorlarmış. Sabahlara kadar atlara, köpeklere, eşeklere çalışıyorlarmış. Lan hani Avrupa kültür başkentiydi; hani millet kitaptan, operadan, konçertodan kafayı kaldırmazdı? Hani İngiltere centilmenlerin, leydilerin ülkesiydi. La bi yörü git! Al, bildiğin asma altı Şen Kardeşler Kahvesi’nin İngiltere şubesi lan burası! Tıka basa dolu. Bana giren çıkan neyse? Şunun şurasında en fazla iki, bilemedin üç hafta kalacağım. Sara Jane ile arayı düzelteyim, en geç yılbaşı akşamı dönerim. Sonra doğru Alanya plajları, İskandinav çitırlar beni bekliyor. Ne halleri varsa görsünler.”

Dışarı çıktım. Bir telefon kulübesi bulup evi ve Sara Jane’i aramam gerekiyordu. Kimse bilmiyordu nerede olduğumu; gerçi ben de bilmiyordum. İngiltere’deydim ama neresindeydim, orası meçhuldü. Bet Office’in önünde bir telefon kulübesi vardı. Evi aradım. Annem açtı telefonu. Ağlamıyordu artık. “İdareten bir işe başladım, en fazla birkaç haftaya kadar dönerim,” dedim. “Dönersin oğul, dönersin. Hayırlısı olsun,” dedi. Ses tonundaki sitem, umutsuzluk canımı sıktı sıkmasına da bir şey söyleyemedim. Babam iyiymiş, kardeşim de.

“Babam mutlaka Leman ve Limon dergilerimi alsın,” dedim, “gelince okurum.” Ağlamadı, sitem etmedi. Hiçbir şey demedi. Bir sessizlik oldu. “En geç yılbaşı ertesi Ankara’dayım anne,” dedim. “Senin bu gidişin gidiş değildi oğlum. Bu gidişin öbür gidişlerin gibi değildi. Sen bir defa dahi ben dönerim demedin ki giderken ama döndün. Şimdi ben ne zaman döneceksin diye sormadan dönerim diyorsun. Sen dönmezsin bu defa,” dedi. “Dönersin de zor dönersin, ana yüreği bilir bunu,” dedi. Kelimesi kelimesine, harfi harfine bunu söyledi. “Benim üç günde aklımı almış bu memleket, nasıl dururum buralarda,” diyemedim. Üzmek istemedim şu üç günde başıma gelenleri anlatıp. “Hayırlısı olsun be ana,” deyip kapattım telefonu.

Sonra Brighton’dan Lisa’yı aradım. Telefonu açan olmadı. Sanırım kimse yoktu evde. Sara Jane’in Birmingham’daki evini aradım. Annesi çıktı. Sara Jane’i istedim. Kadın hiçbir şey söylemeden Sara Jane’i çağırdı. Dönmüş it sıpası anasının evine. “Ulan kahpe hani Brighton’da beraber âlemlere, ortamlara akacaktık? Yavaşak.” Bu ağzını bükerek konuşmaya başladı. Yarı İngilizce yarı Türkçe bizim kebabçı tayfasından iki günde öğrendiğim fakimli makinli küfürleri de üzerine cila niyetine çekerek, aklıma ne geldiyse kustum ahizeye. Hiç konuşmadı. Sadece dinledi. Hıçkırıkları geliyordu, ağlıyordu. Unuttum bir anda olanları. “Beni affet,” diyordu hıçkırarak. Sadece “Lütfen beni affet. Üzgünüm, çok üzgünüm” gibi bir şeyler söyledi.

Sustum. Sakinleştim biraz. “Neredesin?” dedi. “Bilmiyorum,” dedim. “Ben Birmingham’dayım, istersen sen gel ya da ben senin yanına gelirim” gibi bir şeyler dedi. Söylediklerinin yüzde on beşini anlıyordum sadece. Hani benim İngilizcem süperdi lan? İbne turistler verirdi gazı. Ne güzel İngilizce konuşuyorsun falan. Anlamıyordum işte kızın ne dediğini. Derdimi de doğru dürüst anlatamıyordum. Ne memleketmiş arkadaş. Alanya günlerim kocaman bir yalanmış ya. Kendimi inandırdığım tüm gerçeklerim kolpaymış ya. Ayar manyağı oldum üç günde. “Kimin yanında kalıyorsun?” diye sordu. Nasıl anlatacaktım şu başıma gelenleri? Ne İngilizcem yeter ne kafam kaldırır. “Görüştiğimizde anlatırım,” dedim. “Tamam,” dedi. “Seni seviyorum.” “Ben de,” dedim. “Ben de seni çok seviyorum.” Aşk meşk işlerinde İngilizcem Allah için on numara. Hatmetmişim bütün şekilli lafları. Biraz daha konuştuk.

Tam telefonu kapatacağım, Erol “Dur,” dedi. “Kapatma telefonu. 30 kuruşun var mı?” “Türk parası yok,” dedim. “Türk parası değil,” dedi, “30 penny.” Cebimde belki iki avuç bozuk para vardı. “Bak telefonda 70 kuruşun kalmış, 30 kuruş daha atarsan 1 lira geri alırsın,” dedi. Tanımıyordum bozuklukları. Sadece kâğıt para veriyordum her yere, para üstünü bile bilmiyordum. Ne verirlerse atıyordum cebime.

Avucumdan 30 penny aldı ve telefona attı ve 1 pound geri aldı.

“Öğren artık bu işleri,” dedi. “Telefondan kredini geri almayı, bozuk para kullanmayı öğren,” dedi.

Bizimkiler pound’a lira, penny’ye kuruş diyordu. Kendilerine göre İngilizce-Türkçe karışımı bir kültür oluşturmışlar, böyle anlaşıyorlardı.

“Benim adım Erol,” dedi. “Benimki Fatih,” dedim. Ayaküstü biraz muhabbet ettik. Tam beş sene olmuş geleli. Ankara’da Wimpy’de çalışırken Ferhat’la (içeride at koşturan ibişlerden biri) bunu, beni 3 aylığına İsveç’e gönderdikleri gibi, eğitim için buraya göndermişler. Eğitim bittikten sonra bunları havaalanına götürürlerken pasaportunu kapıp topuklamış iki kafadar birlikte. Beyto ellerinden tutmuş onların. Bir işe yerleştirmiş, çok yardım etmiş onlara. Ortalık sakinleşince onlar da Beyto’nun yanına gelmişler. O günden beri de beraberlermiş.

“Oha lan,” dedim. Beş sene! Kafayı mı yemiş bu? Beş koca sene kalınır mı burada. Beş koca sene yapılır mı bu iş? “Ben döneceğim birkaç haftaya kadar,” dedim. “Benim kız arkadaşım la sorunlarım vardı. Buraya gezmeye geldim. Burada kalmak gibi bir derdim ve beklentim, en önemlisi bir ihtiyacım yok. Tezgâhım iyi benim memlekette.”

Bu güldü. “Ne sandın,” dedi, “biz açlığımızdan mı kalıyoruz burada. Zor dönersin. Kolay değildir buralardan çekip gitmek.”

Hiç laf yarışına girecek değildim. “Ne diyorsun hemşerim? Sen beni ne kadar tanıyorsun? Benim ortamlarımı ne kadar biliyorsun? Ne işim var bu rezil yerde. Hatun ile biraz tartıştık, odur,” derdim de, demedim. Kendi kendime düşünmeye koyuldum: “Ulan bizim Alamanalar anlatırdı ağızlarını köpürte köpürte, Avrupa şöyle iyi, Avrupa şöyle güzel diye. Hani buralar cennetti! Hani yollardan topluyorlardı paraları! Hani âlemler, ortamlar on numaraydı! Hani nerede? Davulun sesi uzaktan pek hoş geliyormuş. Yemez aga, ben yoluma bakarım. Buralar bana ters. Belki ben yanılıyorum, belki çok erken davranıyorum bir yargıya varmak için ama uçaktan indiğimden beri başıma gelmeyen kalmadı. Ben ağzımın payını aldım. Derdim belli, Sara Jane’ni seviyorum, o da beni seviyor. Biz birbirimizi çok seviyoruz. Şu kırgınlığı düzeltelim. Ben yoluma giderim. Hem Sara Jane Türkiye’yi çok seviyor. Okulu bitince Alanya’da beraber yaşayacağız. Ben barmen, o da benim yardımcım olacak. İsterse Lisa da gelecek. Çalışıp aynı Tom Cruise’ün Kokteyl filmindeki gibi bir bar açacağız belki de Alanya’da. Ne işim olur kebabla, dönerle.”

Erol içeri girmişti. Biraz sonra ben de girdim o bahis oynanan yere. Erol ve genç olan kumar oynamıyorlardı. Adlarının Ferhat ve Ahmet abi olduklarını öğrendiğim elemanlar ise kendilerinden geçmiş bir şekilde atları, köpekleri seyrediyor, deli gibi bahis oynuyorlardı. Erol gaz vermekle meşguldü. Adı Kadir olan gençse hiç konuşmadan bunları izliyordu. Açlıktan midem kamıma yapışmıştı. Bu adamlar daha ağızlarına lokma koymadıkları halde yemek düşünür gibi bir halleri yoktu. Ferhat ile Ahmet abi kaybettikçe iyice coşuyorlar, zararlarını bir an önce karşılamak için daha çok abanıyorlar, abandıkça, bahis miktarı arttıkça daha çok kaybediyorlar, kaybettikçe de iyice agresifleşiyorlardı. Onlar bağıra çağıra kendi âlemlerindeyken Erol'un yanına sokuldum.

“Benim alışveriş yapmam gerek. Nereye gidebilirim?” “Ne lazım?”

“Hiçbir şeyim yok. Valizim çalındı. İç çamaşırı, pantolon, gömlek, kazak falan lazım.” Üç gündür aynı çorapları giyiyorum.”

“Hallederiz,” dedi. “Bekle şunların işi bitsin.”

“Ulan neyi bekleyeceğim. Pantolon kışıma yapıştı. Kaç gündür aynı elbiseleri giyiyorum. Yağmura yakalandım kaç defa. İki gündür duş bile almadım. Leş gibi kokuyorum. En azından bir çift çorap, iç çamaşırı olsun alayım.”

“Hallederiz,” dedi. “Sen sabırlı ol biraz. Gece odaya gidince güzelce tıraş olursun, banyo yaparsın. Jilet, şampuan falan var. Şunlar biraz daha beygir, it kovalasın gideriz birazdan.” “Tamam,” dedim. Dışarı çıktım. Oldum olası nefret etmişimdir bu tarz yerlerden. Boğulacak gibi oluyordum o sigara dumanının altında. Erol'a da bir şey sormak istemiyordum artık. Verdiği cevapları benim mantık kabul etmiyordu. Dalga geçiyor sanıyordum. Hava neredeyse kararmak üzereydi. Ben dışarı çıkarken Erol da peşimden geldi.

“Erol,” dedim. “Birmingham yakın mı?”

“Yakın. Trenle 2 saat kadar sürer. Ne yapacaksın Birmingham'da?”

“Kız arkadaşım orada yaşıyor. Uzun hikâye. Onun için gelmiştim. Yanına gitmem gerek.”

“Takma kafana,” dedi. “Ana kucağından çıkıp buralara düşenlerin hikâyeleri her zaman uzun olur.” Gözleri daldı gitti, sesi titredi bunları söylerken.

“Erol,” dedim. “Burası neresi, neredeyiz biz, adı ne buranın?”

“Fark eder mi neredeyiz? High Wycombe burası. Fakin Wycombe. Welcome to fakin Wycombe,” dedi sırtarak ve ekledi: “Soğuk burası, içeri girelim”

“Yok,” dedim, “burası iyi. Başım ağrıyor içeride.”

Epey bir muhabbet ettik Erol’la. Yozgatlıymış. Benim geçtiğim yollardan geçmiş hepsi. Yokluk, sefalet içerisinde büyümüş kenar mahalle apaçileri benim gibi. Felek savurmuş bir şekilde bunları buraya. Erol çok iriyarı bir çocuk. Yaşıtıız. Kolları, bilekleri ayı gibi. Lakabı zaten Ayı Erol. Kanım ısındı birden Erol’a. Bir yakınlık duydum ona sebepsizce.

Ferhat, Ankaralı; Ahmet abi, Ordulu; Kadir, Aksaraylı; Beyto ise Gümüşhaneliydi.

Sonra Kadir geldi yanıma. İnce, uzundu, yakışıklı denilebilirdi. Pek konuşmuyordu; kendi halinde, namazında niyazındaydı. Çok az sigara içiyordu, alkolle arası yoktu. Üç ay önce evlenmiş, bir ay kadar önce İngiltere’ye İtalya üzerinden kaçak yollarla gelmişti. “İltica nedir?” diye sordum. Sığınma hakkı istemiş, mülteci konumunda çalışma izni için. İngiltere ve Avrupa’da çalışma izni ve İngiliz pasaportu almak için en geçerli yollardan biri iltica etmekmiş. Bir süre konuştuk. “İltica”, “oturum”, “kaçak”, “çalışma izni” falan hiçbir şey anlamadım. Birden yağmur başladı. İçeri girdik. Ferhat ve Ahmet abi gözleri dönmüş halde devam ediyorlardı bahis oynamaya. Beyto geldi. Bir surat, bir hiddet. Selam sabah vermeden Ferhat ve Ahmet abiyi sordu. Gösterdim nerede olduklarını.

“Adam olmaz bunlar, yine kumar oynuyorlar değil mi?” dedi.

“Tamam, şimdi yine şenlik var. Beyto bunların ağzına sıçar kumar oynadıkları için,” diye düşünürken Beyto da katıldı onlara. Bir anda kuzu sarma can ciğer dost oldular. Adamların tek ortak buluştukları nokta sanırım beygirler ve köpeklerdi. Bunlar birbirlerini iyi bulmuşlardı valla. Hacı hacıyı Mekke’de, hoca hocayı tekkede, dürzü dürzüyü dakikada bulur hesabı. Tekrar dışarı çıktım. Bet Office’in karşısında bir mağaza vardı. Beyto ve tayfasından bana fayda yoktu. En iyisi yaralı parmağıma kendim işlememdi. Girdim mağazaya.

Birkaç iç çamaşırı, iki çift çorap ve birkaç t-shirt aldım. Tekrar döndüm Bet Office’e. Kıçımdaki pantolon götüme yapışmıştı. Bet Office’in tuvaletinde iç çamaşırlarımı giydim. Pek ağzı süt kokan hanım evladı sayılmam ama tuvalet rezaletti be arkadaş. Ulan iki hafta önce İsveçli kadına attığım tripler geldi aklıma. Bir de şu halime baktım. Dokunsalar ağlayacağım sanki. Kahrederek geçtim aynanın

karşına. Apış aram pislikten tahriş olmuştu, zor yürüyordum. Zaten soktuğumun memleketinde kıc yıkamak için klozetlerde su yoktu. Peçeteye siliyorduk götümüzü. Saç sakal bir tarafta. “Ulan Sara Jane, kâbusun olmazsam senin. Senin burnundan fitil fitil getirmezssem.” Dışarı çıktım tekrar, Erol geldi yanıma.

“Alışveriş mi yaptın?”

“Evet, giyecek hiçbir şeyim yok dedim ya sana.”

“Lan oğlum, bir laf dinle fakın. Burada içkiye, sigaraya, elbiseye para verilmez, ayarlardık sana bir şeyler.”

“Nasıl para verilmez?”

“Öğrenirsin nasıl verilmez fakın? Biraz daha sikilirsin, pamuk gibi olursun, her şeyi öğrenirsin fakın,” dedi sırtarak.

O sırada Beyto ve saz arkadaşları da geldi yanımıza. Erol “Bu mal alışveriş yapmış la,” dedi. Yüzüme şaşkın şaşkın baktılar. Anlamadım dertleri ne? Alt tarafı üç-beş parça giysi aldım. Yürümeye başladık. Beyto, Ahmet abi ve Ferhat yine bol bol fakın makin diyerek atlara, köpeklere giydiriyorlardı. Yoldan geçen karı kıza salça olmaktan, laf atmaktan, yavşamaktan da geri kalmıyorlardı. Neredeyse akşam olmaktaydı. O kadar acıkmıştım ki. Biraz bir şeyler atıştırırsam, arkasından sıcacık bir çay içsem ne güzel olurdu. “Çalışacağımız lokantada belki duş vardır, çaktırmadan bir suyun altına girerim, belki kendime gelirim biraz,” diye düşündüm. Az daha yürüdük. Artık anacadedeydik galiba. McDonald’s’ın önünde beklemeye başladık. Etrafa baktım, ortada dükkân falan yoktu. Hava iyice karardı, ayaz iyice keskinleşti. Rüzgâr o kadar sertti ki sanki yüzüm jiletle doğranıyordu. Açlık ve yorgunluk yüzünden normalden daha fazla üşüyordum. Kestiğim parmaklarımın zonklaması da devam ediyordu bir taraftan.

Kadir geldi yanıma, “Bunlar adam olmaz,” dedi. “Yine bastılar bütün parayı atlara, eşeklere.” Bir şey demedim. Ne bok yerlerse yesinler. O doğradığım başparmağım iyice uyuşmuştu. Alanya’nın sıcak plajları, İsveçli karının sıcak koynu geldi aklıma. Bunları düşündükçe soğuk daha bir yakıyordu canımı.

Beyaz bir Land Rover geldi. Arkasında kocaman bir karavan ve karavanın üzerinde “Dennis’s Kebab House” yazıyor. Benim duş alma planları yaptığım, garsonlarından biri olmayı düşlediğim lokantamız buymuş meğer. Gele gele göt kadar bir karavan gelmişti. Hani kahvehane önlerinde ya da köprü altlarında olur ya seyyar köfteciler,

aynen öyle. Şoför karavanı park etti. Kadir yolun kenarında trafo benzeri bir güç kaynağından elektrik çekti. Ahmet abi, Erol ve Ferhat içeri girdi. Ben şok olmuş bir şekilde mal mal karavana bakıyordum. Karavanın içinde kocaman bir su kazanı vardı, onun altını yaktilar. Tezgâhta sabah hazırladığımız salatalar, şişler ve kocaman bir döner vardı. Bugün yaptığımız döner değildi. Buz kalıbı gibi kocaman bir döner. Ahmet abi dönerin altını yaktı. Kadir ızgaranın başına geçti, dün bana getirdikleri ekmeklerin benzerlerini ısıtmaya başladı. Ferhat salataları ve şişleri düzeltmeye başladı. Ben kapının önünde bunları seyreliyordum. İçerisi bir anda sıcacık oldu. Hepsinin yapacağı işler belliydi. Robot gibi hiç konuşmadan çalışmaya başladılar. Daha tezgâh açılmadan birkaç İngiliz karavanın önünde beklemeye başladı. Biraz döner falan kestiler. Ferhat “Bismillah,” dedi ve karavanın önünü açtı. Karavanın önünde yedi-sekiz tane müşteri bekliyordu. Onların siparişlerini aldı

Ferhat. Ahmet abi döner kesmeye devam etti. Kadir kırk-elli kadar pideye benzeyen ekmek hazırladı.

Ferhat kazandan bir kova kaynar su doldurup yanıma geldi. “Beni takip et.” Takıldım onun peşine. Karavanın arkasına geçtik. İki tane tumbul sanayi tüpü vardı. Yarisına kadar buz tutmuş. Kaynar suyu tüplerin üstüne döktük. “Tüplerin donmaması lazım, yoksa gaz kesilirse bir daha açamayız,” dedi. Kocaman tüpler soğuktan donuyor. Ayazı düşünün. Ferhat tekrar içeri girdi. Ben dışarıda beklemeye devam ettim. Zaten göt kadar yer, nasıl sığacağız. Ama içim gidiyordu, içerisi sıcacık.

Ahmet abi bağırdı: “Lan manken! Öyle dikilerek öğrenilmez bu iş, gir içeri.” “Tamam abi,” dedim, daldım içeri. “Sen hiçbir şeye karışma,” dediler. “Sadece seyret.” Ahmet abi oldukça kibar bir biçimde sipariş alıyor. Kadir döner kesiyor. Ferhat ızgaranın başında şiş ve burger pişiriyor. Siparişleri çok seri bir biçimde hazırlayıp, müşterilere verip gönderiyorlar. Müşterilerin çoğu devamlı gelen orta yaşta oldukça kibar İngilizlerdi. Kimileri muhabbet ediyor; Kuşadası, Marmaris’teki tatil anılarını anlatıyorlardı. Onlar tatil, güneş, plaj dedikçe benim canımdan can çıkıyordu. Bir saat kadar sürdü böyle. Ben iki defa daha tüplere kaynar su döktüm. Sonra kesildi müşteri akışı. Sakinleşti ortalık. Ahmet abi ile Ferhat sigara içmeye çıktı. Ben de peşlerinden. Yolun karşısında iki zenci ve bir sarışın İngiliz kız yürüyordu.

Erol bağırdı bunlara: “Laa Arap, kmoon laaa, yarram. Kamon.” Zenciler yaylanarak, sallanarak, sırtarak geldiler yanımıza. Gözleri kuru, sulu, kimyasal takılmaktan kan çanağına dönmüştü belli. “You!.. How is going on” selamlaşmasından sonra Erol beni gösterdi bunlara.

Beni yukarıdan aşağı iyice süzdükten sonra kafalarını sallayarak gittiler.

Bizim tayfa bir şeyler yemeye başladı. Kimisi döner, kimisi şiş, kimisi de kafasına göre karavanda ne varsa. Neredeyse gece olmuştu. Bunlar daha yeni kahvaltı yapıyor. Bana kimse sormadı “aç mısın” diye. Sormayacaklarını da biliyordum zaten. Girdim içeri, kafama göre bir şeyler alıp dışarı çıktım ve kamımı doyurmaya başladım. O gece belki yirmi defa o tüplere kaynar su döktüm. Zehir gibi soğuk. Kimseler yoktu sokaklarda. Bildiğin hayalet şehir tadında ortalık. Tek tük arabalar geçiyordu sadece. Hani Avrupa’da ortamlar süt gibiydi! Hani her yer ıslık ıslıldı! Hani her gece “eller havaya” vardı! Bok vardı. Kapkaranlıktı lan ortalık. Bırak ortamları, âlemleri, yoldan geçen yoktu. Ankara ayazı bok yesin. Buraların ayazı bir başka berbattı. Erol’un konuştuğu zenciler geldi yine sallanarak. Elllerinde siyah bir torba.

Erol bana döndü: “20 liran var mı?” “Yok Türk parası,” dedim. “20 pound diyorum,” dedi. Çıkardım verdim. Erol zencilere uzattı parayı, birer tane de döner ikram etti. Rapçiler gibi “you man, save man, respec maann” yaptılar gittiler. Erol torbayı bana verdi. Gömlek, t-shirt, pantolon, çorap, bere, ne ararsan var. Ben iki tane çorap ve atlete 25 pound vermişim. Erol’un gündüz dediği gibi daha öğrenecek çok şeyimiz vardı bu memlekette. İşin güzel tarafı adamlar o kadar profesyonel hırsız ki, ayakkabıdan dona kadar yürüttükleri her şey tam benim bedene göre. 20 pound verip aldığım bu eşyalar en azından 400 pound’un üzerinde ederdi.

Saatler geçtikçe karavana gelen müşterilerin tipi, konuşması, hal ve hareketleri de değişiyordu. İlk gelen kibar, efendi İngilizlerin yerine ayyaşlar, buram buram bela kokan kafası gözü dövme tipler gelmeye başladı. “Yes plase,” diye sipariş alan Ahmet abi, “Yes lan yarram, kürreem,” demeye başladı. Müşteri kalitesi düştükçe Ahmet abinin gelen tiplerle diyalogları da dibe vuruyordu açıkçası. Gelenlerin içinde bir tane eli yüzü düzgün adam yoktu. Alayının tipi kayıktı. Ayyaşlar küfreder gibi sipariş veriyor, Ahmet abi küfreder gibi siparişleri karşılıyordu. Parayı Ahmet abinin suratına fırlatıyorlardı sanki. Ahmet abi de ana bacı düz giderek para üstünü ayyaşların kafasına fırlatıyordu neredeyse.

Bir ara bizim zenciler tekrar geldiler. Dört karton sigara ve iki şişe viski çalıp getirmişler. Ferhat aldı hepsini ve dışarı çıkarken bana “Gel çay içelim,” dedi. Birlikte McDonald’s’a çay almaya gittik. Tualete girdik önce. İçeride üç-beş kişi vardı. Ferhat çoraplarını çıkarıp ayaklarını yıkadı. “Vay öküz, vay dağ ayısı, vay orman kaçkını. Ulan

biraz medeni ol be. Millet bize tiksinererek bakıyor,” diye saydırdım içimden. Ferhat efendi ayaklarını, kulaklarını, kafasını iyice yıkadı. “Ulan it! Sabahlara kadar kupon yapacağına yıkasana ayağını bacağını evinde.” El kurutma makinesinde de bir güzel kafasını kuruttu. Aldık çayları kahveleri, çıktık dışarı. “Rezillerin de rezili, kepazelerin de kepazesi lan bu adamlar. Hiç bulaşmayım ben bunların hayatına. Şu Sara Jane ile düzeltelim aray. Bugünler de tatlı bir hatıra kalsın bana,” diye düşündüm. Çayları götürdük bizim elemanlara. Birer sigara eşliğinde içtik. Bunlar tekrar içeri girdi, ben de peşlerinden. Birden hızlı hızlı döner kesmeye başladılar, Kadir bir sürü ekmek hazırladı. O sırada Beyto geldi. Selam sabah yok. Götüm gibi bir suratla geçti dönerin başına, o da deli gibi döner kesti. Beyto’dan on dakika sonra otuz kadar zil zuma sarhoş, façası bozuk tip geldi bağıra çağıra küfürler ederek. Çoğunun ayakta duracak hali yoktu. Sallanıyorlar, kimisi yerlere düşüyordu. Soğuğa rağmen çoğu ceketsizdi; o kadar içmişti ki pezevenkler ayaz falan vız geliyordu.

Ortalık bir anda karıştı. Ahmet abi kendisine küfreden ayyaşlara karşı iyice diklenmeye başlamıştı. Beyto bağırды Ahmet abiye: “Adam dövmeyin lan bugün. Olay çıkarmayın.”

Ayyaşlar yemeklerini aldılar küfürler ederek, tehditler savurarak gittiler. Bir saat kadar daha çalıştık. Sonra beni dışarı gönderdiler. Kaldırımdaki çöpleri, poşetleri, içecek kutularını toplayıp etrafi temizledim. Onlar da karavanın içini temizlediler. O beyaz Land Rover geldi. Karavanı aldı götürdü. Beyto bizi aldı, yine İbrahim Tatlıses eşliğinde o leş odaya gittik. İçeri girdik. Sabahki o koku gelmedi burnuma. Arabanın içinde otururken de elemanların üzerindeki o çiğ et kokusunu duymamıştım. Saat geceyarısı çoktan geçmişti. O pis kokuyu hiç almıyordum artık. Bir günde üstüme yapışmıştı o çiğ et kokusu.

Daha ilk günümde anladım ki, ne kebab bizim memleketteki kebab, ne adamlar bizim memleketteki adamlar, ne de İngilizler benim Alanya plajlarında ortamlara aktığımda karşılaştığım İngilizler.

Kimin dünyası yalandı? Benim bu yaşma kadar yaşadıklarım mı? Yoksa bir günde gördüklerim mi? Ne İngiltere’ymiş arkadaş. Bir günde, sadece bir günde elime paket edip verdi... Daha bir günde böyle göt üstü oturduysam devamının pek eğlenceli olmayacağı açıktı.

Odaya bağıra çağıra girdik yine. Sabahtan beri yaşadığım hayal kırıklıklarından, gördüğüm rezilliklerden sonra pek garip gelmedi o lağım çukuruna benzeyen oda. Kadir’e “Banyo yapmam lazım,” dedim. Bana havlu, jilet, şampuan, sabun verdiler. İyice temizlendim. Kaynar

sayılabilecek suyun içerisinde bir saate yakın öylece yattım küvette. Tıraş oldum, zenci hırsızların getirdiği eşyaların arasından bir takım eşofman çıktı, onları giydim. Şu lanet ülkeye geldim geleli ilk defa normal insanların yaptığı bir şeyi yapıyordum. Zenci elemanlara cidden saygı duydum. Adamlar kesinlikle amatör değildi. Ne aşırıdırlarsa milimi milimine üzerime oldu. Aşmışlar artık, adamlar hırsız değil sanki sanatçıydı. Odaya döndüm.

Bizimkiler içiyordu. Buyur etmeyecekleri belliydi. Hiçbir şey demeden girdim aralarına. Kendime bir kadeh doldurdum. Bizim zenci kankaların getirdiği viskileri içiyorduk.

Ahmet abi sordu: “Lan sen vize ile mi geldin?” “Evet,” dedim. Sanki başka türlü kalmak mümkün müydü buralarda? Sonradan öğrendim, gayet mümkünmüş. Alanya plajlarında kendime kurduğum yalanlardan da yalan dünyanın ötesinde neler neler mümkünmüş meğer... Kafamı duvarlara vura vura öğrenecektim. Zaman alacaktı ama benim çocukluğumdan beri inandıklarımından vazgeçmem...

“Altı aylık vizem var. Turist vizesi.”

Erol girdi lafa.

“Lan Ferhat, ne kadar sevinmiştik hatırlıyor musun vizeleri aldığımızda?”

Ferhat gözlerini kısarak büyük bir nefret ve pişmanlıkla ters ters baktı Erol’a.

“Sikerim vizesini de, İngiltere’sini de...”

Sonra bana döndüler. Pek merak eder bir halleri yoktu kimim, neyim, nerelerden düştüm bu yollara? Benim hikâyeler güzeldi güzel olmasına da, ya onların hikâyeleri? Anlattım kısaca başımdan geçenleri. İsveç, Alanya günlerimi. Pek yabancıysa değillerdi benimki gibi yollarda geçen hayat tarzlarının. Birçok hikâye vardı. Sadece isimler ve mekânlar değişiyordu. Onların hikâyeleri de benden pek farklı değildi açıkçası. Adına ekmek parası denilen kahpe icat, bahaneleri olmuş, düşmüşler yollara.

Erol ile Ferhat okumamışlar, okulu bırakınca benim gibi komilik, garsonluk yapmışlar, derken Ankara’da Wimpy’de kesişmiş yolları. O zamanlar McDonald’s, Burgerking gibi yerler öğrencilerin part-time çalışmaktan çok, taşak geçmek için gittikleri, kakara kikiri takıldıkları yerler. Bizim Erol ve Ferhat’sa ekmek derdindeymişler. İt gibi çalışmışlar. Burger King’in ilk defa Türkiye pazarına gireceği

dönemmiş. Yetişmiş eleman yokmuş. Wimpy'deki elemanları toplayıp yetiştirmek, eğitmek üzere buraya, İngiltere'ye, aynı benim İsveç'e gittiğim gibi altı aylığına göndermişler. Erol ile Ferhat İngiltere'de Beyto'yla tanışmışlar. Beyto bunların elinden tutmuş, yol yordam göstermiş. Eğitimleri bittikten sonra memlekete dönmek yerine, kendilerini havaalanına bırakacak olan elemanın tepesine çöküp pasaportlarını alıp kaçmışlar. Beyto bunlara iş bulmuş. Ferhat bir tarafa, Erol bir tarafa gitmiş. İki yıl geçmiş böyle. Ferhat sırf oturma izni almak için bir kocakarı ile evlenmiş. Erol'sa iltica etmiş. Beyto çalıştığımız karavana açmış sonra, bunları yanına çağırmış. Ferhat her hafta karısının yanına gidiyormuş. Oturma, çalışma iznini aldıktan sonra dehleyecekmiş karıyı.

Ahmet abi Ordulu ama hanımı ve iki çocuğuyla İstanbul'da yaşıyormuş. Ahmet abinin durumu fena değilmiş aslında. Ordu'da fındık tarlaları falan varmış. Buralara gelmiş işte bir şekilde. O da İngiliz bir kadınla evlenmiş, oturma iznini alınca boşanmış kadını; tekrar Türkiye'deki eşiyle evlenmiş. Şimdi gün sayıyormuş karısını ve çocuklarını buraya getirmek için. Pek umurunda değilmiş ailesi ama yenge eli maşalı bir Karadeniz kadınıymış. Ayar olmuş zaten Ahmet abiye ama çocuklara bir gelecek olsun hesabı buralara gelecekmiş.

Kadir'in hikâyesi daha renkli sayılabilirdi. Sülalesi İngiltere'deymiş zaten. Aksaray'dan çıkmış yola. Kaçak yollarla Yunanistan üzerinden Tunus'a, oradan İtalya'ya, oradan Fransa'ya geçmiş ve ver elini İngiltere. Londra'dan Beyto'nun bir arkadaşı göndermiş onu buraya. Tek derdi iyi bir kebabçı olmakmış, kendi dükkânını açmak ve hanımını İngiltere'ye getirmek istiyormuş. Daha dört ay olmuş evleneli. Etliye sütlüye karışmayan, sakın bir çocuktu.

Beyto yılların kaşarıydı. Çocuk yaşta gelmiş buralara. Nereden gelmiş, nasıl gelmiş, neden gelmiş pek bilen yoktu. Söylentilere göre Ulusoylar getirmiş bunu. Çok eski zamanlarda. Belki bir on beş sene önce. Beyto otuz beş yaşlarındaydı. Yakışıklı ama nemrut bir adamdı. Bir süre Londra'da Kıbrıslıların konfeksiyon atölyelerinde çalışmış. Bir Kıbrıslı kızla evlenmiş. Yürütememişler. Kız güzelliğini yapmış ama. Kız İngiliz vatandaşı olduğundan Beyto bu evlilik sayesinde oturma iznini alabilmiş. Kız çok sevmiş Beyto'yu ama olmamış. Beyto kızla yollarını ayırdıktan sonra nerede akşam orada sabah sürtmüş epey süre. Sonra iki Erzincanlı kardeş Wycombe'de bir döner lokantası açmış. İngilizler ne bilir kebabı döneri o zamanlar. Çok sevmiş İngiliz halkı bizim döneri. Erzincanlı kardeşler altı-yedi yıl bu lokantadan çok güzel paralar kazanmışlar ama ruhsatları bitince belediye yeni ruhsat vermemiş. Çok koku oluyor diye başka bir yer göstermişler. Erzincanlı kardeşler de "kazanacağımızı kazandık, biz Londra'ya dönüyoruz"

diyerek Beyto'yu ve Wycombe'yi bırakıp gitmişler. O sıralarda Beyto kulübenin önünde kapıştığı karısı ile beraber yaşıyormuş. Kadın hamileymiş, Beyto aslında kadını çok seviyormuş, kadın da Beyto'ya deli divane âşıkmiş. Bırakmamış Beyto kadını ve doğacak çocuğu. Kalmış Wycombe'de. Sonra kısıtlı parasıyla küçük bir karavan almış. Belediyeden izni koparmış ve karavanda döner satmaya başlamış. Bir senede işini büyüttmüş. Kira yok, elektrik yok, su yok. Yok oğlu yok. Masraf sıfır. Zaten döner kemikli kaburgadan yapılıyor, en ucuz et. Bir sene geçmeden Ferhat ve Erol'u yanma almış. Ahmet abiyi de Londra'da bulmuş. Bakmayın birbirlerine durmadan höykürdüklerine. Beyto bunlara sahip çıkmış, ağabeylik yapmış. Bizim elemanlar da nankörlük yapmamışlar. İşçi-patrondan çok bildiğiniz kader yoldaşı olmuşlar. Birbirleriyle ne kadar didişseler de bir aile olmuşlar. Epey muhabbet ettik o gece. Erol ve Ferhat yaklaşık beş yıldır gidemiyorlarmış memlekete. Ahmet abi altı yıldır gitmemiş. Kadir'in de ne zaman gideceği meçhulmüş. Yuh be! Olaya bak, adamlar beş yıl diyor, altı yıl diyordu. Ne can ne kafa dayanırdı buna. Ben şu işi beş hafta daha yapsam kafayı kırardım.

Epey içtik o akşam. Ardından koydum kafamı yastığa. Düşünmeye başladım. Böyle rezil bir iş, böyle rezil bir hayat ve hayvani çalışma koşulları. Bu adamların derdi ekmek parası olsa bu boktan hayatı en azından memleketlerinde yaşarlardı. En azından insan gibi yaşarlardı. Bu adamlarla tek ortak noktam büyüdüğümüz kapıcı daireleri, analarımızın hizmetçilik yapması, babalarımızın biz adam olalım diye yırtmmasıydı. Başka bir ortak noktamız yoktu. Yoktu ama saatlerdir ne konuşuyorduk biz. Soramadım o kollarındaki yanık izlerini. Konuştuk dertleştik ama adamlar çok farklı bir galaksiden gelmiş gibiydiler. Kollan, boyunlar çok gelişmişti. Konuşmaları yarı İngilizce yarı Türkçeydi. Her cümleleri "Amına koduğumun fakini... Siktiğimin kanti, orospu çocuğu vankır" diye noktalanıyordu. Bekleyelim görelim diye düşündüm. Anlardım elbet bunların yolunu yordamını.

Gündüz Sara Jane ile konuşmuş olmam içimi biraz rahatlatmıştı. Kız daha öğrenciydi, panik yapmıştı. Kolay mı, onun için yollara düşmüştüm. Beklemiyordu sanırım tatil aşkının bu kadar ciddi olduğunu.

Gözlerim kapanıyordu. Yorgunluk, yediğim soğuk, ellerimdeki kesikler ve odanın bunaltan sıcak havası. Sara Jane'i düşündüm. Onunla nasıl tanıştığımız geldi aklıma. Kadere hiç inanmadım ben ama Sara Jane ile tanışmamız tamamen kaderin oyunuydu. Hiç girmeseydi hayatıma, hiç tanışmasaydık... Bir rastlantı nelere mal oluyordu. Sara Jane ile tanıştığım haftayı düşündüm. Arabayı çarptıktan sonra siktir ediliştim otelden. İlk defa İngilizlerle çalışacaktım Konaklı'daki

Seabird Hotel'de. Âlemlerin kralı barmendim. Hiç tanımayacaktım aslında Sara Jane ile. Kadere inanmam dedim ya. Kaderden başka bir şey değildi bu manyak kariyla tanışmam. Buralara gelmem.

Resepsiyonda bir götlek vardı. Piç kurusu. Yaşlı çiftlere en iyi odaları verirdi. İşi biliyordu pezevenk. Bir de düzgün cıvırlara verirdi deniz manzaralı odaları bahşış almak için. Yalaka. Herkes kafasına göre bir tezgâh kurmuş işte. Tur otobüsü geldi. Bakıyoruz böyle inen karılara. İki tane afet indi ki, dibimiz düştü. Benim Maraşlı barboy Cemal'e, "Olumm yaz bir kenara bu karıları," dedim. O piç de pis pis sırttı. Kızlar direkt bara geldiler. Susamış gariplerim. Hiç aceleleri yoktu. Otobüsten inenler koşa koşa anahtarlarını almak için sıraya girdiler. Bunlar belli ki kaşardı. Geldiler bara oturdular. Birer bira istediler, verdim.

Muhabbete başladık. İlk kez geliyorlarmış.

"Ortam nasıl? Barlar falan?" dedim. "Yaparız ortam. İyidir buralar."

"Akşam geliriz," dediler, "dinlenelim biraz."

"Dinlenin dinlenin. Çok yorulacaksınız önümüzdeki bir hafta..."

10 dakika sohbetten sonra bunlar gitti. Birkaç hatun daha vardı, onlar direkt odalarına çıkmışlardı. Bu kızlar iyiydi. Bunlarla vakit geçerdi işte. Akşam bunlar gelecek diye garsonun birisine güzel bir masa yaptırdım. Çiçeklerle süslettim. Karılara yazmışım zaten, akşam çıkarırım diyorum. Kızlar şekildi ama oldukça da kasıntıydı. Bunlar geldi. Oturdular masaya. Yemek söylediler. Ben hiç bulaşmam yemek yerken hatunlara. Bir selam verdim sadece. Kızlar gülümsedi. Bizim yarrak kafalı apaçi garson yavaşmaya başladı kızlara.

"Lan olm. Bırak!"

"Ya beraber götürürüz, ya piç ederim."

Hayatta sevmem garson milletiyle birlikte kanlara takılmaya. Çok götlek olur bunlar.

"Siktir git lan," dedim.

Uyuz, daha bir saldırdı kızlara. Hatun yemek yiyor, bu lavuksa kıza masaj yapıyordu, soytarlıklar falan.

"Lan tamam," dedim. "Tamam, beraber götürelim. Biraz uzaklaş yeter ki masadan..."

Kızlar yemeklerini yiyip, bara geldiler. Bira istediler, verdim. Muhabbete başladık.

“Akşam nerelere gidebiliriz?” diye sordular.

“Var birkaç mekân. İşim bitince çıkarız.”

Kızlar “tamam” dedi. Birkaç saat sonra barı bıraktım bizim Cemal’e. O sikik garsonla çıktık. Kızlarla birlikte işten siktir edildiğimde kaldığım yere gittik, arkadaşların mekânıydı. Orada biraz takıldık. Bindik taksiye, Alanya’nın en ciks ortamlarına aktık. Aslında, vurmadığın hatunu çıkarmayacaksın dışarı. Elinden kaçabilir. Otelin etrafındaki sikindirik barlarda birkaç gün takılıp hatuna çakacaksın; onu kendine köpek edeceksin, sonra akacaksın çarşıya. Ama bizim lavuk garson çoktan karıları davet etmişti. Mecburen gittik. James Dean bar. Kanlar tam ortam. Yanımdaki lavuk sıkıştırmaya başlamıştı kızlardan birini. Kızlar su gibi içiyor. Sağdan soldan bir sürü apaçi kızlara salça oldu. Kızlar piç oldu anasını satıim. Bir onunla dans ediyorlardı, bir bununla, bir benimle. İyi ayar oldum. İki tane lavuk kızlara içki falan gönderdi.

Sabaha karşı 4.00 gibi döndük otele. Kanlar vennedi tabii. “Ertesi gün buluşuruz,” deyip, siktirip gittiler. Sinirden o garsonu yatırıp sikecektim az kalsın. Vurdum kafayı yattım. Ertesi gün işe başladım. Bizim kızlar havuzun kenannda. Selâmlaştık. Bunlar yanıma geldi.

“Akşam çıkalım mı?” dedim.

“Bilmiyoruz. Akşam olsun bakarız...”

Karıların beni satacağı belliydi ama gene de da bir umutla sormuştum işte...

Akşam bunlar giyinmiş, kuşanmış.; yine karşılaştık. Ulan “belki” demeye kalmadan bir araba yaklaştı. Karılar bana bir “baybayyyy” çekip arabaya bindiler gittiler. Küfreder gibi. Araba tozu dumana kattı. Göt oldum. Sinirden ağlayacaktım gene. Gül gibi kızlar elimden uçup gitmişti. Adım gibi emindim, dün gece James Dean’de tanıştıkları iki lavuk çökmüştü bunların üstüne. Kucağıma kadar düşmüş kızlar bok yoluna gitmişti. Evlat acısı gibi koydu bu bana. Ama ne diyeceksin? Hatunlar tatile gelmiş. Sineye çekmek lazım.

Gece gelmedi bizim kızlar. Belli, lavuklar sabaha kadar çakmıştı bunlara. Kızları kendi elimizle vermiştik iki tane apaçiye. Ertesi gün gördüm bunları. Gözleri şişmiş, suratları götüme dönmüş. Boyunları mosmor. Zaten otelin bekçisine sordum, sabah 09.00 gibi gelmişler.

Bana bakıp piç piç sırtttılar. İngiliz kızların huyudur, taşak geçmeyi pek severler.

Akşam Türk gecesi vardı. Masalar falan hazırlandı. Bizim kızlar artık yanıma uğramıyordu bile. O iki lavuk geliyor alıp götürüyordu bunları. Pek iplemem normalde de, bu sefer iyi ayar olmuştum kızlara.

İki sarışın kız daha vardı otelde. Şaşkın ördek gibi dolaşıyorlardı. Pek etliye sütlüye karışmıyorlardı. Bazen bardan içecek, dondurma falan alıyorlardı. Salça olmamıştım bu kızlara. Sadece selâmlaşıyorduk falan. Bizim sikko garson geldi. “İki sarışını çıkaralım mı?” dedi o akşam. “Lan ben seninle değil karı kız ortamı, sıçmaya gitmem pezevenk,” deyip naşladım bunu.

O iki sarı bunun postasındaki masada oturuyordu, bizim eleman yine soytarılık peşindeydi. Dayanamadım gittim kızların yanına. Selamlaştık. “Türk gecesini izlemek için geldik” falan dediler. “Yemekten sonra bara gelin,” dedim. “Size bir kokteyl işmarlayım.” Bunlar “Tamam,” dedi. Yarım saat sonra da bara geldiler. Bizim garson yalvarıyor. “Tamam lan,” dedim. “Sen uza, ben kızları ayarlarım.” Bu sevinerek gitti. Kızlar geldi oturdu bar taburelerine. Verdim içkilerini. İsimlerini sordum; bir tanesi oldukça çenebaz, öbürü sesiz, utangaç ama Allahları var, şeker hatunlar, çenebaz olanın adı Lisa, kızarıp bozaranın adı ise Sara Jane. Lisa, Sara Jane’in ablasıymış. Eyvallah ettik. Sara Jane 18 yaşında, Lisa 21. Kızların ilk tatilleriymiş bu ve Türkiye’ye gelmişler. Belli, daha kaşar değiller. İşte göbekli İngiliz amcalar dansözlerle göbek attılar, Türk gecesi bitti; kızlar kalktı, gidiyorlar.

“Nereye gideceksiniz?”

“Bilmiyoruz,” dedi Lisa .

“İsterseniz dışan çıkalım, ne yapacaksınız bu saatte yatıp.”

Kızlar dünden razı. Zaten sıkılmışlar ama götleri yemiyor tek başlarına çıkmaya.

“Biz hazırlanalım,” dediler. “Bir saat sonra buluşuruz.”

Kızlar cidden mutlu olmuşlardı, ne yapacaklardı otelde bu saatte.

Bizim lavuk garsona da haber verdim. Kızları beklemeye başladık. Bir saat sonra bunlar giyinip kuşanıp geldiler. Bizim arkadaşların mekânına gittik. Kafa dengi kızlardı, adamı satmayacakları belliydi. Lisa iyi muhabbet ediyordu da, Sara Jane pek uyuz, pek sessizdi; ikisi

de sağlam içiyorlardı. Epey bir oturduk orada, “Hadi çarşıya gidelim,” dedik. Kızlar her yola geliyordu. Bindik taksiye, doğru James Dean. Hepimizin kafası yerindeydi. Muhabbet harika. Güle eğlene girdik James Dean’a. Ortam verdi; millet içiyor, sııyor, kusuyor, dans ediyordu. Oturduk, siparişleri verdik.

“Karı milletinin en büyük düşmanı yine kadın” derlerdi de inanmazdım. Nereye giderseniz gidin karı milletinin en büyük rakibi yine kadınlarmış: bizi satan o iki akal da oradaydı. Bizi görüncü kulakları diktiler. Lan üç saat önce yüzüme bakmayan kız karşı masadan beni kesiyor, hiç siklemedim. Allahları var, Lisa ile Sara Jane on numara hatunlardı. Sarışın, kısa saçlı karılar sikti zaten benim hayatımı hep. Çok savunmasız oluyorum onlara karşı. Biz takılırken diğer kızlar yanımıza geldi. Merhabalaştık, masaya oturdular. Lisa ile Sara Jane ayar oldular bunlara. Biz değere bindik. Naşladım bunları, “Bizi rahat bırakın,” dedim. Bunlar göt oldu, siktirip gittiler. Lisa ile Sara Jane nasıl sıırıttılar anlatamam. Epey eğlendik o akşam.

Ben Sara Jane’e yazıyordum ama kız buzhane balığı gibiydi. Felaket utangaç; kızarıyor bozarıyor, dansa kalkmıyordu. Sabaha karşı çıktık oradan, orbacıya gittik. Ayakta duracak halimiz yok. Bunlara birer damar ısmarladım. Nasıl yediler, sirkeli, sarmısaklı. “Tavuk orbası,” dedim, “Türk usulü tavuk orbası.” İşkembe yediklerini bilseler ne olurdu acaba... Neyse ıktık.

Sonrası malûm. Nereden nereye? O beni satan kızları ayar etmek için düşmüştüm bu Sara Jane denen kahpenin peşine. Bir oyun gibi başladı her şey ama bir oyundan çok kol gibi gerçeklerin kucağına oturttu beni. Neyse dedim. Her şeyde vardır bir hayır. Bir gider konuşurum ilk fırsatta. Zaten yakınmış Birmingham. Düzeltiriz arayı. Bunları düşünürken dalıp gitmişim.

Sabah erken kalktım yine. Tekrar bir duş aldım. Güzelce giyindim. Bizim tayfa sızmış kalmış. Onları uyandırmadan etrafı biraz temizledim. Mutfakta öp torbaları vardı, onlardan aldım, odadaki boş şişeleri, çöpleri topladım. Kültablarını boşaltım. Neredeyse kış kadar odadan dört battal boy çöp çıkmıştı.

Dışarı ıktım. Fazla uzaklaşmadan evin etrafında dolandım. ay yoktu hiçbir yerde, yine sandviç ve kahveyle kendime göre bir kahvaltı yaptım. Yine soğuk ve ayaz vardı. Kasvetli bir hava. Öylesine dolaştım birkaç saat. Sonra Beyto geldi. Yine cephanesi sağlamdı: Avcuna doldurmuş bozuk paraları, camları bombalıyor. Tabii ağzına geleni höykürerek. Bu defa ben çıkmadım yukarı. Bizim beyzadeler yine götüm gibi bir suratla indiler aşığı. Arabaya bindik, kulübeye gittik.

Yine İngiliz yenge bizi bekliyordu, yine Beyto'yla kapıştılar, yine döner taktık, yine ellerimi doğradım, yine bahis oynadı Ahmet abi ve Ferhat, sonra Beyto. Yine karavan geldi, yine dönerle kahvaltı yaptık. Yine sarhoşlar bize küftü. Yine tüpler soğuktan dondu. Yine yine... Ne eksik ne fazla, ikinci günüm de böyle geçti. Üçüncü günüm de yine aynı. Sadece ilk günlerdeki o pis kokuyu almıyordum artık. Kokmuyordu ne oda ne benim dönerci kankalar. Bir de sabah uyandığımda artık ben neredeyim, ne işim var burada dercesine tavana bakmıyordum.

Dördüncü gün artık sabahın köründe kalkmadım. Biraz daha geç. Her tarafım sızlıyordu yorgunluktan. İlk defa sabah duş almaya, saçlarımı taramaya üşendim. Kahvaltı için yediğim sandviçlerden almadım, sadece kahve içtim. Beyto geldiğinde ilk defa “günaydın” demedim. Dördüncü günde ilk defa parmaklarımı kesmeden soğanları soydum, salatalıkları doğradım. Yine gittik Bet Office'e. Birbirlerini hiç ipelemeyen bu adamlar işin içine kumar girdiğinde tam bir ekip oluyorlardı. Atların adını, köpeklerin kilosunu, zeminin çim mi yoksa toprak mı olduğunu ezbere biliyordu eşşoğlueşekler. Birbirlerine akıl veriyorlar, kaybedince birbirlerine teselli ediyorlardı.

Ne haliniz varsa görün dedim. Kendi kendime çıktım Bet Office'den dışarı. Tek başıma biraz dolaşacaktım. Bir adam geldi yanıma. “Hoş geldin,” dedi. Şaşırdım. İlk defa “hoş geldin” dedi birisi. “Hoş bulduk,” dedim. “Ben Aydın,” dedi. Tokalaştık. Çarşamba işi yumurta topuk, sivri burun takılan, elinde külhanbeyi tespihli ağır abi halleri vardı. Samsunluymuş, İstanbul'da yaşıyormuş. “Gel,” dedi, “bir yerlere oturalım. Daha iki saat çıkmaz bunlar at, köpek kovalamaktan.” Oturduk bir yere. Birer bira söyledik. “İyidir,” dedi, “bizim çocuklar. Erol olsun, Ahmet abi olsun, Ferhat, Kadir olsun... Düzgün çocuklardır. Yardımcı olurlar sana. Beyto götün önde gidenidir ama sağlam adamdır. Yarı yolda komaz kimseyi.” İltica falan etmemiş. Kaçak kalmış epey, sonra bir İngiliz kadınla evlenmiş. Oturum izni almasına az bir zaman kalmış. Epey Beyto'nun yanında çalışmış ama belli, dikkatli bir herif. Beyto'yla kapışmışlar, bırakmış işi şimdi, Little Chef diye bir coffee shop'da çalışıyormuş.

Ben de anlattım kısaca kendi hikâyemi. “Yazık etmişsin,” dedi. “İmkânın varsa dön İsveç'e ya da Alanya'ya. Çok sikilirsin buralarda.”

“Yok,” dedim, “İsveç olmaz. Ama Alanya'ya döneceğim. Kızla sorunları bir halledeyim.”

Güldü; “Bok dönersin. Kolay mı dönmek?”

“Neden kolay olmasın? Göbeğim burada mı kesildi? Kime döneceğim?”

“Bok dönersin. İngiltere’nin salt vinegar’lı patates kızartmasını yiyen dönemez.”

Buralarda böyle bir laf var.

“Akdeniz’in tuzlu sularına götü değen de Alanya’yı bırakamaz.”

Bizim oralarda da böyle bir laf var.

Epey muhabbet ettik Aydın’la. İyi gelmişti biraz konuşmak ve farklı bir surat görmek. “Çekinme,” dedi, “bir derdin, sorunun olursa gel.” Ayrıldık, Bet Office’e gittim. Bizimkiler malûm; yine atlan, eşekleri, köpekleri zengin etmişlerdi. Karavanda yine aynı işler. Hiçbir şey değişmemişti.

Sara Jane ile konuştum birkaç defa daha. Durmadan özür diliyordu.

“Bir şans ver,” dedi.

“Şans verecek bir şey yok. Seni seviyorum ben çoktan unuttum.”

Güldük. Annemi aradım birkaç defa. İsveçli kadın bir defa aramış sadece. Annem, “İngiltere’ye gitti,” demiş.

“Bir daha aramaz,” dedim.

“Yaktın değil mi elin gariban kadını?”

Bir şey söylemedim. Hiçbir zaman da bilmediler neler olup bitti İsveç’te.

“Tekrar ararsa ne diyeyim kadına?” diye sordu.

“Aramaz bir daha.”

Nedendir bilmiyordum ama aramayacağına, hesap sormayacağına o kadar emindim ki. Hatırladığım o sakat ayrılık karesinde beni feribota bindirirken kadının yüzünde sadece elinden oyuncağı alınmış bir çocuğun kızılgınlığı vardı. Kin yoktu, nefret yoktu. Dönmeyeceğimi biliyordu. Sadece kırgınlık vardı. Ama kesinlikle pişmanlık yoktu yüzünde. O kısacık ayrılık karesinde her şeyi gördüm İsveçli kadının yüzünde. Sadece pişmanlık, kin, nefret görmedim.

Son defa annem onun aradığını söylediğinde girdi hayatıma İsveçli

kadın. Yıllarca bir daha ne muhabbeti oldu ne aklıma geldi. Gömdüm onu hatıralarını bulamayacağım, yüzleşemeyeceğim bir yere. Dedim ya ölmüşe bitmiş çare aramadım ben ömrümde. O da hiçbir zaman aramadı bir daha. İsteseydi çok kolay bulabilirdi. Sara Jane’i belki onlarca defa aramıştım İsveç’ten. İsteseydi beni bulabilirdi ya da Sara Jane’i arayıp ne kadar karakersiz bir piç olduğumu, ne kadar ikiyüzlü bir orospu çocuğu olduğumu söyleyebilirdi. Yapmadı. Ya kaderine razı oldu ya da bana daha fazla bulaşp kirletmek istemedi kendisini daha çok.

Saçmasapan bir ruh haliyle kapattım telefonu. Sara Jane’in yanına gitmem gerekiyordu ama nasıl söyleyecektim bunu Beyto’ya, hiçbir fikrim yoktu. Adamla bırak iki çift laf etmeyi selâmlaşmıyorduk bile. “Abi,” desem, “benim Birmingham’a gitmem gerek.” “Siktir lan, daha iki gün oldu işe başlayalı,” deyip siktir ederdi herhalde beni. Siktir etse ne olacaktı ki! Cebimde param vardı, dönüş için biletim vardı. Hem siktir etse gitmek için bir bahanem olurdu. Ne işim vardı buralarda; dönercinin ağız kokusunu neden çekecektim... Bu rezil hayatı yaşamaya mecbur muydum... Tüm cesaretimi toplayıp gittim yanına.

“Abi, ben pasaportumu yanımda taşıyorum. Biraz da toplu para var cebimde. Kayıp falan olur. Sana versem. Lazım olunca isterim tekrar,” dedim.

“Tamam,” dedi, “evdeki kasaya koyarız. Yanında taşıma, kaybedersin falan, bir sürü iş çıkar başına.”

“Abi, bir konu daha var, benim hafta içi Birmingham’a gitmem gerek. Sabah gideceğim, akşam dönerim. Bir sorun olur mu?”

“Olmaz. Ne sorun olacak; haftanı tamamla, sana bir izin günü ayarlarız. Gider gelirsin, yakın zaten.”

“Çok sağ ol abi.” dedim.

Döndüm arkamı, birden o soruyu sordu.

“Oğlum senin derdin ne?”

“Ne dedin abi?”

“Ne bileyim bizim gibi değilsin. Bizim gibi ana kucağından inip gelmemişsin buralara. İyi kötü tezgâhın yerinde. Az buçuk İngilizcen de var. Senin derdin ne, buraların bu rezilliğine katlanıyorsun?”

Annem sorardı, babam sorardı, çevremdeki herkes sorardı da, bir ben kendime sormaya korkardım derdimin ne olduğunu?

“Yok abi bir derdim. Savrulduk bir şekilde. Sara Jane ile konuşayım, derdi neymiş öğreneyim, kalmaz bir dert.”

Yüzüme baktı. Bana bir ömür kapak olacak o lafı tane tane söyledi. Kafama vura vura söyledi. Etlerimi dilim dilim ederek, canımı yakarak söyledi.

“İngiltere’nin karısına, parasına, havasına güvenme koçum. Bu orospu memleketin karısı, havası, parası da orospu olur. Adamı yarı yolda bırakır. Var yoluna git. Aklını başına devşir. Yoksa aklını alır bu memleket.”

Yüzünde zalim bir gülümseme vardı. İrkildim bu lafları duyduktan sonra. Kafamı önüme eğdim.

“Hayırlısı olsun be abi. Su akar yolunu bulur. Ben de bulurum elbet yolumu. Eyvallah,” deyip ayrıldım yanından.

Çarşamba günüydü sanırım. Çok erken kalktık, hatta bizim elemanlar benden önce kalkmışlardı. Beyto dışarıda yırtınıyordu yine. Bugün farklı bir gündü belli. Yataktan zorla kalktım, her tarafım dökülüyor. İlk defa elimi yüzümü yıkamadan aşağı indim. Bizimkiler söyleniyor “et gelecek” diye. O sabah farklıydı.. Elemanlar biraz daha sıkı giyinmişlerdi. Tek farklı olmayan Beyto’nun psikopat karısıydı, yine bizi bekliyordu. Beyto’yla çok pis girdiler birbirlerine.

Girdik kulübeye. Buz gibi bir hava, aralık ortası. Allah’ım bir bardak sıcak çay. Günler olmuştu bir bardak sıcacık çay içmeyi. Üşüyordum. Biraz bekledik, beklerken salataları, şişleri falan hazırladık. Neler olup bittiğinden haberim yoktu. Çok erken başlamıştık işe...

Derken bir kamyon geldi. Dışarı çıktık, onlarca karton kutu. Taşımaya başladık kulübeye, oldukça ağırdı kutular. Kahvaltı falan yok tabii. Dönerci adamın kahvaltısı döner takıldıktan sonraki ilk tur kesilen kabuk kısmı değildir. O kabuk kısmı tatsız tuzsuz olur. İkinci tur kesilen kısımdır dönercinin kahvaltısı. Ulan “ne oldum değil ne olacağım” demek lazımmiş. Büyük konuşmamak lazımmiş. Hayat neler öğretiyor adama.

Birer sigara içtik. Artık kahvaltıdan önce gayet güzel sigara içiyordum. Sigaraları bitirince girdik içeri, birer beyaz önlük taktık. Karton kutuları açmaya başladık. “Amma koyduğum fakını bu ne lan? Neredeyse yarım ton kaburga ve bir o kadar tavuk. Allah’ım bu ne? Ne

bok yiyeceğiz biz bu kadar kaburga ve tavuğu?! Ulan memleket doyar bunlarla?” diye saydırdım içimden.

Olay basitti. Kaburga en ucuz ama en lezzetli et döner için. İngilizler pek dana kaburgası yemez. Onlar daha çok domuz kaburgası sever. Neyse, kaburgaların üzerindeki deri parçasını elimiz ile söküyoruz, sonra ince bir bıçak ile kaburga kemiklerinin arasındaki et parçalarını kazıyoruz. Bu etler döner kıyması oluyor. Söktüğümüz deri parçaları da döner yaparken yuvarladığımız kıymaların birbirini tutması için yaprak görevi görüyor. Saatlerce o soğukta, yarı donda kaburgaları temizledik, kestik, söktük. Kaburgaların bazı kemikleri kırık oluyordu. Kırık kemikler ellerime batıyor, bazen de jilet gibi kesiyordu. Gözümden yaşlar gelene kadar, soğuktan parmaklarım uyuşana kadar kaburga ayıkladım. Parmaklarımı hissetmiyordum artık. Elime giren kemik parçalarını da saymıyordum. Nasıl bir işkence? Ben anamın ammdan çıktığımdan beri ekmek peşinde koşarım, “ekmek parası” der hiçbir işe burun kıvrırmam ama böylesi bir iş ne duydum ne gördüm. Kaburgalar bitti, tavukların kemiklerini ayıklamaya başladık.

Tavukların kanatlarını alıyoruz, sonra butları ayırıp göğüsleri çıkarıyoruz. Kemiklerden et bırakmadan almak için ince bir bıçak ile butları çiziyoruz ve işaret parmağıyla kemiği çekip alıyoruz. Sonra göğüs kemiklerini söküyoruz. Saatlerce...

Tavuk bitti. Kaburga etlerini kıyma yaptık, kovalara doldurup buzluğa attık. Sonra tavukları doğrayıp, kocaman leğenlere doldurup, limon suyu, tuz, toz biber, taze sarmısak, acı biber salçası karışımı ile marine ettim. Ellerimizle de iyice karıştırdık. Ellerimi tuz, sarmısak, toz biber ve limon suyu karışımının içine sokunca kaç gündür delik deşik olmuş parmaklarımdaki yaralar cayır cayır yandı. Canım yansa da erkekliğime bok sürdürmedim ve gözlerim dola dola, ellerim yanarak karıştırdım tavukları. Tavukları terbiye ederken kesiklerim sanki kızgın demir ile dağlandı. Artık soğuk, ellerimin yarası, yorgunluk birbirine karışmıştı. “Bundan daha kötüsü var mı?” diye kendime sormaya korkuyordum. “Ulan daha beşinci gün. Dur bakalım daha yeni başlıyor,” diyordum. İş bitti sonunda. Kocaman bir tencerede löp et kavurduk. Ekmekleri banarak yedik. Günlerdir ilk defa adam gibi kamım doyuyordu.

Saatlerdir çalışıyorduk. Yemek iyice mayıştırdı; ama vakit yoktu, hızlı bir biçimde temizledik karavanı, dükkânı açmak için koştura koştura düştük yola. Bizim ibişler o gün beygir koşturamadı tabii. Saat altı gibi vardık McDonald’s’ın önüne. Land Rover geldi. Girdik karavana, ellerim mosmordu. Üzerimden tır geçmişti sanki. Bir köşede bunları izlemeye başladım tekrar.

Ahmet abi sırtarak “Gel bakalım Akdeniz’in en seksi barmeni. Misafirlik bitti, al bakalım eline döner bıçağını,” dedi. Gittim yanına, hiç niyetim de yoktu hani döner kesmeye falan. Zaten yorgunluktan veriyordum. Ahmet abi eline uzun

bir demir aldı. Masat denilen bu aletle yeniçeri kılıcı gibi olan döner bıçağını bileyledi. Ve döneri incecik kesmeye başladı. Biraz kestikten sonra bana verdi bıçağı. Çok ağırdı bıçak. Sol elime aldım olmadı. Kıç kadar karavan, sol elimle kesmem imkânsızdı. Sol tarafta karavanın duvarı vardı. Mecburen sağ elimle kesmek zorundaydım. İmkânsız kesemezdim. Ben solağım, gözükara solağım, fanatik solağım. Sağ elimle imkânsızdı. Bok imkânsız, imkânsız insanlar için ulan, benim insanlıkla alakam mı kalmış? Aldım bıçağı biraz sürttüm dönere. Nah elim kadar bir parça koptu. Yarım kiloluk bir parça koparmıştım. Ahmet abi güldü.

“Sağlam tut bıçağı. Bir defa eline aldın artık zor bırakırsın,” dedi.

“Hee...” dedim içimden. “Hee. Deli sikti ya... İlk fırsatta ben Alanya yolcusuyum. Hele bugünü yaşadım ya. Sikseler daha durmam buralarda.”

Ben döneri kesmekten çok, tecavüz ederken Beyto hazretleri girdi.

“Doğru kes şu döneri,” diye fırçasını da attı.

“Abi ben solağım, kesemiyorum sağ elimle.”

“Olur beyim, izin ver birkaç gün; sana ve senin sol eline özel bir karavan sipariş edelim.” dedi.

Dilimi götüme sokup, kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırıp kesmeye devam ettim döneri. Arkamdan buz gibi ayaz geliyordu. Önümde cehennem sıcaklığında bir alev kütlesi vardı. Beş ocaklı kocaman bir döner ocağıydı, alev yüzüme vuruyordu. Götüm donuyor, yüzüm yanıyordu. Bıçak tuttuğum elim ve dönerin altında tava benzeri gereci tuttuğum elim beş dakikada yandı. Yüzüm kızardı ateşten. Döneri keserken alevden korunmak için dönerin arkasına saklamak gerekiyordu elleri. Yoksa alev direkt ellerinin üzerini yakıyordu. Daha fazla dayanamadım. Kadir geldi.

“Yaktın mı ellerini iyice,” dedi.

“Evet, çok kötü yandı.”

“İyi olmuş, bir daha yakmazsın, illa ki bir defa olsun yanacak ellerin.”

Gözlerim dolu dolu ayrıldım döner ocağının karşısından. Izgaraya geçtim. Ekmek ısıtmayı gösterdi Ferhat. Pideleri maket bıçağıyla hafifçe çizip arkalı önlü kızartıyordum. Oldukça kolay bir işti. Bir de ara sıra şiş, burger siparişi olunca onları hazırlıyordum ızgarada. Birden çok keskin bir acı hissetim kolumun üzerinde. Bizim bildiğimiz klasik mangal ızgarası değildi bu, chargrill diyorlardı. Sadece çelik bir kütleydi, devamlı altı yanıyordu. Hiçbir koruma yoktu. Yanları dahil, bildiğimiz çelik saçtı. O kadar sıcaktı ki. Bir anlık dalgınlıkta elin kolun anında dağlanıyordu. Bu heriflerin kollarındaki sebebini o çok merak ettiğim izlerden beş-altı tanesine kavuşmuştum yarım saatte. Kaderine razı bir tecavüz mağduru gibi gözlerimi kapatıp ellerim kollarım kesik yanık içinde çalışmaya devam ettim.

Tüpler donuyordu. Artık daha sık donmaya başlamıştı. Zaten soğuk olan hava iyice soğumuştur. Biraz döner alıp dışarı çıktım, iki lokma bir şeyler yiyeyim dedim. Aslında bahane, birkaç dakikalığına olsun şu lanet yerden çıkmak istemiştım. Daha kötüsü olabilir mi diye düşünüyordum sadece. Daha iyisinde gözüm yoktu. Tek derdim daha kötüsü olmasını. İsveçli karı beddua ettiyse çok sağlam etmişti belli. Nereden nereye?

Derken tekrar bolca döner kestik ve ekmek ısıttık. Artık kollarım ızgarada yanarken çğlık atmıyor, küfür etmiyordum. Alışılıyor işte her şeye.

Pub'lar kapandıktan sonra damlayan ayyaşlar geldi yine. Bu defa çok kalabalıklardı. Ahmet abi siparişleri almaya başladı: “Yes lanenn... Yarramm vat vuculayk?”

Adam sipariş veriyor,Ahmet abi soruyor: “Yarramm.. Vu culayk cili sos?”

Ferhat soruyor: “Laann at yara, vuculayk burger sos?”

Arkamdan bir soğuk esiyordu, zehir gibi. Önümdeki dönerin ateşi ise cehennem gibi. Bir taraftan da bunları seyrediyordum. Sarhoşun biri geldi. Ahmet abi ile hafif takıştılar. Bunlar iki-üç kişi oldular birden.

“Faking kebabman. Dörti simeling bastards,” falan diyorlar.

Erol “Şaat app amma kodumun fakini,” diye çıkıştı.

Ahmet abiyi zor tuttuk. Bıraksak dışarı çıkacak. Beyto bağırdı Ahmet abiye.

“Kavga etmeye ne kadar meraklısınız. Rahat durun fakini!”

“Lan bu ibne İngilizler böyle piç değildi. Alanya’da tatilde kıyak adamlardı. Burada niye böyleler,” diye düşündüm.

Her gün tek tük bağrışmalar, takışmalar oluyordu. Birkaç defa da karavanı tekmelemişlerdi. Olağandı bunlar sanırım.

Karavanı kapattık, döndük o leş odaya. O günkü tempodan sonra o leş oda gözüme cennet bahçesi, beş yıldızlı otel, o leş yatak kuş tüyü yastıklı kral dairesi gibi geldi. Banyo falan yapmadan yorgunluktan sızmışım. İlk defa deliksiz uyudum. Sabah çok erken kaktım. Yorgundum halen. Bir duş aldım. Kollarım, ellerim çok kötü yanmış ve kesilmişti ama en kötüsü elimin üzeri su toplamıştı. Dışarı çıktım. Sandviç aldığım yerden dört yumurta, ekmek, bir soğan, domates ve biber aldım. Kaç gündür döner, burger ile kahvaltı etmekten mide fesadı geçiriyordum. Geldim eve, girdim mutfağa. Bir tava buldum, yağ vardı. Kafama göre bir menemen yaptım. Ekmeği ince ince dilimleyip tost makinesine attım. Derken bir adam geldi. Ters ters baktı yüzüme. “What you doing? This is my pan” gibilerden bir şeyler söyledi. Ciyak ciyak bağınıyordu. Dondum kaldım. Sanırım onun tavaasını kullandığımdan ayar olmuş. Daha bir şey demeden aldı tavayı çöpe boşalttı. Bana bir güzel de “Fuck off!..” çekti. Ne dertler geldi başıma ama alt tarafı bir tava için bu kadar aşağılanmak çok dokundu bana, nasıl zoruma gitti anlatamam. Doldu gözlerim, kafamı eğdim çıktım dışarı. “Ulan ben babamdan bile böyle fırça yemedim be. Köpek azarlar gibi azarladı göt oğlanı. Ulan felek, kambur götlü felek. Lanet olsun geldiğim güne, aldığım vizeye. Şamar oğlanı oldum lan bir haftada. Hani bendim kimselere eyvallahı olmayan, hani nerede? Yalanmış lan hepsi. Çocukluk aklıyla kandırmışım kendimi. Hayat plajlarda karı parası yemek değilmiş.”

Çok zoruma gitti kıcıkırık bir tava için böyle örselenmek. Oturdum kaldırıma, yaktım bir sigara. Kuyruğum yine bacaklarımın arasında. Beyto geldi, gittik kulübeye. Hazırlığı yaptık. Daha karavanın açılmasına saatler vardı. Bizimkilerin peşine takılmadan başka bir yoldan gittim. Artık iyice tiksiniştim, her gün aynı yollar, aynı işler, aynı yüzler. Tek başıma epey bir yürüdüm. Yolda bizim karavana devamlı gelen müşterilerden birkaçına rastladım. “Hello kebabman,” dediler. “Kebabman ne lan?” diye sordum kendi kendime. Bir kafeye oturdum. Biraz kendime geldim, insan olduğumu hatırladım.

Cuma günüydü. Karavanı açtık. Bu sefer döner, normal günlerde taktığımız dönerin neredeyse iki misliydi. Öbür günlerden farklıydı. Bir sürü müşteri vardı. Çok kalabalıktı. Kadir deli gibi durmadan döner kesiyor, Ferhat ızgaranın başından ayrılmıyordu. Saatlerce hiç durmadan devam etti bu curcuna. Bir ara yavaşladı, dışarı çıktım

Kadir'le. Ana baba günüydü ortalık. Bir sürü kız vardı. Hepsi o ayaza rağmen mini etekleri çekmişti. Bir tane bile kadın yoktu ki götüne bir pantolon falan giymiş olsun. Alayı yarı çıplaktı. Alayı sarhoştı. Bize bağlıyorlardı bazıları.

“Hay sexii kababmannnn!..”

“Kababman ne lan!” dedim Kadir’e.

“Bize kebabman derler bunlar. Kebap adam, yani kebabçı. Kardan adam der gibi.”

Girmedığım tek olay kebabman olmaktı. Sonunda onu da becermiştim. İsme bak, kebabman! Kimisi “seksi kebabman” diye bağıırıyordu, kimisi “fucking kebabman” diye. Sonuçta her türlü “kebabman”sin yani.

Çevredeki küçük köylerden, kasabalardan bir sürü insan sel olmuş akıyordu Wycombe’ye: Kumaş pantolonun üzerine taraftan olduğu kulübün formasını giymiş, spor ayakkabılı çilli bebeler ve yarı çıplak kızlar. Bir tane ayık olan yok gibiydi. Ortalık sarhoş kaynıyordu. Bağırانlar, küfredenler, kakhahalar atanlar... Duvarlara işeyenler, kusanlar, ayılanlar, bayılanlar... Bir tane düzgün, akli başında adam yoktu ortalıkta. Hafta sonu İngiltere çıldırıyordu.

Tekrar çalışmaya başladık. Hafiften demleniyordu bizim çocuklar. Ben de içtim biraz. Viski iyi gelmişti, hem üşümüyordum. Birden gaz kesildi. Tüpler donmuş olamazdı. Tüpler donmak üzereyken gaz hemen kesilmiyor ama çok az geliyordu. Ne oluyor derken birden karavan sallanmaya başladı. Deprem oluyor sandım. Karavana bir şeyler fırlatıyorlardı, sanırım şişe. Güm güm patlıyordu bira şişeleri karavanın üstünde.

“Fuckingg. Dörtii kebabman. Faking agliiii törks. Fak off,” diye bağırmaya başladı 17-18 yaşlarında dazlak bir çilli bebe.

Ahmet abi, Erol, Ferhat ellerine masatları alıp “Amma kodumun fakinleri... Komonn komonn...” diyerek dışarı fırladılar. Kadir çok sakindi. Benim kafa durmuştu.

“Ne oluyor?” dedim.

“Bir şey yok,” dedi Kadir. “Sen tüpleri aç. Bu fakın piçleri tüpleri kapatmış.”

Dışarı bir çıktım; Ahmet abi, Erol, Ferhat ellerindeki demir masatlarla

bir gurubun arasına dalmışlar, vurduklarını indiriyorlar. Yolun karşısından karavanın üstüne şişe yağıyordu. Kızlar bağıyordu.

“Faking pakiss. Dörti törkks. Fakk yuuu!..”

Mahşer yerine dönmüştü ortalık. Karşıda Lions diye bir banka vardı. Sarhoşun bir tanesi çıkmış bankanın üzerindeki aslan heykelinin tepesine, inemiyor, milletten yardım istiyordu. Onlar da çocuğa yardım etmek yerine şişe fırlatıyorlardı.

Ahmet abi ve Erol’un tekme attığı adamlar yerden kalkamıyorlardı. İki büklüm yayılıyorlardı düştükleri yerde. Yere düşeni de yoldan geçen alakalı alakasız herkes tekmeliyordu. Kafasında şişe bile kırdılar birinin. Yere düşenin hiç şansı yoktu. Tüpleri açtım, hemen geri döndüm. Şok olmuştum. Lan bırak bu döner işinin ne kadar boktan olduğunu, insanın can güvenliği bile yoktu burada. Birkaç dakika sonra Ahmet abi, Erol ve Ferhat sırtarak geldiler. Ferhat’ın kaşının üzerinde fındık kadar bir şiş vardı sadece. Erol, Ferhat’a fırça atıyordu “niye dayak yedin” diye. Lan adamları parçaladınız, bir yumruk yemişsiniz çok mu? Ahmet abi bağırdı: “Next amina kodumun fakinleri!..” Sipariş almaya, millete ana bacı kaymaya ve bir taraftan viski yuvarlamaya devam etti sonra. Adamlann derdi buymuş. Daha iyi adam dövmek için hafiften kafaları güzel yapmışlar. Derken bir sarhoş geldi. Elinde bir gitar. Lan manyak işte, bu kafayla gitarla ne işin var?

Ahmet abi “Yes lan amina godum vvhat vuculayk?” dedi kibarca.

Adam “Fak off you dörti paki!” dedi.

Paki ne demek bilmiyordum ama önüne gelenin bize “fucking paki” dediğini işitiyordum. Ahmet abi dalacaktı adama. Beyto gelip tuttu onu.

“Boşver,” dedi. “Kalabalık. Sonra döversin.”

Ahmet abi “Nekks again amma koyduğumun fakinleri,” dedi.

Ben Kadir’e sordum: “Ne lan bu fakingin istediği.”

Dilime iyice dolanmıştı bu amina kodumun fakingi. Kadir hiç konuşmadı, zaten pek konuşmazdı. Derken bu dışarıda anıran, elinde gitar olan piç, gitarıyla karavanın açılıp kapanan ön camını indirdi. Salatalar, ekmekler, yerler kırık cam doldu. Patladı kocaman vitrin. Anırıyordu dışarıda.

“Kornon yu faking kebab mennn. Yu dorti simeling bastards...”

Karavan boşaldı birden. Bir ben kalmıştım. Beyto, Kadir, Ahmet abi, Ferhat, Erol herifi paramparça ettiler. Bizim elemanlar herifi tokatlarken kimse karışmadı. Adamın yanında kavga oluyor, o hamburger sırasında bekliyor. Dayak yiyen çocuğun arkadaşı bile karışmadı. Arada arkadaşı iki tokat yedi. Herif yere düştü, öbür İngilizler adamı tekmelemeye, kafasına bira şişesi fırlatmaya başladılar. Adam yerde iki büküm olmuş, suratını korumaya çalışıyordu. Bunu yapan adamlar da İngiliz ve olayla hiç alakaları yok.

Demek ki İngiltere’de yere düşmeyeceksin arkadaş. Yere düşersen İngiltere üzerinden geçiyor. Yere düşmeyeceksin... Yere düşmeyeceksin...

Sonra ortalık sakinleşti. Bana o elbiseleri getiren hırsız zenciler geldi. Elleriindeki hayvan gibi bir kafes içinde de papağan var bir tane. Lan ne alaka? Herifler bir evi patlatmışlar. Papağan da çalmışlar. Zaten çalıntı mallar hep bize gelirdi. Kebapçılarda her zaman para olurdu.

İyi de papağan çok korkmuştu belli ki. Bu ibişler sallaya sallaya getirdiler kafesi. Yazık, hayvan mel mel bakıyordu. Aldık papağanı. Uzun pazarlıklardan sonra 15 pound verdik. İki tane de large döner. Papağanı koyduk bir köşeye, hayvan kafayı yemiş.

Akşam anasının amı gibiydi. Onlarca olay oldu. Kafalar kırıldı, gözler patladı. Kavga çıktığında kadın-erkek ayrımı yoktu. Kavganın içerisinde olsun olmasın, herkes kime denk gelirse onun kafasında ya şişe ya bardak kırıyor, ya da yerdekini tekmiyordu. Ben hiç bulaşmadım kavgaya falan. Kadir de bulaşmadı. O kadar sakindiler ki. Karavanın ön camı inmiş aşağı... Karavana belki yüz tane şişe bardak atmışlar, kafalar yarılmış... Papağanla göz göze geldik. Garibim kocaman kafesin içinde bir köşeye sinmiş. Benim gibi.

“Lan fakin papağan, ne çok ortak yönümüz var.”

Erol ayısı hayvana döner verdi yesin diye. Hayvan korkudan titriyor. “Bahh bahh hele kodumun fakinine, mis gibi döneri beğenmiyor,” diye atardandı bir de.

Beyto “Bok yesin, ekmekli kadayıf mı bulacağız ona,” dedi.

Garibim papağan mal mal bakındı durdu. Epey geç olmuştu. Yorgundum, bir de o kavgalar falan iyice yıpratmıştı beni. Kapanış saati yaklaşıyordu. Ahmet abi “Sen dışarıyı topla,” dedi. Çıktım poşetleri, yemek artıklarını topladım. Bir an önce gidip yatmaktı tek

derdim. Şu lanet gün bitsin diye dualar ediyordum. Ama bizim elemanlar karavanı temizlemedi.

Yoğun bir günün sonunda bir an önce gitmek istediklerinden temizlemiyorlar diye düşündüm. Land Rover geldi. Karavanı aldı götürdü. Bu defa Land Rover'ın önüne Erol ve Ferhat bindi. Ben, Ahmet abi ve Kadir yürümeye başladık. Bet Office'in karşısında oldukça büyük bir otopark vardı. Oraya gittik. Karavan orada. Elektrik yok. Bir jeneratör bağladılar.

Tekrar deli gibi döner kesmeye başladık. Ben bitti sanırken, gece daha yeni başlıyordu. Şenlik daha yeni başlıyordu daha doğrusu.

Karanlık. Allah'ın kulu yok etrafta. Buram buram bela kokuyor. Dört-beş tane araba geldi. Arabaların içinden zenciler gibi giyinmiş zenci çakması Pakistanlılar indi. Onlar karınlarını doyurdu, gitti; ardından beyazlar geldi. Onlar gitti, zenciler geldi. Bir tane eli yüzü düzgün Allah'ın kulu gelmedi. Filmlerdeki çetelere benzer topluluklar geliyordu hafta sonu. Alkolikler, orospular ve pezevenkler, cankiler, eroınmanlar ve torbacılar. Gelenlerin çoğunu tanıyorduk. Pek olay çıkmadı ama çıksa kesin kan akardı. Gelenler bildiğin çeteydi. Normal sarhoşlar gibi şişe fırlatıp kaçan tiplere benzemiyorlardu. Çok kalıplı, sağlam tipler vardı aralarında. Sabah beş gibi bitti işimiz. Kucağımda papağan yorgunluktan bitik bir halde eve gittik. Papağanı Beyto götürdü karısına hediye olarak. Birkaç ay sonra da bu papağan kafayı sıyırıp sizlere ömür... Kafesi hatıra kaldı.

Sabaha karşı yattık. İlk defa yatmadan banyo yapmadığım için rahatsız olmadım. İlk defa Beyto'nun attığı bozuk paralar ve beddualarla uyandım, ilk defa "Ne diyor bu amma koduğumun fakini Beyto, sus," diye söylendim, ilk defa yataktan fırlamadım, ilk defa elimi yüzümü yıkamadan sigara yaktım, ilk defa öbürleri uyanmış mı uyanmamış mı, ölmüş mü kalmış mı umurumda olmadı. İlk defa midem bulanmadı.

Cumartesi, Cuma günü kadar hızlı geçti. Cumartesi gecesi daha berbattı. Çok daha rezil. Belki on defa kavga çıktı. Kadir anlatmıştı: Daha iki hafta önce bunlar karavanın içindeyken karavanı yakmaya kalkmışlar. Cumartesi günü Cuma gününden epey farklıydı. Kavga etmiyorlardı. Düpedüz kendimizi korumak zorundaydık bu defa. Çok garip tipli heriflerdi. Üç numara kesilmiş saçları, bize tiksinererek bakan gözleri ile kollan boyunları dövmele bir sürü garip tip dolanıyordu ortalarda. Hafta içi gelen müşterilerden oldukça farklıydılar.

Kebap; seveni, fanatiği, nefret edeni ile bir yaşam biçimiydi bu

memlekette. Her kesimden insan geliyordu.

Akşam oldu.

O kadar kavgadan, gürültüden sonra bir şey dikkatimi çekti. Bizim elemanlar kesinlikle bıçak, satır gibi kesici aletlerle dışarı çıkmıyorlardı. Sopa, şişe, masat, kutu kola falan alıyorlardı. Bazen o kadar gözleri dönüyordu ki çıplak elle dalıyorlardı. Her gün buzlaşmış kıyma kalıplarını yoğuran; kolları, bacakları, boyunları, omuzları saatlerce çalışan sağlam heriflerdi bizimkiler.

Bir tek zencilerle takıştıklarında pitta bread'i kesmek için kullandıkları maket bıçağı gibi küçük çakılarını alıyorlardı. Zenciler çük kadar bu aletten çok korkuyordu. Olay hemen yatışıyor ya da zenci geri çekiliyordu. Durumu Erol'a sordum.

“Bak,” dedi “zenciler en çok faça almaktan korkarlar. Bir yerleri kesilirse simsiyah derilerinin üzerinde bembeyaz bir iz kalır. Beyazların teninde yara izi fazla dikkat çekmez ama zencilerde durum farklı. Bir zenciyle başın derde girerse çek bıçağı. Geri çekilecektir. Çok korkarlar yara izi almaktan.”

Vay amma koyum ya. Daha neler öğrenecektik.

İngiltere’de içki satan, servis eden yerler çok erken kapanıyordu. Milletin tek derdi kafa yapmaktı. Hızlı çıkıyorlar, kendilerini kaybediyorlardı. O kadar hızlı içiyorlardı ki. Ya da içki pahalı olduğundan millet ucuzundan litrelik cider alıp evlerinde içiyordu. Sonra da dışarıda götü başı kaybediyorlardı. Ot ucuzdu içkiye göre. O da iyi kafa yapıyordu.

Ergen piçler çok olay çıkarıyordu. Adamların dokunulmazlığı vardı. 16 yasından küçüklere dokunamazsın İngiltere’de. Ama kebabman; ergen, genç, yaşlı dinlemeden dalıyordu.

Başka türlü ayakta kalamazdı. Kebapçıda olay çıkarıp dayak yemek İngiltere kültürünün bir parçası olmuştu.

Ahmet abi servise bakıyordu: “Yes piliz laann yaram” çekiyor, “Vucilay larç or small lan amcıkkkkk” ya da “Wat vu cilak oni yarram” diyordu.

Rezillik amına koyum. Kepazelik. Bir köşede o lavaş, pide benzeri ekmekleri ısıtıyor, servise hazırlıyordum ya da bol bol döner kesiyordum.

Bu piç İngilizler kız arkadaşlarıyla Cuma akşamları dışarı çıkarlarmış. Cumartesi akşamları ise kızlar ayrı, erkekler ayrı takılırmış. Cumartesi akşamları daha çok kavgaya çıkıyordu.

Hafta sonu sanki ırzıma geçilmişti. Sara Jane'e küfürler saydırarak döner kesiyordum. Her zamanki gibi yüzüm sıcaktan yanıyor, götümse ayazdan donuyordu.

Sara Jane ne yapıyordu şimdi? O da çekmiş miydi mini eteği? Böyle ayyaş arkadaşlarıyla içip içip dönercilere küfür mü ediyordu? Kafama takılmıştı. Sara Jane benim Antalya'da havaalanında karşıladığım, o gözlerinin içine baktığımda kızarıp bozaran, melek yüzlü kız değildi sanırım. Sara Jane de sokaktaki zil zuma sarhoş, ayakta durmaya mecali kalmamış kızlardan biri miydi, onu da sürükleye sürükleye yoldan topluyorlar mıydı?

Kafamda çınılıyordu. Beyto'nun o lafı: "İngiltere'nin havasına, parasına, karısına güven olmaz!.." İngiltere'sinin de, havasının da, parasının da, karısının da içine sıçayım. Erol ve Ferhat yoktu Cumartesi akşamı. Erol bir kız bulmuş, onun yanına gitmişti. Ferhat'sa gecedeki karısının yanına. Ahmet abi, ben, Kadir odadaydık. Ahmet abi piizleniyor, Kadir cami önlerinde satılan dinî bir mecmua okuyor, ben de aldığım gazeteye bakıyordum. "Yarın geç kalkacağız," dedi Kadir. "Pazar yarın. Öğleden sonra gideriz. Sadece salata hazırlanacak. Döner takılmayacak."

İngiltere o bizim filmlerde gördüğümüz atlı, centilmen polislerin, yağmurun, Mr. Brown ve Mrs. Brown'ların İngiltere'sinden epey farklı bir memleketti. Hele İngilizler benim Alanya'da tanıdığım kafa dengi, âlemci İngilizlerden çok farklıydı. Ne kaderim varmış! Apaçi doğduk, apaçi büyüdük. Kaderimi değiştirmek için girmedığım kılık kalmadı. Al işte, döndük dolaştık, yine başladığım yerdeyim. Bir haftada İngiltere benim üzerimden geçti.

Çocuk yaşlarda belime taktım ben falçatayı, gecenin bir yarısında kuytuya çekip sikmesinler diye. Ben bu yaşına kadar hiç mızımızlanmadım ama çok kötü koymuştu bu bir hafta. İnsanlıktan çıkmıştım. Yaşanır mıydı böyle? Maazallah Erol ve Ferhat gibi bir beş sene falan daha kalsam bu memlekette, bir de bu işi yapsam... Düşünmesi bile başımı döndürüyordu. "Allah burada yaşayanlara, burada bu işi yapanlara sabır versin," diye dua ettim.

Vurdum kafayı yattım. Ertesi gün yine Beyto damladı. Ahmet abi gelmedi. Kadir ve ben, iki çömez, gittik salataları falan hazırladık. Sonra dışarıda dolanmaya başladık. Kadir, Aksaray Yuva

köyündenmiş. Yuva köy çok meşhur İngiltere’de. Nasıl İsveç denilince Konya-Kulu, Fransa deyince Gümüşhane-Kelkit, Almanya deyince Afyon-Dinar, Avusturya denilince Kırşehir-Kaman geliyor. İngiltere kebab sektörünün kralı Niğde/Aksaray tayfası. Marketler Maraşlıların, coffee shop’lar ise Kıbrıslıların tekelinde. Köyünden ilk kopan peşinden eşini, dostunu, akrabasını da sürüklemiş bu işlere. Nasıl biz köyden çıkınca eş dost yardımıyla bir kapıcı dairesine attık kapağı, zamanında gurbetçi tayfası da böyle. Bu adamlar bizim siyasetçilerin öyle tırıvrı televizyon programlarında dediği gibi Avrupalı Türkler falan değildi. Burada yabancı, memlekette Alamancı tayfasından gurbetçilerdi. Sabah akşam köpek gibi çalışarak geride bıraktıkları insanlara bakmak zorunda olan gurbetçiler... Baba parasıyla Avrupa’da yaşayan beyaz götlü parlak bebelerden farkları buydu. Yurtdışında yaşamak farklı, el yurdunda gurbetçi olmak ise çok farklıydı. Biz gurbetçi oluyorduk. Gerçi sikimin doğrultusuna gelmişim buralara, savrulmuşum bir türlü, ama öyle işte.

Dolaşmaya başladık Kadir’le Wycombe’nin boş yollarında. Yollar, sokaklar bomboş. Ya ne olacaktı? İki gündür köpek gibi içiyordu İngilizler. Yarın mesai zamanıydı, bugün hepsi pinekliyordu evlerinde. Bir sürü futbol, rugby sahası vardı. Nerede boş bir alan var, dikmişler direkleri, millet deli gibi futbol oynuyor. Maç yapan bebeleri seyrettik biraz. Birkaç tanıdık velet “Hay kebabman,” dedi. “Hay lan yaram,” dedim. Anlı şanlı kebabman olmuştum bile. Wycombe’de kimse adımlı sanımı sormuyordu. Ufaktan tanıyanlar “kebabman” diye hitap ediyordu. Gittik Kadir’le karavanı beklemeye başladık. Erol geldi ağzını ayırta ayırta. İt herif bir kızla tanışmıştı. Onun evinde sabahlamış. Ulan benim karı kız düşünecek halim mi vardı? Ahmet abi de geldi. Ferhat izinliydi. Karavanı açtık.

Ahmet abi “Sen alabilir misin siparişleri. İngilizcen nasıl?” dedi.

“Alırım abi tabii.”

İngilizcem çok iyi olmasa bile yine de servis İngilizcem vardı. Geçtim kasanın başına. Yazarkasa falan yok: Siparişi alıyorsun; parayı da bir çekmece var, oraya atıyoruz. Çok sakın geçiyordu. Tek tük efendi kılıklı adamlar geliyordu. Ama oldukça yüklü siparişler veriyorlardı. Ben de Alanya’dan kalan kibarlık kırıntıları ile “Yes pliz sör. Yes pliz madam” falan döktürüyorum işte. Bir zenci geldi.

“Yes pliz sör,” dedim. Zenci arkadaş zıplamaya başladı. Dans ediyor. Şirin de bir şey.

“You man... you great man. You cali me sir. You are my maaann,”

diye bağılıyor.

“Ne oldu buna Ahmet abi?” diye sordum.

“Bu şopara ilk defa sen dedin galiba ‘sör’ diye. Adam şok oldu sevinçten.”

Güldük hep beraber. Ahmet abi, “Yes lan arap. Wat vi culaaykk.. yarram?” dedi. Adamın siparişini hazırladı. Herif giderken bana minnetle bakıyordu. Bana mı kalmıştı lan, siktiğimin kebab karavanında protokol servisi yapmak. Ben de başladım aynı Ahmet abi gibi “Yes lan yarram. Vat vucilak?” demeye. “Yarram vuculayk sos on iii... Lan amcukkkk vu culaayk opınn or rapppp... ” falan diyor, hesabı aldıktan sonra da “Tenkk yuuu lan, at yarraaaaa,” diyerek uğurluyordun. Bu muhabbet saatlerce hiç değişmeden devam ediyordu. Kapmıştım işi.

Ahmet abiden müsaade isteyip telefon kulübesine gittim. Sara Jane’i aradım. Sesi borazan gibi olmuş, belli geceden kalma. Aklımdan çıkarmaya çalışıyordum o hafta sonu yerlerde sürünen kızları, onun bunun kucağında hopleyan karıları. “Ulan yoksa bu Sara Jane de bunlar gibi mi? Yok öyle değildir. Sanmam.” Kız köpekler gibi pişmandı. Pişman olacak tabii kaltak.

Bu kaltak bana soruyor: “Umarım bir kızla tanışmamışsındır. Ufak bir tartışmamız oldu diye umarım beni aldatmıyorsundur?” Heee... Amma koyduğumun karısı. Plajda kokteyl yapmaya çok benziyor döner kesmek. Ben ölmediğime, halen hayatta kaldığıma dua ediyorum, bu kaltaksa kıskançlık tribi atıyordu. Kafayı sıyrıracaktım. Benim elim kolum yanık kesik içinde, karı ciddi ciddi trip atıyor. Güzel bir kızla tanışmışmıy mışım?

“Tatilin nasıl gidiyor? diye sordu hayvan. Tatilim süper gidiyor. O kadar güzel gidiyor ki la havle ve la kuvvet... Karı yanımda olsa eminim telefonun ahizesini kafasına, tam alnın ortasına indirirdim. Sabır dedim. Ya sabır. Boşver. Sakin sakin konuştum. “İyiyim,” dedim. “Ulan kalırım birkaç hafta daha, düzeltirim ortamı Sara Jane ile, döner giderim memlekete,” diye düşündüm. Sonra döndüm işimin başına. Akşama kadar babalar gibi servis yaptım.

“Göt Beyto görseydi keşke,” diye düşünürken bu geldi. Surat bir karış. Bu açtı paraları koyduğumuz çekmeceyi, paraları saydı. “Fakin amma koyum yaaaaa. Bu adamı niye servise koydunuz?! Şuna bak!..” Elinde bir sürü 20 pound vardı.

Ahmet abi geldi. Baktı, bir şey demedi. Yaklaşık 120 pound’a yakın

sahte parayı bana sokmuşlar. Adamlar bir kola alıp 20 pound veriyordu. Bir küçük döner alıp 20 pound veriyordu. Anlamışlar benim civciv olduğumu, ne var ne yok sokmuşlar. Lan ben ne bileyim sahte parayı! Daha bozuk paraları bile tanımıyordum. Beyto isyan etti. Bana isyan etmedi. Hepimize isyan etti. Adamın böyle bir huyu vardı.

Akşam beni çağırdı. Haftalığımı verdi: 90 pound. İyi paraydı. Bir sigara o zaman 1,20 pound falan. Ve İngiliz parasının deli bir alım gücü vardı. Tatile diye geldiğimiz yerde ilk paramı kazanmıştım. Baktım Beyto'ya biraz utanarak, "Abi bu parayı verme. O sahte paraları kes," dedim. Almadı geri uzattığım parayı. "Sen bu kafayla gidersen çok sikilirsin buralarda," dedi ters ters yüzüme bakarak. Başımı öne eğdim, verdiği paralara baktım.

Aklıma ilk haftalığım gelmişti. Kırşehirli komşumuzun yanında paça temizleyerek başladığım ilk işim... Ne kadar gurur duymuştum kendimle. Al şimdi de Avrupa'daki ilk haftalığımı almıştım. Ama pek gurur duyacak bir şey yoktu ortada. Kafamı kaldırdım. Beyto'yla göz göze geldik. Bir hüznün, bir merhamet vardı yüzünde. Eşşek gibi emindim gidecek bir yerim ya da yapacak başka bir işim olsa beni çoktan siktir ederdi. Acemi bile değildim. Kafam basmıyordu. Kendimi halen Alanya plajlarının bulunmaz Hint kumaşı sanıyordum. Döner piyasasını pek bilmiyordum ama o zamanki pound'un alım gücünü düşününce gayet iyi bir haftalık vermişti. Bir an göz göze geldik işte. Bir merhamet, sanki bir acıma vardı yüzünde. tçim kalktı. Zoruma gitti bana merhamet göstermesi.

Ahmet abi seslendi: "Dışarıdaki çöpleri topla. Erken kapatıyoruz bugün." Beyto gitti. Ben de yine soğuktan titreye titreye topladım yollara saçılmış çöpleri; boş kutuları, döner artıklarını. Ne kadermiş be.

Aha o kadar yırtınma, uğraşma... Hayata rest çekme... Final: İngiltere kaldırımlarında çöp topluyorum. Pek yadırgamıyordum aslında. Nedendir bilinmez bu rezil ortamın sanki bir parçası olmuştum. Sanki yıllardır bu işin içindeydim. Bir anda silinmişti İsveç, Alanya ve geleceğe dair beklentilerim. Olmamıştı sanki buraya düşmeden önceki yaşadıklarım. Korkutuyordu bu beni. Girdiği kabın şeklini alan su gibiydim. Kısa zamanda alışıyordum. Ne dün aklıma geliyordu ne yarınları düşünüyordum. Tutunabilmekti tek amacım ve bunun yavaş yavaş farkına varmaya başlamıştım. Korkutuyordu beni bu halim. Sadece bir hafta olmuştu bu ortama gireli ama geçmişten tek aklımda kalan Sara Jane'di. Her şey, tüm hatıralarım silinmiş, hiç yaşanmamıştı. Tek gerçeğim bu döner karavanıydı. Bu rezil hayat artık garip gelmiyordu.

Ahmet abi tekrar seslendi: “Biz Londra’ya gidiyoruz. Kadir yarın izinli, onu akrabalarının yanına bırakıp, Erol ve Beyto’yla gezeceğiz Londra’da, sen de gel. Gelmişken Londra’yı da görmüş olursun.” “Olur abi,” dedim.

Odaya gittik. Sırayla güzelce duş aldık. Ahmet abi bir takım giymiş. Erol tıraş olmuş. Kadir bir kot takım giymiş. Ben de zenci kardeşlerin getirdiği güzel bir beyaz gömlekle kumaş pantolon giydim. Beyto’yu beklemeye başladık. Bir taraftan da viskiye yumulduk. Beyto geldi. Atladık arabaya, doğru Londra. Çok ağır bir yağmur vardı.

Beyto her zamanki şarkısını koydu. “Âşkınsın... Sen âşkınsın arkaadaşş” diye bağırdıkça İbrahim Tatlıses, biz de eşlik ediyorduk. Birkaç defa radara yakalandık. Londra’ya girdik, yarım saat kadar sürmüştü yol. Ara sokaklarda epey dolandıktan sonra Kadir’i bıraktık. Sonra bilmediğim bir istikamette yol almaya devam ettik. Ankara’dan daha kasvetli, daha gri bir yerdi Londra.

Birden ıslıl ıslıl bir binanın önünde çok şekilli bir frenle durdu Beyto. Kapımızı bir vale açtı. “Welcome sir,” dedi bize. Vay be! Daha dün “faking kebabman” diye bağıryorlardı, şimdi bu faça mekânda vale “sir” diye karşılıyordu. Havamız cıvamız on numara. Kasıla kasıla indik Beyto’nun kırmızı BMW’sinden. Victoria Casino’nun kapısından içeri bir sürü şekilli abi, ablalarla birlikte girdik. Merdivenleri çıkarken Erol bastı espriyi.

“Bak la Beyto, bak. Senin geçenlerde bastığın paralarla halıları değiştirmişler. Bir teşekkürü hak ettin.”

Beyto ters ters baktı Erol’a.

“Ferhat’ın bastığı paralarla da garsonlann elbiselerini değiştirmişler bak. Ahmet senin bayıldığın paralarla da yeni bardaklar almışlar...”

Salon ana baba günüydü. Çoğunluk Çinli ve Hindistanlıydı. Bir sürü süslü püslü insan deli gibi kumar oynuyordu. Kazanınca sevinçten zıplayanlar, haykıranlar, çığlık atanlar; kaybettiği her halinden belli olan, gene de son bir umutla zarlara, kâğıtlara dönenler vardı. Hiçbir zaman kumarı sevmedim. Hiç ilgimi çekmedi. O güne kadar bir milli piyango bile çekmişliğim yoktu.

Ferhat’ı gördük. İzinli gününde bile kumar oynuyordu. Ahmet abi Black Jack’a, Beyto rulet masasına, Erol da biraz para bozdurup kollu makinelere yöneldi. Erol vakit geçirmek için oynuyordu. Ben dolanmaya başladım salonda. En zor şartlarda köpek gibi çalışarak, ciddi anlamda aşagılanarak, ter akıtarak bir haftada kazandıklarını bir

zar ve bir kâğıda bağlamalarını kafam almıyordu. Dertleri eğlenmekse daha masrafsız ama çok daha eğlenceli aktiviteler vardı.

Ben yiyip içme derdindeydim. Yeme içme beleş. Tıka basa yedim. İcebildiğim kadar içtim. Ferhat o gün iyi kazandı. Ahmet abi ve Beyto epey içerideydi. Ferhat çok seviniyordu ama bu hafta kazandıysa haftaya kaybedecekti fazlasıyla. Ben kumar oynayarak iki yakası bir araya geleni görmedim.

Beyto “Yeter,” dedi: “Geç oldu.” Benim kafa güzel zaten. Ferhat ve Ahmet abi “Biz biraz daha kalacağız,” dediler, “dönerken bizi alırsınız.” Ben, Erol ve Beyto çıktık; atladık arabaya, Beyto çevirdi rotayı Londra’nın en arka sokaklarına. Gece karanlığında ilerledikçe, ışıklar azaldıkça, kuytu karanlıklar arttıkça orospular, fahişeler, transeksüeller, pezevenkler, eroinmanlarla doldu sokaklar. Islak, loş ve derin gölgelerin olduğu arka sokaklar. Dedim ya kaderim bu benim. Normal bir insan Londra’nın müzelerini, parklarını, yollarını gezer, ben yine düşmüştüm en arka sokaklarına.

Beyto bir ara sokağa girdi. Erol’un gözleri parlıyor.

“La Beyto, iyi ki aldın şu janjanlı arabayı. Eski arabaya kaliteli orospu gelmiyordu.”

“Ha. Sen daha kaliteli orospu bul diye aldım bu arabayı,” diye tersledi Erol’u Beyto.

Bunlar konuşurken 5-6 tane fahişe çevirmişti bile arabanın etrafını. Beyto konuşmaya başladı karılarla. Erol bir tanesini beğendi. Beyto bana baktı. Güzel bir hatun vardı, onu da ben aldım. Beyto da esmer bir Hintli kırma aldı. Kadınları aldık arabaya, onların tarif ettiği bir sokağa girdik. Arabadan indik; her birimiz bir kuytu köşeye çekildi. Tam kerhane usulüydü, fazla uzun sürmedi ve bir halta da benzemedi. Biraz rahatladık sadece. Beyto kelle başı 40’ar pound verdi kadınlara. Hemen bindik arabaya, gazladık.

Erol pis pis sırtarak “Karılar için sağ ol,” dedi bana.

“Bana ne teşekkür ediyorsun? Ben vermedim ki paralarını. Beyto’ya teşekkür et.”

“Lan, Beyto sırtındaki kiri vermez. O karılara verdiğimiz paralar sana gündüz karavanda sokulan sahte paralardı.”

Vayy... Çakallara bak!.. Kızlar o karanlıkta polis korkusu yüzünden bir an önce işlerini bitirip gitme derdindeydi. Aslında kadınlar polislerin

umurunda değil ama bu orospular vergi vermiyorlarmış. Bu memlekette adam kes, orospuluk yap, kimse bir şey demez ama vergi vermeyince ağır cezalar var.

“Ne yani, karıların amına haciz mi gönderecekler vergi vermiyor diye?”

“Öyle değil,” dedi Erol.

Kadınlara para cezası varmış. Yakalanan müşterilerin de evine, artık varsa karısına, yoksa kız arkadaşına, o da yoksa anasına babasına, artık kimi varsa ona mektup gönderiyormuş polis.

“Eşiniz , erkek arkadaşınız, oğlunuz, neyse işte, falanca tarihte falanca yerde fahişelerle yakalandı” diye.

“Abovvv!.. Beyto’nun manyak karıya böyle bir mektup gelse. Ulan keşke gelse, ne şamata olurdu be.”

Erol anlatmaya devam etti. Orospların çoğu öğrenci. Kimisi yabancı, kimisi İngiliz. Okul masrafları çok fazla ve Londra’da hayat çok pahalı. Bir öğrenci part-time çalışarak ne okul masrafını karşılayabilir ne de yaşayabilir. Bugün yollarda bedenini satan bu kızlar belki yarının üst düzey yöneticileri, doktorları, avukatları olacak. Ve ileride de bugünlerini unutup sistemin bir parçası olacaklar, kendilerinden sonra gelenlerin de bedenlerini satacakları sistemin devamlılığını sağlayacaklar. Fakin kapitalizm. Çarklarını çevirecek beyinleri sikerek hayata hazırlıyordu. Bugün bedenlerini satan bu insanlar okulları bitince ruhlarını da satacaklardı. Bugün hak, hukuk, adalet, eşitlik, insanca bir yaşam diye haykıranlar okulları bitince bu adaletsiz çarkın bir dişlisi olarak kendilerinden sonra gelenleri öğütmek için uğraşacaklardı. Ve hak, adil yaşam, eşitlik tatlı bir hatıra olarak kalacaktı. Bugün bedenini satan insanlar yarın ruhlarını kariyer denilen modern kölelik için pazarlayacaklardı.

“La civciv bu kadar çok sahte para olmasaydı saunaya giderdik, bu leş karılarla takılmazdık,” dedi Erol. Sauna çok şekilli bir kerhane çeşidiymiş. Ama sahte para sokmak imkânsız. “Gideriz,” dedim, “bir dahaki sefere.” Sen bırak koç gibi, tosun gibi hatunu İsveç’te, sonra Sara Jane’i iki saatlik mesafede, Londra’nın göbeğinde orospu kovala. Sahte parayla orospuları götür, bir de olayları kapitalizme bağla. Güler misin ağlar mısın? Rezil bir adam olarak tam da aradığım rezil adamlarla yolum kesişmişti. Gazetelere ilan versem Beyto ve saz arkadaşları kadar kaşarlarını bulamazdım.

Oradan Wood Green’e geçtik. Biraz turladıktan sonra Dolston

üzerinden Beyto'yla karşılaştığım Türk mahallesine, yani Londra'nın en mikrop yerlerinden birisi olan Hackney'e gittik. Maraşlıların tekelinde olan 7/24 açık marketlerin birinden alışveriş yaptık. Kahvaltılık, gazete falan aldık. Oradan bir çorbacıya girdik. Günlerdir bir sulu yemeğe, bir tas çorbaya hasrettim. Kurufasulyeye ekmek banarak doya doya yedim... Kaç bardak çay içtiğimi hatırlamıyorum. Sonra Ahmet abi ve Ferhat'ı alarak döndük Wycombe'ye. İyi gelmişti bu Londra gezintisi.

Birkaç gün daha aynen böyle devam etti. Artık ellerimi kesmiyordum, fazla ince olmasa da döneri sağ elimle kesmeyi becerebiliyordum. Günde yirmi kişi "helloo kebabman" diye selam veriyordu. Muhabbetimiz güzeldi. Ecnebi hatunlara okulu terk edişimi, evden kaçma hikâyelerimi, Alanya günlerimi, Ankara'daki apaçılık yıllarımı, Lena'yı, İsveçli kızları "Hadi bee... Yok artık, harbi mi lan?" efektleri eşliğinde anlatıyordum. "Aklını sikeyim," diye kızıyorlardı bana.

Kadir, Ferhat, Erol, Ahmet abi doğru dürüst ortamlar görmeden gözlerini burada açmışlardı. Türkiye'de yaşadıkları çok sınırlıydı. Sahil ortamlarını duymamışlardı bile. Onlar da yaşayamadıkları geçmişlerini sorgulamaya başlamışlardı. Hatta Ferhat ve Erol ciddi ciddi buraları bırakıp, İngiltere deneyimleri ve burada öğrendikleri İngilizceyle Alanya, Bodrum ortamlarına takıldıklarını hayal etmeye başlamışlardı.

Bir kız türedi karavanın etrafında. Üzerinde Türk milli takımın forması vardı. 17 yaşında. Sık sık gelip gitmeye başladı. Önceden de gelirmiş ama son bir haftadır neredeyse her gün geliyordu. Bizim çocuklar salça oluyorlardı kıza. Güzel sayılabilecek bir hatundu. Birkaç defa ailesiyle Marmaris'i, Kuşadası'nı falan gezmiş. En son Çeşme'ye gitmiş. İsmi Tracy. Muhabbet etmeye başladık ama ben işten güçten kafayı pek kaldıramıyordum. Yoksa direkt çökecektim hatuna.

Bir gün Beyto geldi ve Salı günü izin kullanabileceğimi söyledi. "Tamam abi," deyip hemen Sara Jane'i aradım.

"Salı Birmingham'a geliyorum."

"Tamam."

"Saat iki gibi New St. Station'da buluşalım. Bulabilir misin?"

"Bulurum."

O sabah erkenden kalktım. Güzel bir banyo yaptım ve iki dirhem bir çekirdek giyindim. İlk defa izin kullanıyordum. İlk defa Beyto'nun

nemrut suratını görmeden başladı günüm. Temiz havayı içime çeke çeke yürüyerek indim merkeze.

Zaten kış kadar kasaba, bizim Aydın'ı gördüm, selâmlaştık. Hal hatır sorduktan sonra “Nasıl alışabildin mi?” diye sordu. “Evet,” dedim, “artık fazla zorlanmıyorum. Bugün izinliyim; Sara Jane'i görmeye gidiyorum.” O da bana Beyto'nun İngiltere'nin kızları hakkında dediklerini söyledi sadece.

Aydın, Beyto'ya kırgındı. Aslında kaderine kırgındı. Memleketteki sefil hayatlarından kurtulma umutlarıyla, binbir hayalle geldikleri Avrupa'da yine aynı, belki daha da rezil bir hayatı yaşamak zorunda kalmışlardı. Gariban her yerde garibandı. Memlekette tuzun kuruyusa burası cennet; ama memlekette ameleysen, arkanda bakmak, beslemek zorunda olduğun birileri varsa burada da aynı kader seni bekliyordu. Bu kadere isyan ediyordu hepsi. Dertleştik epey. Beni trene bindirdi. Düştüm Birmingham yollanna.

“Ulan kaltak Sara Jane hani beraber gidecektik? Hani âlemlere akacaktık?” diye söylendim içimden, sonra da “Neyse,” dedim, “bir dinleyelim derdi neymiş?” Trenden. Moor St. Station denen bir yerde indim. Sordum bir polise, tarif etti New St. Station'u. Daha buluşmamıza bir saat kadar vardı. Dolaşmaya başladım Birmingham sokaklarında. Bir sürü kebab hause vardı. Sara Jane ve Lisa da içip içip buradaki dönercilere küfrediyorlar mıydı acaba? Dolaşa dolaşa buldum New St. Station'u. Burada bir sürü kafe vardı. Hangisinde buluşacağımızı konuşmamıştık. Dolanmaya başladım. Bir sürü tren geliyor, gidiyor. On, onbeş dakika dolandım. Kesin daha gelmemişti. Bir tek giriş vardı, girişi gören bir yere oturdum; bir kahve söyleyip onu beklemeye başladım.

Ne diyecektim? Hesap mı sormalıydım, yoksa yaptığını hiç olmamış mı saymalıydım? İşin pis tarafı, tutunmuştum bir tarafından İngiltere'ye. Gidecek yerim vardı. Beyto vardı, arkadaşlarım vardı. Yatacak bir yerim, iyi kötü bir işim vardı. Tek tanıdığım Sara Jane değildi. Üç hafta gibi bir sürede kendime bir hayat kurmuştum. Bu korkutuyordu beni. Artık ilk günlerdeki şaşkınlığımı üstümden atmıştım, sudan çıkmış balık misali çırpınmıyordum. Çok değil birkaç ay içinde iyi bir dönerci olabilirdim. İş ağırdı, zordu ama parası çok iyiydi. Para harcayacak ne yer ne de zaman vardı. Birkaç gündür de “yılbaşından sonra döneceğim” diye kesin konuşmayı bırakmıştım. Sanki yıllardır buradaydım...

Derken birden karşıma dikildi Sara Jane denen kaltak. Yine güzeldi, çok güzeldi. Saçlarını kısacık kestirmiş ve benim çıldırdığım o tek

parça, mini siyah elbisesini giymişti. Onu sarı saçları ve mavi gözleriyle o siyah elbisenin içinde gördüğümde tüm kızgınlığım, kinim, nefretim, kırgınlığım geçti, dünya durdu. Ayağa kalktım, gözlerinin içine baktım. Kaçırdı gözlerini. Bir şeyler söylememi bekledi. “Seni çok özledim,” dedi sonra. “Ben de,” dedim. Sarıldık birbirimize. O kokusu geldi burnuma, sarı saçları... Birkaç dakika öyle sarmaşdolaş kaldık. “Oturalım,” dedim. Geçti karşıma. “Ne içersin?” diye sordum. Bir kahve istedi. Sigara çıkardı. Elleri titriyordu heyecandan. Bir süre hiç konuşmadık. Ne o sordu ne ben.

Gelmeden önce belki bir saat keselenmişim. Parfüm kullanmayı hiçbir zaman sevmemişim halde neredeyse bir şişe parfüm boşaltmışım üzerime. Üstüme sinen o iğrenç döner kokusunu kazımak istemişim tenimden. Sara Jane için yaptıklarım, vazgeçtiklerim, o gece Beyto’yla karşılaşmadan önceki çaresizliğim, üç haftadır yaşadıklarım, her şey ama her şey bir anda silinmişti. Gözlerimiz buluştuğunda unutuvermişim tüm olumsuz düşüncelerimi. Gülümsemeye çalıştım.

“Sorry...” diye başladı lafa.

Sony... Şimdiki kafamla diyebilirim ki, bir kadın “üzgünüm” diye başlıyorsa lafa o kadından bir bok olmaz. Kendini kandırıyor sundur. Anlatmaya başladı bu. Ağzını ayıra ayıra, o çok meşhur yarrak gibi İngiliz aksanırım dibine vura vura anlatıyordu. Anlattıklarının belki %20’sini zor anlıyordum. Bunun her biten cümlesinin sonu “I am sorry”ydi. Tamam ulan anladık, you are sorry. You are sorry de ne olacak bu işin sonu. Bu kendisini affettirmeye çalıştıkça benim içimdeki kuduz köpek kımıldamaya başladı. En sonunda patladım. Ağzıma ne gelirse... Yarı Türkçe yarı İngilizce ağzına sıcıtım. Hep böyle olmaz mı; aslında ağzına sıçmak için affederiz. Affettiğimizi sanırsız. Af dileyen kadar affeden de çaresiz değil midir? Ne var ne yok tüm kinimi kustum. Anlayabildiğini anladı. Derin bir nefretle baktı yüzüme. İlk defa suratını bu halde gördüm. Bir kin, bir nefret vardı gözlerinin içinde. Sustum. Çevre masalardan bize bakıyorlardı.

Gözlerim daldı gitti bir noktaya. Derin bir nefes aldı. “Kimin yanında kalıyorsun? Hani hiç tanıdığın yoktu İngiltere’de?! Yoksa Alanya’dan tanıdığın hayranlarının birinin yanında mı kalıyorsun? Bir kız mı yoksa?!” Ulan kariya bak bir de trip atıyor. Ağzına sıçarım da. İşte deplasmandayız. Anlatmak istiyorum da, İngilizcem cidden Allaha emanet. Alanya’da karı kovalarken kullandığımız kalıplar bu ortamda pek prim yapacak gibi değildi. Beyto’yla tanışma hikâyemi es geçtim.

“Bir arkadaşımın kebab hause’u var, onun yanında kalıyorum.”

Bu kaltak ağzını bükerek “Owww.. I love kebabbb. I love garlic sauceee... Lovely...” deyince kan tepeme çıktı. Ulan bu itin bizim karavana gelen karılardan hiç farkı yoktu. Senin kebabının da, garlic sosunun da, senin de...

Ellerimdeki yanıklara, kesiklere bakarak “I hate kebab,” dedim. Fısıldar gibi. O kadar derinden gelmişti ki bu “kebaptan nefret ediyorum” lafı, duymadı. Cidden nefret etmişim.

Konuyu değiştirdi: “Ailem seninle tanışmak istiyor. Seni çok merak ediyorlar.”

İçimden söylendim: Ederler tabii. Kıçıkırık sikko kızları için kaç tane denyo böyle uzun yolları teper. Hangi geri zekâlı bu çileyi çeker. Hangi mal geldiğinin ikinci günü götüne tekme yer. Kaç tane sığır çıkar karşına benim gibi.

“Olur,” dedim, “tanışırız. Ben de onları merak ediyorum.”

“Senin valiz bulunamadı.”,

“Olsun,” dedim. Zaten geldiğim günden itibaren hangi iş doğru gitmişti ki.

“Gidelim o zaman ailem seni bekliyor...”

Hesabı ödedik kalktık. Bir taksiye bindik. Kırmızı, oldukça büyük bir evin önünde durduk. Kocaman bir bahçesi vardı. Kapıyı çaldık. Kendisi gibi sarışın olan annesi açtı kapıyı. Bana gülümsedi, “hay”laştık. Buyur etti içeri. Annesi çok efendi bir kadın. Babası tipik İrlandalı. Amcam bir ömür vurmuş İrish viskinin dibine, sesi çatallaşmış, gözler çökmüş, burun kıpkırmızı, âlemci bir tip, her halinden belli. O sırada Sara Jane’in ikizi, erkek kardeşi girdi içeri. Lan bu marsık Sara Jane’in kopyasıydı valla. Kafa güzelken, gece yatakları karıştırsam Sara Jane diye buna saldıırırdım, o derece benziyordu. Babası ve annesiyle dilim döndüğünce muhabbet ettik. İrlanda viskisi ikram etti amcam. O anlattı, ben dinledim. Anladığım kadanyla işte. Beni yılbaşı için davet ettiler. “Gelirim,” dedim. Sara Jane çok sevindi yılbaşı akşamı beraber olacağımız için.

Birkaç saat oturduk. Annesi yemek hazırlayacaktı. “Gitmem gerek,” dedim. Pek vaktim yoktu. Lisa Londra’daymış. Âlemci karıdır Lisa, yapmıştır bir boyfriend akıyordur Londra âlemlerine. Annesiyle vedalaştık. Babası götürdü beni tren istasyonuna. O otoparkta beklerken Sara Jane geldi uğurlamak için.

“Bilet almam gerek,” dedim.

“Dönüş biletin yok mu?”

“Yok.”

“Unutma, bir daha ki gelişinde gidiş dönüş bileti al. Sadece bir pound fazladan verirsin.”

O sırada tren geldi. Sarıldık. Ben trene bindim. Dönüyordum Wycombe’ye. Keyfim biraz yerine gelmişti. Sular durulmuştu. Sara Jane’in ailesi çok iyi karşılamıştı beni, hem yılbaşında yine birlikte olacaktık. Mutluydum. Karavana hiç uğramadan direkt odaya gittim. Vurdum kafayı yattım. Hesaplarım göre yılbaşından sonra en fazla şubat başına ya da ortasına kadar vardı vizem. Bitmeden Alanya’ya dönmem gerekiyordu. Hem biraz para biriktirirdim hem de Sara Jane ve ailesiyle birbirimizi daha iyi tanırdık. İleride ne yapacağımıza karar verirdik. Onun okul bu sene bitiyordu. Üniversite düşünmüyordu. İlk etapta bir yaz boyunca Alanya’da kalırdık. Sonra belki evlenirdik. Kışın burada, yazın Alanya’da yaşardık. Paramız olur, belki de bir bar açardık. Bu kebabçılık günlerim de bir hatıra kalırdı. Bunları düşünerek uyudum.

Ertesi gün yine aynı işler. Tracy gelip gitmeye devam ediyordu karavana. Onunla muhabbetimiz çok iyiydi. Güzel kızdı. Türkiye âşığı. Alanya’ya hiç gelmemiş. “Bir gün görmek isterim,” dedi. Çocuklar gaz veriyordu, “Bu kız sana iş,” diyerek. İş olmasına işti ama ne gidecek bir yer ne de zaman vardı; Sara Jane denilen kazmaya sadakatimden falan değil. Aslında abazanlık da vardı bir yandan. Sahte para vererek yattığım o orospudan başka bir numara yoktu hayatımda haftalardır.

Bir kez daha gittim Sara Jane’in yanına. Bu defa evine gitmedik, üç saat kadar oturduk o ilk buluştuğumuz kafede.

Ankara’yı devamlı arıyordum. Babam işinde gücündeydi, annem de öyle. Alanya’dan arkadaşları arıyor, “Sezon açılışına yetişirim,” diyordum. Sorana “İngiltere güzel,” diyordum. Erol, Ahmet abi, Ferhat ve Kadir’le iyice samimi olmuştuk. Artık yadırgamıyordum gördüğüm hiçbir şeyi. Hırsız zencilere sipariş veriyor, yatmadan önce düzenli olarak viski içiyor, bana “Fakin kebabman,” diye küfredenlere “Fak of amına koyduğumun fakini,” diyordum. Hafta sonu “Hay Mr. seksi kebabman,” diyen kızlara “Hay yu gocıss leydi,” diye yavşıyordum. Artık üşümüyor, ellerimi kesmiyor, parmaklarımı doğramıyordum. Döneri de çok ince kesmeyi öğrenmiştim. Hatta Beyto haftalığımı 110 pound bile yapmıştı. Bir keresinde kavga etmek için dışarı çıktım.

Arkadaşlar Ahmet abinin bıyıklarına laf atan bir uyuzu dövüyordu. Ben vuramadım. Biz dört tane zeballah, çocuk tekti. Ferhat ve Erol direkt dalmıştı çocuğa. Henüz sinirlerim sağlamdı. Biraz da Alanya'dan ve garsonluktan kalan bir kibarlığım vardı. Pek lanlı, lunlu konuşmuyordum. Adam ne kadar bela, ne kadar sarhoş olsa bile ortamı yumuşatabiliyordum. Senelerin verdiği bir bıkkınlık, bezginlik vardı diğer elemanlarda. Hepsinin sinirleri artık iyice laçkalaşmıştı. Gık diyene dalıyorlardı.

Yılbaşı yaklaşıyordu. İngiltere önce Xmas, sonra Newyear'a hazırlanıyordu. Yılbaşında çok yoğun olacağı belliydi; izin istemek çok saçma olurdu. Yine bir Cumartesi gecesi sabah üç gibi karavandaydık. Üç araba dolusu zenci çocuk gelmişti. Hepsi saldırgan tiplerdi. Fazla gürültü yapmadan yemeklerini yerlerken bir çocuk geldi; beyaz, yanındaki kız arkadaşının oldukça cüretkâr bir dekoltesi vardı. Burger istediler. Ben hazırlarken zenci çocuklar kıza laf atmaya başladı. Çocuk gururuna yediremedi, karşılık verdi. Ortalık kanştı. Çocuk tek başına, onlar on küsur kişi. Çocuğu döverlerken kız arkadaşı ağlayarak yardım istedi. İçim yandı. Elimden, daha doğrusu elimizden hiçbir şey gelmedi. Çıkıp ayırmaya ya da çocuğa yardıma kalksak arada biz de kaynardık. Hadi kaynamadık diyelim, iki gün geçmez, karavanı içinde biz varken yakarlardı. Çocuğun ağzını burnunu kırıp bıraktılar. Çocuk neredeyse sürünerek arabasına bindi. Kız arkadaşıyla birlikte uzaklaştı. Birkaç dakika sonra arabasıyla son sürat daldı zencilerin üstüne. Üç tanesini çiğnedi. Beyto bana "Sen kaç. Şahit olarak götürürler, çalışma iznin yok, ne olur ne olmaz," dedi. Ben topukladım. Pek tekin yer değildi bu memleket. Alkol, uyuşturucu, ırkçılık, her yol vardı. Sadece beyazlar zencilere değil, zenciler beyazlara, Hindistanlılar Pakistanlılara dalıyordu... Irkçılığın kralı her gün sokaklardaydı.

O akşam kararımı verdim. Ben buralara ait değildim. En geç iki hafta sonra gidecektim kendi yoluma. Bu olay sinirlerimi altüst etmişti. Mümkün olduğu kadar beladan uzak durmak en iyisiydi. Mümkün olduğu kadar da alttan almak.

Ertesi gün gittim Beyto'nun yanına.

"Abi ben daha fazla dayanamayacağım. Yılbaşından sonra döneceğim."

"Sen bilirsin," dedi.

"Abi senden bir ricam olacak. Biliyorsun, ben bu kız için geldim. Aramız düzeldi. Ailesi yılbaşı için ben çağırdı. Nasıl yaparız?"

“Sorun değil,” dedi, “gidersin. İdare ederiz biz. Yılbaşı ertesi zaten çok durgun olur. İki gün kal. Giderken harçlık da al.”

Sevinçten sarılmak geldi boynuna. Sara Jane’i aradım. “İki günlüğüne geliyorum,” dedim. Sevinçten çığlıklar atıyordu. Üç gün vardı yılbaşı gecesine.

Hayatımın en berbat gecesi olacak o yılbaşı için hazırlıklara iki gün önceden başladım. Güzel bir gömlek, pantolon, ayakkabı aldım. Saçlarımı düzelttirdim. Parfüm aldım. İçim

içime sığmıyordu. Zaten oradaki günlerim sayılıydı. Belki haftaya, en geç iki hafta sonra dönecektim memlekete. Yılbaşı günü çok güzel başladı. Hazırlığa yardım ettim. Karavanı erken çektik. Çok yavaş başladı. Baktı işler ağır gidecek Beyto “Hadi seni bırakayım. Üstünü değiştirip git,” dedi. Beni arabayla eve bıraktı.

“Kararını verdin mi?” dedi.

“Evet abi, ben döneceğim.”

“Lan oğlum, laf dinle. Bu kızıdan sana hayır gelmez anlattığın gibiye. Ya iltica et, ya evlen idareten. Bu şans bir daha eline geçmez, buralara kadar gelmişsin bari oturum al.”

“Yok abi. Gerek yok oturuma falan. Ben sevemedim buraları. Hayatımı da buradan alacağım bir kâğıt parçasına bağlamam. Bu kız olur ya da olmaz.”

“Sen bilirsin.”

Güzel bir banyo yaptım. Hemen hazırlandım ve tren istasyonuna gittim. Biletimi Sara Jane’in söylediğı gibi gidiş dönüş aldım ve telefon edip “Beni karşılamana gerek yok. Ben bir taksiye atlar gelirim,” dedim. “Tamam,” dedi. Yarım saat sonra da tren geldi.

Yine Moor St. Station’da indim. Bir taksi buldum. Evler, dükkânlar, caddeler ıslıl ıslıldı. İki adımda bir süslenmiş Noel ağaçları görüyordum. Yollarda yürüyen insanların birçoğunun kafasında Noel şapkaları vardı. Aynı filmlerdeki gibi. Evin önünde durdum. Sara Jane ve ailesi de süslemiş evlerini. Bahçe kapısını açtığımda beni bekliyordu. Dağıtmış saçlarını, hafif dekolte bir gece elbisesi vardı üzerinde. Sarıldı boynuma, sıkıca sarıldı, yapmazdı böyle. “Beni takip et,” dedi. İçeri girmeden bahçeden geçerek yan taraftaki bir kapının önünde durduk. Kapıyı açtı, küçük bir odaydı. İki kişilik bir yatak, bir şömüne ve gerekli birkaç eşya vardı. Boynuma sarıldı tekrar.

“Neden beni bırakıp gittin?” diye sordu.

“Bir daha hiç bırakmam,” dedim. Sıkıca sarılmaya devam etti. Uzun uzun öpüştük. Ağlamaya başladı. Fazla değil, gözünden iki damla yaş düştü sadece. Bir şey demedim.

“Biz gece burada kalacağız. Aile arasında bir yılbaşı partisi var. Biraz kalabalık olacağız. Biz İrlandalıları büyük aileleriz biliyorsun. Sıkılırsan erken çıkarız. Sonra gezdireceğim seni. Biliyorsun sana bir sözüm vardı. Birmingham’ı beraber gezecektik.”

“Olur” dedim gülümseyerek. Tekrar sarıldık birbirimize. Sonra el ele partiye katıldık.

Ev oldukça kalabalıktı. Amcaları, teyzeleri, kuzenleri, aile büyükleri falan otuz-kırk kişi vardı. Çok tatlı bir İrlanda şarkısı çalıyordu. Birkaç genç ellerindeki tencere kapaklarıyla ritim tutuyor, ortayaşlı birkaç çift dans ediyordu.

Lisa’yı gördüm. Çılgınlık atarak geldi yanıma. Boynuma sarıldı, sonra Sara Jane’in ikiz kardeşi Tommy de geldi. Lisa koşarak bir kadeh şarap getirdi; Sara Jane’in babası ve amcaları da aramıza katıldı. Herkesin kafası çok güzeldi.

Sara Jane’in babası gülererek elimdeki şarabı aldı. “Bu boktan şey sadece yemeklerde içilir genç adam,” diyerek sağlam bir kadeh İrlanda viskisi verdi. Adamlar deli içiyordu. Onlara ayak uydurarak ben de yuvarladım arka arka sek viskileri. Birkaç kadehten sonra ne utangaçlık ne çekingenlik kaldı. Alanya’daki o kalitesiz esprileri yapmaya, muhabbetin dibine vurmaya başladım. Daha sonra Sara Jane’in annesi, kuzenleri de bize katıldı. Ben yardırıyorum, onlar kahkahalar atıyor...

Birden Sara Jane ile göz göze geldik. Sinsi karı bir köşeye sinmiş, ziftlenmekle meşgul. Gözlerini kısmış, bana büyük bir kinle bakıyor. Bir şeyler yanılttı. Kendimi topladım. Yanma gittim. Benim yanına geldiğimi görünce kaçarcasına kuzenlerinin yanma koştu. Ben de babasının yanma döndüm. Partinin ilk hızı kalmamıştı. Ağır alkol ve sıcaklığın etkisiyle ortam biraz mayışmış, kahkahaların yerini daha sakın konuşmalar almıştı.

Sadece Sara Jane’in babasıyla muhabbete devam ediyordum. Adam sünger gibi çekiyor, bir taraftan benim kadehi de boş bırakmıyordu. Çok ağır bir İrlanda aksam vardı. Alkolün etkisiyle dili iyice peltekleşmişti, ne dediğini hiç anlamıyordum. Ayrıca amcam makineli tüfek gibi konuşuyordu. Sonra Lisa ve Sara Jane’in annesi de geldi

yanımıza. Adam bir şeyler söyledi, kadehler kalktı. Lisa bir şeyler söyledi, kadehler kalktı. Kadehler hiç inmedi.

Sara Jane'in babası "Kızım seni çok seviyor ona iyi bak," dedi. Kadehler tekrar kalktı. Sara Jane geldi yanımıza, ayakta zor duruyordu. Babası bir şeyler söyledi, herkes güldü, ben de güldüm. Sara Jane "Dadyy!.." diye bağırarak azarlarcasma seslendi babasına. Bir şeyler söyledi, yine anlamadım. Ortalık buz kesti birden. Adamcağız sanki kuduz bir köpek tarafından dalanmış gibi kıpkırmızı oldu. Sara Jane çok alkollüydü, alkol aldığında o utangaç kız gidiyor, yerine bambaşka biri geliyordu. Babasına "Yeter artık!" diye bağırdı. Adamcağız sustu. Benim kolumdan çekerek "Gidiyoruz," dedi.

Takıldım peşine, zor yürüyordum, ayakta duracak halim yoktu. Sara Jane benim üç mislim içmiş olmasına rağmen sadece sendeliyordu. Odaya gittik. Yüzüme su serptim ama kendime geledim.

"Gece kulübüne gidiyoruz," dedi.

"Lisa ve Tommy de gelecek mi?"

"Fuck them ali!" dedi. "Onların sana ya da bana ihtiyacı yok, onlar mutlu" gibilerinden saçmasapan bir şeyler söyledi.

Kıskanıyordu beni. Herkesten, hatta kendinden bile kıskanıyordu. Beni ben olarak tanımıyor, sadece kafasında yarattığı Alanya plajlarındaki yakışıklı barmen olarak hatırlıyordu.

Beni fazla büyütüyordu gözünde ve kendisini bana yakıştıramıyordu sanırım. Bana sokularak "Beni hiç bırakma," dedi ve üzerini değiştirmeye gitti. Üzerine uzun bir palto giyerek döndü.

Dışarı çıktık. Bir taksi çağırdı. Taksiyi beklerken odanın anahtarını verdi. Uzun uzun öpüştük sokak lambasının altında, hafif bir kar yağıyordu. Taksiye bindik. Bir adres söyledi, sanırım Liberty isimli bir gece kulübüne gidiyorduk. Kafam fena halde zonkluyordu. Bu bana sokuldu. Önünde uzun bir kuyruk bulunan ışıltılı gece kulübünün önünde durduk.

Yaşıtlarımız ve ortayaşlı çiftler ellerinde bira şişeleri, bağıra çağıra yeni yıl şarkıları söylüyorlardı. Manzarayı görünce "Şimdi burada iyice dağıtacaklar, sonra gidip bir dönercide kavga çıkaracaklar, bir ton dayak yedikten sonra sabaha kadar tepişecekler," diye düşündüm. İçeri girdik, vestiyere ceketimi verdim. Sara Jane paltosunu çıkardı. "Çüş lan, çüş!.. Neden boşuna para verdin ki bu kumaş parçasına!?" Yok abi, karı bir giyinmiş, göt göbek meydanda, dekolte falan değil,

ötesi. Etrafıma bir baktım, götü başı yerinde olanlar zaten açık sergi, hiçbirinin bundan bir farkı yoktu. Ortalık çıplaklar kampından halliceydi. Bu sallanarak önde, ben zikzaklar çizerek hemen arkasında, içeri girdik. İtin biri tam önümde bunun kalçasını avuçladı. “Ulan ne oluyor!? Gözümün önünde bizim cıvın emiyorlar!” Sara Jane döndü, kalçasını sıkın ite ağzını bükerek “Höppy Niivvyiııııı...” dedi ve kucaklaştılar. Kan beynime çıktı, gözlerim karardı. Direkt daldım çocuğa; yakaladım yakasından, kafayı gömeceğim ama kafam o kadar güzeldi ki tutturamadım çocuğun suratı o kalabalıkta. Çıkan arbedede bir-iki tane yumruk yedim kafama. Hemen ayırdılar.

Sara Jane kolumdan çekti, tuvaletlerin önünde bağıra çağıra bir şeyler söyledi bana. Duymuyordum ne dediğini gürültüden. Beni sertçe itekledi ve kayboldu. Öylece kaldım. Tuvalete girdim, elimi yüzümü yıkadım. Suratımda bir hasar yoktu ama alnımda bir kırmızılık vardı, bir de kafamın arkası hafiften sızlıyordu. Çıktım tuvaletten, Sara Jane’ni aradım. İçerisi o kadar kalabalıktı ki bir metre önümü bile göremiyordum: öpüşenler, sevişenler, dans edenler, o karanlıkta zıplayanlar... Epey bir dolandım ama mekân çok büyüktü, bulamadım Sara Jane’i.

Bara yöneldim, dört sek viski istedim “long” bardakta. İçine bolca buz attırıp bir köşede oturdum. Gözlerim Sara Jane’i arıyordu. İçmeye devam ettim. Sinirlerim boşaldı birden. Hıçkırarak ağlama başladım, ağladıkça rahatlıyordum. En son ne zaman ağladığımı hatırlamıyordum bile ama çok iyi gelmişti ağlamak. Hayal meyal hatırladığım kadarıyla ağlarken yanıma bir kız geldi, bir şeyler söyledi, sarıldı bana. Kim olduğunu bilmiyordum. Ona bir şeyler söylemek istedim, sonrasını hatırlamıyorum. Karardı ortalık.

Ne kadar zaman geçti bilmiyorum. İri yarı bir adamın dürtüklemesiyle gözlerimi zorla açtım. Sızıp kalmışım. Adam gülerek bir şeyler söyledi bana. Sanırım mekânın bodyguard’larından biriydi. Kimse kalmamış. Benim gibi sızmış kalmış birkaç tip daha vardı. Ayağa kalktım. Vestiyere doğru giderken tuvalete yöneldim, elimi yüzümü yıkadım. Aynada yüzüme baktım, alnım şişmişti. Kafamdaki sızlama ciddi bir ağrıya dönüşmüştü; elimle yokladım, oldukça büyük bir şiş vardı. Bu şişliği yumrukla yapmış olamazlardı, kesin bir şişe ya da başka bir şeyle vurmuşlardı kafama. Her tarafım tutulmuştu. Soğuk suyu suratıma çarpınca biraz kendime geldim. Vestiyerden montumu alıp dışarı çıktım.

Sara Jane gitmiş olmalıydı. Ne yapacağımı bilmeden on-on beş dakika kadar yürüdüm. Kar yağmaya devam ediyordu, sokaklar bomboştu. Bir taksi gördüm. Sara Jane’in adresini yazdığım kâğıdı verdim. Eve

vardığımda iyice kendime gelmişim. Gene de başım zonkluyordu, hem alkolden hem kafama aldığım darbelerden. Sara Jane ile beraber kalacağımız odaya girdim. Yatıyordu. Üzerini çıkarmadan sızıp kalmıştı. Yüzüne baktım, o kadar masumdu ki... Belli ki ağlamıştı. Yanaklarında gözyaşlarının bıraktığı izler vardı.

Ağzımın içi kupkuruydu. O kadar alkolden sonra nasıl komaya girmedim bilmiyorum. Banyoya gittim, tekrar elimi yüzümü yıkadım. Kafamı dayadım çeşmeye, içebildiğim kadar su içtim. Sonra kustum, ağzımdan burnumdan viski geliyordu. Biraz rahatladım. İçecek bir şeyler aradım. Ev zaten tek el bayii gibiydi. Viski aldım; şöminenin karşısına kurulup içmeye devam ettim. Birkaç sigara yaktım arka arkaya. İçerken dalıp gitmişim.

Duvardaki saat sabah 5'i gösteriyordu. Sara Jane'e bakıyordum. Gözlerini açtı. Homurdanarak ve sendeleyerek yanıma geldi. Bir şey söylemeye çalıştı, konuşamadı. Büyük bir sevgiyle yüzüme baktı. Yüzündeki sevgiyi görebiliyordum. Ayık kafayla sakladığı sevgisini sarhoş kafayla fazlasıyla gösteriyordu. Ama konuşamıyordu. Bir bardak su getirdim. Göz göze geldik, ayağa kalkmaya çalıştı, kalkamadı. Yanıma sokuldu, bana sarıldı. Gözlerinden akan yaşlarla benim gözlerimden akan yaşlar birbirine karıştı. Deli gibi öpüşmeye başladık. Hıçkırarak ağlıyorduk bir taraftan. Salya sümük hıçkırarak ağlamaya devam ettik sevişirken. Birbirimizin bedenine verdiğimiz zevk, birbirimizin ruhuna verdiğimiz acı ve gözyaşlarımız karıştı. Ne kadar sürdü bilmiyorum ama sanki son sevişmemiz olduğunu ikimiz de biliyorduk. Sabah oluyordu, ortalık aydınlanmıştı iyice. Kafamı kaldırıp baktığımda en son sicim gibi akan gözyaşlarını gördüm. Sızıp kalmışız. Gerisini hatırlamıyorum.

Gözlerimi açtığımda sanki üzerimden tır geçmişti. Her tarafım tutulmuştu. Alnım ve kafamın arkası zonkluyordu. Elimle yokladım, şişlik olduğu gibi duruyordu. Zorla, neredeyse sürünerek banyoya girdim. Duşu açtım. O Ocak soğukunda buz gibi suyun altında bekledim bir süre. En sonunda biraz kendime geldim. Sıcak bir banyo yaptım ardından. Ne kadar kaldım banyoda bilmiyorum.

Döndüm odaya. Bir sigara yakıp beklemeye başladım. Yarım saat kadar sonra Sara Jane geldi, elinde bir fincan kahveyle. Şöminenin karşısında oturmuş ona bakıyordum. Kahveyi uzattı, teşekkür ettim. Bir süre hiç konuşmadık. Birbirimizin gözlerinden gözlerimizi saklıyorduk.

Bu, tıslarcasına konuşmaya başladı. Yavaş konuşmasını istedim. Tane tane konuştu bu sefer. Dinledim sadece. Anladığım kadarıyla dün rezil

etmişim kendisini. Biz beraber olamazmışız. Her şey tatildeki kadar kolay değilmiş. Ben aslında çok iyi bir insanmışım. Lafın özü, bu defa harbiden götüme tekme yedim.

Demek ben iyi insanım ama senden daha iyilerine layığım. Senin amma koyum o zaman. “Tamam,” dedim. “Sen bilirsin, galiba en doğrusu bu. Bir daha yoluna çıkmam. Ben zaten bu hafta sonu dönüyorum. Sana iyi şanslar. Bana bir taksi çağırırsan sevinirim.” Kalktım, giyinmeye başladım. Hiç konuşmadı, öylece oturuyor. “Takma kafanı,” dedim, “dünyanın sonu değil.” Taksi çağırmak için kalkınca ben de dışarı çıktım. Yüzüne bakmaya cesaretim, plastik teselli sözlerini dinlemeye gücüm yoktu. Bunu beklemeden yürümeye başladım. Birkaç dakika sonra kolumdan tuttu. Ağlıyordu.

“Sorry,” dedi.

“Lan sikerim sorry’ni de, seni de.” İtekledim bunu, koşmaya başladım, arkama bakmadan koştum bir süre.

Ego denilen o en zayıf yanımdan, yumuşak kamımdan vurmıştı beni. Kafama vura vura anlatmıştı aslında gerçekleri. Buralara gelmeden önce kafamda kurduğum yalanlardan da yalan dünyamı başıma yıkmıştı. İyi hırpalamıştı. Ben hayatı çözdüğümü, dünyanın götüne parmak attığımı sanırken her şey yerlebir olmuştu. Ben terk edilmem, terk ederdim; ben giderken ağlamam, ağlatırdım oysa. Ben ki bir geceyarısı evden kaçmış, hayata rest çekmiş adamdım. Hadi len? Kıçıkırık bir İngiliz kız darmaduman etmişti işte kendime kurduğum yalan dünyayı. Bunca zaman kendimi kandırmışım sadece. Ben de siktir edilebilirmişim. Canım yanıyordu, daha önce tatmadığımı bir sızı vardı yüreğimde trene binerken.

Hava kararırken döndüm Wycombe’ye. Birileriyle konuşmaya o kadar çok ihtiyacım vardı ki... Beni teselli edip, “Takma kafanı o kız da kim? Sen teksin,” diyecek birileri işte. Annemi aradım. Öylesine konuştuk, kardeşimle de konuştuk. Duymak istediklerimi söylemelerine izin verdim. Ne olur ne olmaz diye gelirken Sara Jane’in ev telefonunu vermiştim. Bir şey olursa ulaşırsınız diye. Anneme “Artık o numarayı silin,” dedim. Karavanın seyyar telefonunu verdim, “Bana bu numaradan ulaşırsınız artık bir şey olursa,” dedim ve kapattım telefonu. Taksiye falan binmedim; ellerim ceplerimde odaya doğru yürümeye başladım. Bir işim kalmamıştı artık buralarda. “Yavaş yavaş dönüş hazırlıklarına başlamam lazım,” diye düşündüm. Param vardı. Belki tek başıma yukarıdan aşağı iyice gezerdim İngiltere’yi, İsveç’te yaptığım gibi.

Odamda içmeye devam ettim. Yine bir hababam kaseti koydum. Ömrümde ilk defa kendimle yüzleştim. Sara Jane falan değildi mesele. Ona kızmıyordum bile. Zorla güzellik olmazdı. Kafama takılan, bir ayda nasıl böyle darmadağın olduğumdu. Çantamı sırtıma vurup evden kaçtığım günkü ruh halindeydim. Ne eksik ne fazla. İlk defa boş duvarlarla muhabbet ettim. Kendim sordum kendim cevapladım. Dönemezdim. Bu yıkıntıyla, gerçeklerimle yüzleşmeden memlekete dönemezdim. Kaçamazdım. Kendimden nasıl kaçacaktım. Hayat kumsallarda karı kovalamak değildi. Yüzleşmem gerekti kendimle. Yüzleştikçe de daha mantıklı düşündüm.

Bu boktan ülkede bu boktan hayatı bir süre yaşamalıyım. Çekip gidemezdim. Bu kafayla dönecek olursam, bir daha ana kucağından ayrılmaya cesaretim olmazdı. Planlı programlı, yarınları, emeklilik tarihi belli o iğrenç hayat burada yaşadıklarımın daha ürkütücü geldi bana. Dönemezdim.

Kimseye kırgın değildim, kendime kıızıyordum sadece. Sokak köpekleriyle kavgaya girmiş bir kaniş gibiydim. Kendime acıyarak, kaçarak iyileşmezdi yaralarım. Madem yollara düşmüştüm, madem kamımı sokaklarda doyuracaktım, o halde sokaklarda devam edecektim gittiği yere kadar. Anamın sözü geldi aklıma: “Sarhoşu durdurmayacaksın. Yıkılana kadar gider en fazla.” Yıkılana kadar giderdim ben de.

Bizim elemanlar geldi. Ne yaptığımı sordular. “İyi geçti,” dedim, “eğlendik ama tatil bitti. Onun okulu benim hayat kavgam.” “Hayırlısı olsun,” dediler. Vurduk kafayı yattık.

Günler geçti. Her gün Beyto uyandırdı. Her gün biraz daha suskunlaştım. Sabah kahvaltısını dönerle yapmak artık koymuyordu. Kavun büyüklüğündeki soğanları ellerimi doğramadan kesebiliyordum. Fakin et günü onlarca kaburgayı söküyordum. Artık döner kokup kokmadığım da fazla önemli değildi. Bana sahte para sokmaya çalışan itin birinin ağzını burnunu kırdım. Londra’ya gittiğimizde orospuları unutmuyorduk. Beyto abi artık “fakin Beyto” olmuştu. Ben de artık kebabman.

Tracy ile takılıyorduk bazen. Bizim karavandaki elemanlar gelene kadar o leş odada sevişiyorduk izinli günümde. Sara Jane geliyordu bazen aklıma. Tracy ile pek konuşmuyorduk. Sadece izinli günlerimde içip içip sevişiyorduk. Alkol iyi geliyordu artık. Düzenli olmasa bile içiyordum.

Siyah berelerim vardı. Siyah montlarım ve siyah t-shirtlerim.

Saçlarımı hiç kestirmedim. İki çift, madencilerin giydiği, önü çelik aksanlı botlarım vardı. Bu botla attığım tekmeyi yiyen kalkamıyordu yerinden.

Bir ay kadar geçti. Ne Sara Jane'den bir haber çıktı ne ben ona ulaşmaya çalıştım. Wycombe'de epey çevre yapmıştım kendime. Bazen izinli günümde Tracy ile birlikte Londra'ya gidiyorduk. Pek para harcamıyordum. İçki, sigara ve giyim eşyasını zenciler getiriyordu. Birkaç hafta sonra Tracy mesleki eğitim almak için kuzeyde bir yere gitti. Bir daha görüşmedik. Tracy de gidince kendimi iyice işe verdim.

Kavgalar çıkıyordu durmadan. Irkçılar, eroinmanlar, kendisini ispatlama meraklısı ergenler bulaşıyordu bize. "Fucking kebabman" diyene dalıyorduk. Beyto iyice illallah etmişti. Bir gün yine boktan bir sebepten kavga çıktı. Alttan alsam olay yatışırdı ama alttan almak gibi bir kavram yoktu artık. Dışarı çıktım, laf atan çocukla girdik birbirimize. Ahmet abi ve Erol gelene kadar kafamda şişe kırılmıştı bile. Birkaç tane de sağlam yumruk yemiştım. Kafamdan oluk oluk kan akıyordu. Beyto geldi hastaneye götürmek için. Gitmedim. Elimi yüzümü yıkadım. Yüzüm gözüm şişmiş mosmor olmuştu.

Beyto "Senin derdin ne?" diye çıkıştı. "Derdin ekmek parası mı, yoksa burada adam dövme mi?"

"Bilmiyorum" dedim. "Bana ne oldu böyle..."

"O Birminghamlı kız mı?"

"Evet. Atamadım kafamdan. Aklıma geldikçe çıldırarak gibi oluyorum. Çok zoruma gidiyor." Doğruydı dediklerim. Uyumadan önce gözlerimi kapattığımda aklıma geliyordu. Sevgi değildi, aşk değildi. Takıntı olmuştu. Onu zil zuma içmiş bir halde diskoda tanıştığı bir adamla sevişirken düşünmek, bir başkasıyla düşünmek kahrediyordu beni.

"Ben söylemiştim sana, 'fazla kaptırma kendini' demiştim."

"Yok be abi. Düşünüyorum da haksızım, kızın yaşı başı ne ki... Fazla üstüne gittim."

"O zaman bir çiçek gönder," dedi. "İngiliz karıları dayanamaz çiçeğe..."

"Nasıl olacak?"

"Bir çiçekçi var, katalogdan seçersin. İçine oyuncak bir ayı ve çikolata

koydur. Aklını alırsın.”

Kafama yattı. Ertesi gün ayaklarım geri geri gitse de, mantuğım “yapma”, kalbim “boş ver” dese de öküz gibi bir çelenk siparişi verdim çiçekçiye. Kocaman bir oyuncak ayı ve çikolata da aldım. Not olarak da “You’ll never stop me from loving you” diye sikko bir şarkı sözü yazıp, yapabileceğim en büyük mallığı yaparak karavanın telefon numarasını yazıp gönderdim.

Kimselere bir şey söylemedim. Ertesi gece uzun uzun çaldı telefon, Ahmet abi baktı.

“Seni arıyorlar,” dedi. Tahmin ettim, Sara Jane. Neredeyse iki aydır ilk defa sesini duyuyordum. Ciğerlerim ağzıma geldi. Ağlıyordu. Sevinçten ağladığı her halinden belliydi.

“Çok teşekkür ederim... Seni çok özledim, üzgünüm,” dedi.

“Sorun değil. Salı günü izinliyim, görüşelim istersen...”

“Tamam.”

Salı günü her zaman buluştuğumuz o tren istasyonunda buluşmak üzere sözleştik. Karı eroin gibi olmuştu benim için. Bir geleceğimiz yoktu. Hiçbir zaman da olmamıştı ki. Sadece bahanemdi, neler için bahanemdi, bilemiyordum bile. Sesini duymak bile iyi geliyordu.

Salı soranlara sadece “Londra’ya gidiyorum” diyerek, başka hiçbir şey demeyerek çıktım yola. Kimseden nasihat almaya ihtiyacım yoktu, ne kadar mal olduğumu söylemelerine katlanacak değildim. Bindim trene, doğru Birmingham. Kafam bomboştu, tek bildiğim iki aydır görüşmediğimizdi. İki aydır her gün ölüp ölüp diriliyordum sadece. İki aydır her gece gözlerimi kapattığımda o sarı saçlarının kokusunu duyuyor, o mavi gözlerinden gelen yaşlan görüyordum. Bir beklentim yoktu. Hadi tekrar başlayalım dese neresinden başlayacaktık ki? Böyle bir ruh haliyle gittim buluşma yerine. On dakika sonra geldi. Yine güzel, yine utangaçtı, yanakları yine kızarmıştı heyecandan. Hiç dokunmadık birbirimize. Bir kahve de ona söyledim. Çiçekler için teşekkür etti. Konuşmaya başladı. Tommy’nin, Lisa’nın, ana babasının beni ne kadar merak ettiklerini söyledi. “Peki amma koyduğumun kahpesi; onlar merak etti de sen merak etmedin mi?! diyemedim. Tommy’nin, Lisa’nın, ana babasının benim için ne kadar üzüldüğünden bahsetti. “Peki amma koyduğumun kansız, sen hiç mi üzülmedin!” de diyemedim. Sadece dinledim. Kızmadan, bağırmadan, trip atmadan; sadece dinledim. Anlattıklarını artık epey anlayabiliyordum. Epey ilerlemişti İngilizcem. Sadece dinledim. Tane

tane anlattı. Kafama vura vura anlattı. Etlerimi çeke çeke anlattı. Ne kadar iyi bir insan olduğumdan, saçlarım uzadıkça ne kadar yakışıklı olduğumdan, benimle birlikte olacak kızın ne kadar şanslı olduğundan bahsetti. Daha iyilerine layık olduğumdan ama kendisinin ciddi bir ilişki için, bir gelecek düşünmek için çok genç olduğundan, benimle bir gelecek düşünmediğinden bahsetti. Sadece dinledim. Finalde bana başarılar diledi. Yolun, bahtın açık olsun dedi. Sustu. Kahvemden bir yudum aldım. Sigaramdan derin bir nefes çektim sadece. Yüzüne baktım. Kafasını yere eğdi. Gözlerime bakacak cesareti yoktu.

Gülümsedim. Teşekkür ettim, bu kadar açık sözlü olduğu için. Benim tek istediğim bana derdini açık açık söylemesiydi. “Anlıyorum, henüz senin için de, benim için de çok erken. Daha çok genciz. Geldiğimden beri ben de çok düşündüm bunu. Güzel hatıralarımız kötülerden fazla. Kötü şeyleri unuttum bile. Hem İngiltere benim için iyi bir tecrübe oldu, biraz kendi gerçeklerimle yüzleştim. Bir daha çıkmam yoluna, seni rahatsız etmem. Kimseye söz vermedim bugüne kadar ama sana söz veriyorum, bir daha hayatına girmeyeceğim. Sana mutluluklar,” dedim.

Şaşırdı. Sanki midesine yumruk yemiş gibi açtı gözlerini. O masum surat gitti, sinir ve hayal kırıklığından kıstığı gözleriyle tıslar gibi konuşmaya başladı. Sanki bir yılan vardı karşımda. O an anladım bunun derdini. Bunun derdi benimle birlikte olmak ya da olmamak değildi. Bunun da egolarının okşanması lazımdı. Benim buna ne kadar ihtiyacım varsa, anladım ki bu manyağın da bana ihtiyacı vardı.

“Ama seni çok seviyorum. Bunu biliyorsun değil mi?” dedi kelimesi kelimesine. Siktir lan. Kahpeye bak, Yeşilçam melodramı mıydı lan bu? Kanser hastası Türkan Şoray’dı sanki. Ben de bıçkın dolmuş şoförü rolünde Kadir İnanır. Yok annem bu defa yemez. Bu defa cidden yemez, hayvan terli. “Ben de seni seviyorum ama en doğrusu bu. Sana mutluluklar. Hadi naşş...”

Kulaklarımdan duman çıkıyordu neredeyse. Ulan görüşmek istemiyorsun madem, ne diye çağırıyorsun. Yok aga, bunun derdi belliydi; götünü soğutacak buz arıyordu temmuz sıcaklığında. Yemezdim artık. “Benim gitmem gerek,” dedim. “Biraz daha kal,” dedi. Yok, bu karı hastaydı. Cidden hastaydı. “Gitmem gerek,” dedim. Hafifçe öptüm yanağından, kalktım. Siktirdi gitti.

Trene atladım. Cidden rahatlamıştım, artık canım yanmıyordu. Ben ne böyle bir kadın tanımış ne de böyle bir dert görmüştüm hayatımda.

Vizem bitiyordu. Bitmesine yakın dönerdim memlekete. Zaten sezon

açılıyordu, epey para biriktirmiştim. Gelirken yanımda getirdiğim 10.000 dolar da duruyordu. Kendimi çalışmaya verdim. Beyto ona verdiğim 10.000 doları ve birikmiş 600 pound'umu babama gönderdi. Gün sayıyordum. Sanırım 5 ay kadar olmuştu geleli. Vizemin bitmesine bir ay kalmıştı. Beyto, Ahmet abi, Aydın durmadan “oturum al, ya evlen ya iltica et” diyorlardı. Kabul etmedim, istemedim. Neden istemedim bilmiyorum. Sara Jane falan yalan olmuştu, pek aklıma da gelmiyordu. Bazen pub ve diskolarda zil zuma kızları tanıştıkları çocukların kucağında gördüğümde içim sızlardı. Ama sineye çekmeyi de öğrendim.

Bir Pazar sabahı... Gece sabah 5'e kadar çalışmıştık, sonra da içmiştik... Sızıp kalmışız hepimiz. Saat sabah 10.00 falandı, kapı nasıl yumruklanıyordu. Kadir açtı kapıyı, immigration polisi gelmişti.

Ben yataktaydım. Kadınlı erkekli 6 tane polis. Birkaç tanesinde spor ayakkabı vardı, üzerlerinde üniforma yoktu, eşofman giymişler, kaçan falan olursa diye sanırım. O kadar pis ve boktan bir manzaraydı ki, hayatım boyunca ben kendimi bu kadar kötü hissetmedim. Sik kadar bir odada hamamböceği, lağım faresi gibi üst üste yatıyoruz. Rezillik. Lan yokluktan yatsak neyse de, para vardı herkeste; peki biz niye böyleydik? Zor muydu bir ev tutup insan gibi yaşamak. Kahvaltı etmek, kız arkadaş yapmak. Yok abi, bu işler insanlar içindi, biz kebabçıydık.

Her hafta kumara verdiğimiz paranın onda birini bir eve versek, sanırım içinde jakuzi olan, özel yüzme havuzlu bir evde kalıyor olurduk. Oysa o kadar rezil bir ortamda yaşıyorduk ki... Polisler bize bakıyordu. Ben ve Kadir uyanmıştık. Erol horluyor, Ahmet abi ağzından salyalar çıkararak yatıyor, Ferhat götünü kaşıyordu... Rezillik.

Hani haber programlarında falan gösteriyorlar ya mültecileri, yokluktan yollara düşmüş, sefil olmuş, toprağından koparılmış garibanları... Aynen onlar gibiydik. Lanet olsun! Paramız var, işimiz varken biz neden böyleydik? Ben yerin dibine geçtim, bizimkilerin umurunda bile değildi. Hepsinin ya oturumu vardı ya da belgesi... Polislerin kafalarına fırlattılar evraklarını. Küfreder gibi. Polis bize döndü. Kadir korkarak gösterdi iltica kâğıtlarını.

Polis karılar, herifler tek tek baktılar evraklara ve sıra bana geldi.

“Ben turistim abla.”

“Pasaportun nerede?”

“Arkadaşımda.”

Aldılar beni, gittik Beyto’nun evine, gösterdim vizeyi. 6 aylık vizemin bitmesine yaklaşık bir ay vardı. Sonra beni aldıkları yere bırakıp gittiler, ama ben odaya dönmedim. Aslında polisler pek uğramazdı kebabçılara. Ara sıra yokluyorlardı işte. Sanki karşılıklı bir alışveriş vardı polislerle kebabçılar arasında.

Vizem bitiyordu. Alanya aklıma bile gelmiyordu. Silinmişti sanki tüm hatıralarım. Sanki hayatımda Ankara, Alanya, İsveç, ailem, kimseler kalmamıştı. Vizem bitince gidecek yerim yoktu. İki türlü kalabilirdim burada. Onlarca kişinin yaptığı gibi iltica edebilirdim. İltica etmek çok kolaydı. Bir pazardı, canlı et pazarı. Türkiye üzerinden ya Yunanistan’a ya da Fas’a geçiyordu kaçaklar. En sağlam yol Fas’tı. Orada bu işlere bakan adamlar vardı. Direkt İtalya’ya götürüyorlardı. İtalya’dan ve Yunanistan üzerinden binlerce kaçak dağılıyordu dünyanın dört bir yanına. Kamplar vardı mesela İtalya’da her iltica eden grup için. Bu devletler Dünya Bankası’ndan ve Birleşmiş Milletler’in bir kolundan para alıyorlardı kelle başına ama bu parayı zaten göçmenlere harcamıyorlardı.

En kolay iltica kabul eden ülke İngiltere’ydi. Gidiyordun, “Ben Türkiye’den kaçtım, işkence gördüm, ahan da yaralarım berelerim,” diyordun. Geçici oturma izni veriyorlar, haftada 58 pound para, kalabileceğin bir oda, belirli çalışma saatleri ve iki sene sonra falan mahkemeye çıkıyordun. En fazla iki sene sonra süresiz oturma alıyordun. Kürt’ü Türk’ü, Alevi’si, Sünni’si hiç ama hiç fark etmiyordu.

Herkes “PKK”lıyım ben, Dev-Genç, Dev-Yol militanıyım ben” diyordu oturma izni alabilmek için, sadece Kürtler, solcular değil.

Yıllar sonra yolum gerçek mültecilerle, gerçekten sığınma talebi olanlarla kesiştiğinde İngiliz devletinin bunların hiçbirine oturma izni, pasaport vermediğini görecektim. İngiliz devleti her kabul ettiği iltica talebi için belirli bir para alıyordu ama iltica edenlere kebabçılarda çalışma yolu gözüküyordu.

Birçok gerçek siyasi mülteciyle aynı ortamı paylaştım. Gerçekten dağda bulunmuş, 12 Eylül’den kaçmış, ülkücüler, Apocular, Milli Görüşçüler, Cemal Kaplancılar, solcular... Görüşlerinin önemi yoktu. Hepsisi memleketten sürülmüş, gerçekten gidecek yerleri yok ve İngiltere’ye kaçmışlar. Bu adamlar bir sebepten dolayı ülkelerine dönemiyorlardı. Adamlar gerçekten iltica etmek zorundaydılar. Ama bu adamların iltica talepleri hiçbir zaman kabul edilmedi. Yıllarca geçici vizeleri yenilendi sadece.

Karşılıklı bir oyundu bu. Yıllar sonra evlerinden, topraklarından sürülmüş adamlarla karşılaştığımda acı gerçekler suratıma bir tokat gibi inecekti. İngiliz devletine ırgat lazımdı vergisini ödeyecek. Daha sonra İsveç, Norveç, Danimarka gibi ülkelerde de aynı çarkın döndüğünü gördüm.

Kürtlük, Alevilik, Süryanilik gibi ayrımlar iltica için çok büyük bir pazardı. İngiltere ya da Avrupa'da yaşamak isteyen, bu pazardan gani gani faydalanıyordu. Devlet Baba bize sahip çıkmıyordu ama elin Avrupalısı bize sahip çıktığını iddia ederek, vergisini ödeyerek en pis işlerde gönüllü köle olarak çalışacak insanlara kucak açıyordu. Kurmuşlar bir devran, çevir babam çevir.

Pek sorun değildi iltica edip oturum ve çalışma izni almak. İngiliz ve Avrupa ülkelerinin işine geliyordu bu kaçaklar. Mülteciler hem kimsenin yapmayacağı en pis işlere gönüllü oluyorlar hem de vergilerini veriyorlardı. Karşılıklı bir çıkar söz konusuydu. Öyle fantastik filmlerdeki gibi kimse kimseye güneş falan göstermiyordu.

Bir zenci abimiz vardı. Yetmişli yaşlardaydı, muhabbet ederdik. Eski günleri anlatırdı. “Çok değil daha 30-40 sene önce “Bizi bu katillerin elinden karıları, kızları kurtarırdı,” derdi. Londra metrosunun hikâyesini anlatırdı. Londra'yı boydan boya saran, medeniyetin sembolü olan o metronun yapımında kaç tane Hintli, Pakistanlı, Jamaikalı, Afrikalının yeraltında doğup büyüüp çalıştığını, güneş görmeden öldüğünü anlatırdı. “O metronun her karışında siyah adamların gözyaşı, nefreti, cesetleri vardır,” derdi. “Lanetlidir Londra metrosu. Kaza, felaket eksik olmaz. Siyah adamın bedduaları...” derdi. İngiliz hükümeti bir vefa borcu olarak siyahlara ve Doğululara iş verir sadece metroda. Adam kendi memleketinin vatandaşına güneş yüzü göstermiyor ki sana, bana göstereyim. Hayatın gerçekleri keşke filmlerdeki kadar kolay, şiirler kadar romantik olsaydı, ama değil işte, gerçekler acı.

İltica işine hiçbir zaman sıcak bakmadım. Masumların kanlarıyla, hayatının baharında kara topraklara giren çocukların kanlarıyla kurulan pis, şerefsiz bir çatışmadan faydalanmayı hiç düşünmedim. Delikanlı tripleri atacak değilim ama benim kadar vicdansız bir adamın bile vicdanı sızlamıştı askerde yaşadıklarımın sonra.

İlk defa babama sordum. İlk defa ona akıl danıştım. “Dönmeyi düşünmüyorum şimdilik baba. Ama burada kalmam için iki yol var. Ya iltica edeceğim ya evleneceğim...” “Bak, evladımın. Canımın bir parçasısın. Senin zaten gidişinden belliydi dönmeyeceğin. Belki böylesi daha iyi olur. Çok uğraştık, çok yırtındık ama olmadı,

burnunun dikine gittin. Sana tek diyeceğim, iltica edersen ne ölüme ne dirime gel. Hakkımı helal etmem. Evliliğe gelince senin bileceğin iş. Biz karışmayız ama para için, oturma izni için evleneceksen yazık edersin kendine. Aç değil, açık değiliz. Madem kalacaksın, gittiği yere kadar gitsin.”

Aynen böyle dedi. “Tamam baba,” dedim. Kapattım telefonu.

Günler geçiyordu. Delip geçiyor, yarıp geçiyor ama geçiyordu bir türlü. Evlenme olayına sıcak bakmadım. İngiliz pasaportu için obez, beş çocuklu bir kadının kölesi olmak kanıma dokunurdu. Yaşı yaşıma uygun, belki ileride sevebileceğim bir kız bulabilirdim ama belkiler, keşkeler benim hayatımda hiç olmamıştı. Fazla düşünmedim. Ne evlilik ne iltica. Gittiği yere kadar gidecekti. Yakalanırdım, bir uçağa bindirip siktir ederlerdi.

Tamı tamına altı ay olmuştu. Altıncı ayımın gecesinde elimde dönüş uçak biletim, önümde bir şişe votka, biletime bakıyordum. Yarından sonra kaçaklık günlerim başlayacaktı. Her an yakalanma korkusu duyacaktım. Birisi kapımı çaldığında “polis mi geldi” diyecektim. Yaptığım iş zaten kavgası dövüşü, kafa kırması eksik olmayan bir işti. Her kafama tekme yediğimde ya da her yumruk salladığımda “arkamda polis mi var” diyecektim.

O gece bileti yaktım. İçim sızlamadı bile. Bilet yanarken votkadan derin bir yudum çektim. Bilinmeyen bir gelecek vardı önümde. Hiçbir şey bilmiyordum yarınlarımla ilgili. Bildiğim tek gerçek, savrulacaktım kuru bir yaprak gibi. Hep kaçacaktım artık. Güldüm. Doğdum doğal kaçaktım zaten. Şimdi resmiyete vuracaktık. “Hiç kimse” gibi yaşayacaktım artık bu ülkede. Belki bir köşede ölecektim. Ailem cesedime bile ulaşamayacaktı. Artık adım, soyadım, nereden geldiğim, nerelere gideceğim önemli değildi. Belki farkında değildim ama ben o gece sadece dönüş biletimi yakmamıştım. Yalan dünyamı da yakmıştım. Kol gibi hayatın gerçekleriyle baş haşaydım artık, tek tabanca... Hani demiştim ya, masallar dinlemeden büyüyen çocukların masallar gibi hayatı olur. Madem masallar dinlemeden büyümüşüm, öyleyse kendi masallarına inanacaktım. Madem kendi masalımı yaşıyordum, o halde bana bir masal kahramanı lazımdı. Ben de kendi kendimin kahramanı olurum, dedim. Doğru mu yaptım, yoksa yanlış mı? Hiç düşünmedim o günden sonra. O biletle birlikte geride kalan birkaç gemi ve limanı da yakmıştım.

Kaçaktım artık. Yasal olarak burada kalma fikri korkutuyordu beni. Ömrümü dönerci olarak çürütmeye de niyetim yoktu. Bir çarem daha vardı. Bir dil kursuna yazılabilirdim. Vardı vize uzatmanın

çakallıkları, istemedim. Gelişine yaşıyordum altı aydır. Hayatı gelişine yaşamak, sınırları zorlamak, belki de hoşuma gitmişti. Belki de o ilk hafta yaşadığım şokları bir daha yaşamak istemiyordum. Yine sudan çıkmış balık gibi olmaktan korktum. Hayatla yüzleşmek için sabırsızlanıyordum sadece. Ağzıma bir damla kan değmişti. Kan kokusu çıldırtmıştı beni. Sabaha kadar oturdum.

Sabah yine Beyto uyandırdı. Siyah beremi ve madenci botlarımı giyerek başladım güne. Deli gibi çalışıyordum. Artık Alanya muhabbetleri etmiyor, Sara Jane'i ya da İsveç günlerini anlatmıyor, olabildiğince bu dönerciliğin inceliklerini öğrenmeye çalışıyordum. Haftada birkaç defa ufak tefek kavgalar çıkıyordu. Bunlar da işin tuzu biberi olarak kalıyordu. Her hafta Londra'ya fahişelere gidiyorduk. Bulabilirdim bir kız arkadaş. Karavana gelen yabancı erkek meraklısı birçok kız vardı. Ama kirlendikçe kirlenmek, dibe vurdukça vurmak ister gibi bir halim vardı. Çalışırken artık alkol almıyordum. Alkollü olduğumda kavga ederken kendimi kaybedebiliyordum. Karakolluk olmanın sırası değildi şimdi.

Şimdi hayatın dibine vurma zamanıydı. Hayat mı benim dibime vuracak, ben mi hayatın dibine vuracaktım? Merak etmiyordum. Gittiği yere kadar gider diyordum.

Bahar gelip havalar güzelleşmeye başlayınca karavanın etrafına birçok Türk çocuk takılmaya başladı. Çevre köy ve şehirlerde okuyan, burada yaşayan öğrenciler, au-pair'ler geliyordu. Selamlaşır sabahlaşırdık. Yeni gelenlere de elimizden geldiğince, dilimizin döndüğünce yol yordam göstermeye çalışırdık. Sevinirdik bizimle aynı dili konuşan birini gördüğümüzde.

Au-pair'ler gelirdi. Birçoğu garibandı. Onlar bizim dışı versiyonumuzdu aslında. Dertleri dil öğrenmek falan değildi. Hayatlarını kurtarmak istiyorlardı. Daha doğrusu bir Fransız ya da İsveçli kız gibi macera olsun, dil öğreneyim diye gelmiyorlardı. Tek dertleri bizim gibi götlerini kurtarmaktı. Çalışma şartları çok ağırdı. Sadece çocuk bakmıyorlardı. Yeri geliyor yemek yapıyor, bulaşık yıkıyor, bok bile temizliyorlardı. Kenar mahalle kıızıydı çoğu. Evin hanımı ya da beyi Avrupalı bir au-pair'e yaptıramayacağı işleri, dayatamayacağı uzun çalışma saatlerini Türk, Roman, Bulgar, Polonyalı, Macar au-pair'lere çok rahat yaptıırıyordu. Kızların çok azı yaptıkları işten ya da evin hanımından memnundu. 35-40 kişilik tın vırı dil okullarında İngilizce falan öğrenilemeyeceğini kendileri de biliyorlardı, hem de eşşek gibi biliyorlardı.. Oturum izni, İngiliz pasaportu alıp, kim bilir belki de bir İngiliz'le evlenip buralara demir atma derdindeydi au-pair'ler. Hepsi olmasa bile %95'nin derdi buydu.

Rezillik. Hani neredeydi bize anlatılan o yolları altın, modern dünyanın gözbebeği Avrupa! Buradaydı ama bize gül yüzünü göstermiyordu.

Buraların kaymağını yiyenler belliydi, daha önce söylemiştim: Memlekette tuzu kuru olanlar buralara gzmeye, okul okumaya, dil öğrenmeye, alışveriş yapmaya gelirdi. Onlar beyazdı. Bembeyaz. Bize filmlerde, şiirlerde, romanlarda anlatılan İngiltere’de yaşayanlar beyaz götlü parlak bebelerdi ve onlar sevmezlerdi bizi. Adam yerine bile koymazlardı. Biraz araştırın. Dönercilerle ilgili birçok bilgiye ulaşrsınız. Baba ya da koca parasıyla hayat yaşayan bir sürü uyuz fikirlerini belirtmiş birçok mecrada. Döner koktuğumuz için utanırlardı bizlerden; yapılacak en pis işi bizim yapmamız onların canını sıkardı. Bir Allah’ın selamını çok görürlerdi bize. Anlatamazsın. Diyemezsin. Ağızlarını yaya yaya İngilizce konuşurlardı bizimle. Nasıl zorumuza giderdi! Kendi toprağının adamı senden utanıyor.

Sanırsın bu dönercilerin hepsi köyünde davarını satıp gelmiş cahil cühela tayfası. Yok be, öyle değildi işte. Bu kahpe felek var ya. Bu çarkını siktiğimin feleği öyle bir yerden vuruyor ki bazen, nereden geldiğini hatırlamıyorsun bile.

Anlatamazsın bu sütübozuklara. Sanırsın baba tarafından halis Londralı. Ulan kahpe, ulan deyyus; bu felek denen alçak, adamın kışına tekme vurdu mu, soluğu dönercide alırsın. Gelirdi böyle tipler. İğrenerek bakarlardı bize. Bir selam bile vermezlerdi.

Benim ülkemin insanların en büyük ahmaklığıdır. Bir insanı yaptığı işle yargılamak. Sanki biz çok meraklıyız leş gibi kokarak, her gün küfür yiyerek ekmek peşinde koşmaya.

Yoktu işte imkânımız. İmkânımız olsaydı sizin bizimle gurur duymanız için dans hocası, kayak hocası olurduk. Tenis hocası bile olurduk ama yoktu imkânımız, yapacak başka bir işimiz. Biz sağ cebimizde baba parası, sol cebimize baba parasıyla aldığımız şekilli okul diploması ile gelmedik.

Bu işi yapıyoruz. Döner kokuyormuşuz. Ulan it... Dönerci adam gül kokacak değil ya. Döner kokar tabii.

Gelirdi böyle ağzına yüzüne sıçmanın farz olduğu mallar.

Bir gün bir Kezban geldi. Yanında tipsiz bir İngiliz. Kızda bir çalım, sanırsın Yorkshire düşesi. Belli, yüz metreden belli Kezban’ın bizim oraların kızı olduğu. Koluna takmış bir lavuk. Ulan her hafta sonu o yanındaki sığa gibi on herifi biz canımızın sıkıntısı geçsin, spor olsun

diye tokat manyağı yapıyoruz.

Karıda bir afra bir tafra; ağzını kedi amcığı gibi büküp büküp İngilizce yardırıyor. Bir “doonarr kaabab” deyişi vardı, kafa atasım geliyordu. Kezban tatilde. “Ya sabır” çekip bunu dinliyoruz. İngilizcesi benden hallice malın; doğru dürüst, hakkını vererek konuşsa hadi bir nebze anlarım. Yok “kaaababb... söyle lavleee olsun”, yok “onyın böyle ince olsun”. Tribin Allah’ını çekiyor. Yanındaki mal İngiliz esas duruşta. Bebeyi mum etmiş bizim Kezban.

Neyse; “ya sabır”lar çekerek verdik bunun yemeğini. Bir köşede zıkkımlanıyor. Birden höykürmeye başladı.

“This kaaababb (amini zürriyetini sikeyim senin) not cook weaalll.”

Çıldıracağım. Oradan bizim bir ağabey sağlam bir Türkçe’yle konuştu:

“Eee... Hanımefendi yanındaki arkadaşın çiğ yarrağım ağzına alıyorsun, o zoruna gitmiyor da kaabbaab biraz çiğ, o mu zoruna gidiyor?”

Siktir ettik bunları. Ulan bizim derdimiz zaten bize yetiyor.

Kapıcı çocuğu olduğum için yaşıtım çocukların zalimliklerini bir parça anlardım. Çocuk zalim olur. Çocuk bir oyun oynar gibi zalimlik yapar da, bu okumuş, medeni eşekler neden bu kadar zalim olur? Gezmekle, okullar bitirmekle adam olunmuyor. Hazım meselesi. Hazımsız bir insanı istersen altına bula cahilliği baki kalıyor.

Hep garibime gitmiştir: Türk olmaktan bu kadar gurur duyan bizler, bir yabancı “sen hiç Türklere benzemiyorsun” dediğinde neden bu kadar seviniriz. Bu kadar gurur duyduğumuz ülkemizin insanlarını neden yaptıkları iş, giydikleri marka, girebildikleri mekânlar ile yargılıyoruz? Çok yakardı canımızı kendi insanımızın yaptığı. İçimiz yanardı. Birbirimizin yüzüne bakamazdık.

Kâzım vardı. Çok iyi okullarda okumuş, buraya eğitimini tamamlamak için gelmiş. Bir İngiliz kıza âşık olmuş, okulunu bırakmış, evlenmiş kızla. Karı bunu terk etmiş. Daha doğrusu evden siktir etmiş. Bir oğlu var. Dönercilik yapıyor.

Tanınmış bir Karadenizli ailenin tek erkek evladı; o da çok iyi okullarda okumuş, babasının tek gurur kaynağı. Kader bu ya... Çocuk eroinman olmuş. Tedavi için gelmiş İngiltere’ye, tedavi devam ederken bir hemşire kıza sevdalanmış. Kızın aşkından eroini bırakmış çocuk. Kızla gitmişler Türkiye’ye. Çocuğun ailesi kızı kabul etmemiş.

Kız ağır ateist. Müslüman olmayı kabul etmemiş işte; kendisine yedirememiş. Çocuk ailesine rest çekmiş. Kızla evlenip dönmüşler buraya. Babası oğlunu reddetmiş. Kızla bir çocukları var. Çocuk dönercilik yapıyor.

Böyle bir sürü hayat hikâyesi vardı. Hayat hikâyelerini hiç bilmeden, düşünmeden bu insanları yine kendi toprağının insanları yargılıyordu acımadan. Tek derdimiz bir Allah'ın selamıydı işte. Onu da çok görürlerdi.

Haksızlık yapmayalım. Güzel insanlarımız da vardı. Oxford çok yakındı bize. Tanınmış birçok ünlü ailenin çocuğu orada okurdu. NATO'nun eğitim kampı vardı. Bizim pilotlar, subaylar gelirdi; şekilli. Bazen gezmeye gelmiş aileler olurdu. Çok düzgün çocuklar, adamlar da vardı. Halimizi hatırlamızı sorarlardı. Tek beklediğimiz iki kelime dertleşmekti işte. Elimiz ayağımıza dolaşırdı bizden biri geldiğinde, “Abi nasılsınız?” diye bir selam verdiğinde. Derdimiz bir Allah'ın selamıydı işte, yoktu bir beklentimiz.

Kendi ülkemizin, kendi toprağımızın insanların aşağılaması zorumuza gidiyordu. Hiçbir şey koymazdı da, bu çok koyardı. İnsanları yaptıkları işlerle, giyimleriyle, konuşmalarıyla, en acısı götündeki kot pantolonun markasıyla yargılamak ahmaklıktır. Okumakla, eğitim almakla adam olunmuyor işte. Bunun ne para, ne mevki, ne yetiştirme meselesiyle alakası yok. Bu hazım meselesi, ciğer meselesi. Okumuşun, eğitiminin yobazı pek bir pis oluyor...

Hayat lan bu; bir yerden bir yere savuruyor işte. Yaşanacak en rezil hayatı yaşıyor, yapılacak en pis işi yapıyorduk. Hadi ben neyse, bilmem nemin derdine düşmüşüm savrulmuşum buralara; ya öbürleri, mecburdular işte bu pislği yaşamaya.

Evlerimizi, dostlarımızı arayıp hallerini sormaya korkuyorduk. Kimse sormuyordu “Ne zaman geleceksin?” diye. Herkes tek bir soru soruyordu bize: “Gelirken ne getireceksin?” Bizler garibandık, ailelerimiz de garibandı. En büyük zalimler hep en garibanlardan, en çok acı çekenlerden çıkardı.

“Alamanya acı vatan” derler. Acıdır, ama dürümün yanında yediğiniz cin bibere benzemez acısı. Adamın boğazını yakmaz bu acı; ciğerini deler deler de, siker geçer. Memlekette Alamancı, Alamanya'da yabancı olmak çok koyar adama. Memlekette ardımızda bıraktıklarımız pek sormuyordu ne haldeyiz, ne yoldayız... Onlar çapraz kurları takip etmekle meşguldü. Korkarlardı bir arkadaşlarını, eşlerini, dostlarını aramaya, hallerini hatırlarını sormaya.

Buradakilerin suçu yok muydu? Vardı elbet. Memlekete gittiklerinde atıp tutmayı pek severlerdi. Kendi boktan hayatlarında kendilerine göre bir dünya kurar, kahvehanede onları ağız açık dinleyen garibanlara zalimlik yaparlardı ağızlarından kan damlayarak. Gariban zalim olur.

Bu bir kısırdöngüdür. Birçoğumuzun başına gelmiştir. Almanya’da, Fransa’da, şurada burada bok temizlediği halde vatanına lüks bir arabayla gelerek hava atan, kendi toprağının insanını aşağılayan, görgüsüzlüğün dibine vuran gurbetçilerle karşılaşmışızdır. Kendilerine yapılan zalimliğin hesabını çevrelerine sorar gibi bir halleri vardır. Gariban adam zalim olur. Gariban adamın kamı doyduğunda siki kalkar, sikecek adam arar...

Derdimiz zaten bize yetiyordu. Günler geçiyordu, herkes kendi derdindeydi. Sırtlarında kemirgen bir asalak vardı herkesin. Evlerimize, ailelerimize, akrabalarımıza telefon etmeye korkuyorduk. Memlekettekilerin derdi, para ihtiyacı bitmiyordu. Biz lağım çukurunda yaşıyorduk ama İngiltere’nin davulları hoş geliyordu uzaktakilere ve memlekettekiler döviz kurlarını bizden iyi biliyordu.

Beyto her hafta binlerce pound kazanıyordu. Kadir 210 pound alıyordu, Ferhat ve Erol 230 pound, Ahmet abi 280 pound, ben 130 pound. İyi paralardı. Zaten harcayacak ne vaktimiz ne yerimiz vardı. Ben bile epey para biriktirmiştım. Hiçbiri memlekettekilere para yetiştiremiyordu. Ne Beyto ne Kadir ne de diğerleri. Bitmiyordu eksikler. Memlekettekiler doymak bilmiyordu. Bu dokunuyordu insanın kanına. Sikiyordu. Çok acıtıyordu.

Sağılan inek gibiydi hepsi. Belli etmiyorlardı ama anlaşılıyordu. Ciddi anlamda pek kötülük yoktu içlerinde, savrulup gidiyorlardı işte. Gariban oldukları kadar da zalimdiler. Her gariban gibi zalim. Dediğim gibi, en büyük zalimler, en çok ezilen garibanlardan çıkar.

Yurtdışında kalan herkes Alamancı değildir. Alamancı, Konya-Kulu adamı olur; İsveç’in pizzacısıdır, İsveç kronu’yla konuşur; Aksaray-Yuva köyü olur; İngiltere kebabçısıdır, İngiliz pound’uyla konuşur; Gümüşhane-Kelkit olur; Fransa’nın inşaat işçisidir, eskiden frank, şimdilerde ise euro konuşur; Maraş-Elbistan olur; Avusturya caddelerinde temizlik işçisidir... Acımasızdır Alamancı adam, cebindeki euro kadar vicdansızdır. Memleketinde Alamancı, gurbet ellerde yabancısıdır. Hep kızar memlekette Alamancı olduğuna, hep içlenir gurbette yabancı kaldığına. Ama kendi seçimidir. Buna rağmen durumunu kabullenemez. İki arada bir derede garip bir âdemoğludur. Garibandır, zalimdir. Parasız öğrenciler olurdu, binbir hayalle gelen,

bir karının peşinden yollara düşmüş turizm mağdurları, çocuk bakmak için gelip bok temizleyen au-pair'ler. Yolunu şaşıran çoktu yani. Gidecek yeri olmayan birçok insan. Yanımıza gelirlerdi son çare. Yol yordam gösterirdik.

Gün olur da yolunuz düşerse, her ne sebepten olursa olsun, hayat bu, savurursa uzak diyarlara sizi, yolunuzu şaşıırırsanız, keleşe gelirsensiz, tőkezlersensiz, başınıza bir iş gelirse, olur ya, olmaz demeyin, gidin bulun bu adamları. Onlarca memleket gördüm, her yerde vardır mutlaka bir kebabçı. Bakın bu adamlar hayatın çemberinden parende atarak geçmiş adamlar. Çok güzel angut ve apaçi taklidi yaparlar. Gidin bulun bu adamları. Hiçbir şey yapmazlarsa kamınızı doyururlar, yol adres gösterirler. Bu Beyto ne au pair'lere, öğrencilere, turizm mağdurlarına yardım etti. Ve ben onlarca Beyto tanıdım.

İnsanları yaptıkları işle ve verdikleri ilk izlenimle yargılamak, biletlerini kesmek en büyük aptallıktır. Bizim insanımızın en büyük ahmaklığı insanları götündeki kot pantolonu, bitirdiğı okul, yaşadığı semt ile yargılamaları... Ben ne apaçiler gördüm; koca koca okullar bitirmiş, en şekilli markalar içinde, kariyer denilen tayyarenin dibine vurmuş ama adam olamamış. Dört biradan sonra ortamın maymunu olan ne adamlar tanıdım.

Günler geçti. İlk günlerde yüzlerine bakmaya korktuğum adamların hepsi en yakın dostlarım olmuştu. Silinmişti her şey. Geçmiş güzel günlerim aklıma bile gelmiyordu. Sanki hiç yaşanmamıştı. Annem ve babamla devamlı konuşuyordum. Her Pazar mutlaka onları arardım. Dertleşirdik. Artık sormuyorlardı ne zaman geleceğimi. Erol bir Pakistanlıdan araba aldı. İlk arabasıydı. Hep hayaliydi böyle bir araba. Ama ne araba! Çok acayip bir rengi vardı. Yeşil ama öyle böyle yeşil değil, tam bir cırtlak yeşil. Modifiye Doğan SLX'lere benziyordu. Havalı egsoz ve janjanlı çelik jantları vardı. Biz yola çıktığımızda Wycombe'de tanımayan yoktu. Rezillerden rezil bir arabaydı. Artık Beyto götürmüyordu bizi odaya. İşe giderken ya da işten dönerken bu muhteşem arabayla çakallık yapıyorduk. Bir gece yine yardırıyoruz Wycombe yollarında, karşıdan gelen bir araba selektör yaptı. Erol ayısı el frenini çekip direksiyonu gelen arabanın üzerine kırdı. İndik arabadan, ellerimizde beysbol sopaları; karşıdan en ufak bir hareket gelse dalacağız. Konuşmak, tartışmak gibi alışkanlıklarımız pek yoktu. Arabanın yanına gittik. Şoför koltuğunda tıfıl bir adam. Herif bizi kafamızda siyah bereler, ellerimizde beysbol sopalarıyla görünce neredeyse şoka girmiş. Gariban kafayı gömmüş, kapılan kilitlemiş. "Ne var lan?" dedik.

Erol öküzü arabanın farlarını yakmayı unutmuş, adam bizi uyarmaya

çalışıyormuş. İnsanlıktan çıkmışız işte.

Robot gibi her gün aynı işler, aynı rezillikler, aynı kepaze günler birbirini kovaladı. Pek bir beklentim yoktu, bir sihirli değnekle hayatımın değişeceğini ummuyordum. Artık kabullenmişim bu rezil hayatı ve çok zevk alıyordum. Rezillik, kepezelik, serserilik güzeldi. Bir ömür keyif aldım ben rezilliklerden ve rezil adamlardan, ortamlardan ama artık kebab işi pek sarmıyordu ve yapabileceğim başka bir iş de yoktu.

Avrupa iyi bir eğitimin, güzel bir kariyerin yoksa memleketten pek farklı değil. Memlekette ırgatsan, burada da ırgatsın. Eskiden bok temizleyene, çöp toplayana, Avrupalının kıcını yıkayana iyi para verirlermiş de, eskidenmiş o. Fizik gücü yerine, adamlar beyin gücü olan insanlar anyordu artık. Benim gibi bir tatil apaçisinin borusu buralarda ötmezdi. Çapım kadar adamdım ve çapım kıcıkırık bir İngilizce ve orta okul diplomamdı. Pavyona düşmüş sermaye gibiydim.

Birkaç defa büyük kavgalar çıkmıştı. Sağ kaşımın üzerinde bir şişe patladı. Bir defasında ağzımın ortasına sağlam bir yumruk yedim, üst dudağım kesildi. İzleri halen durur. Bunalmışım iyice. Bok gibi bir hayattı. Param vardı. Epey biriktirmiştim. Biletim vardı. Döner giderdim memlekete. Olmadı arardım İsveçli hatunu. Daha olmadı param vardı İsveçli karıdan tırtıkladığım. Gider Alanya’da apaçilik yapardım. Sara Jane hikâye olmuştu. Bir bahanem yoktu artık burada kalmak için. Kız açıkça söylemişti derdini. Memlekette sezon açılıyordu, her ne kadar İngiltere’nin bir bokunu görmesem de, Alanya’ya dönsem üzerimde “İngiltere’de kaldım” etiketiyle en kral mekâna girer, kafama göre çalışırdım. Böyle sikko bir hayatın çemberinde kalmak iş değildi. Unutmak isterdim bu günleri, soranlara “İngiltere güzel yeeeeee... Ama beni açmadı” diye yalan söylemek...

Ben her boku yedim ama kendime yalan söylemedim. Bu saatten sonra da yalan söylemem. Devam dedim. Gittiği yere kadar. Yemişim Alanya’sını, plajını. Kaçmaktan kolay ne vardı? Nereye kaçabilirdim ki? Kendimden ne kadar kaçabilirdim? Olmadı. Dönemedim. Çok istedim, ama denemedim bile. Hiç kaybetmemiştim daha. Henüz terk edip gitmemiştim götüm sıkıştığında. Bu kafa yapısıyla memlekete dönersem olmazdı. Geldim buralara kadar anam sikildi, dört aydır başıma gelmeyen kalmadı; biraz da tadını çıkaralım. Nasıl çıkaracaksak.

Beyto’nun işleri çok iyiydi. Kebab karavanının kazancı muhteşemdi. Fazla bir gideri yoktu. Kira, elektrik, su gibi giderleri neredeyse sıfırdı. Et zaten ucuzdu.

Pek muhatap olmazdı yanında çalışan bizlerle. Ama çevredeki öğrencilerle çok iyiydi arası. Baş sıkışanın, yolunu şaşıranın yardımına koşardı. Beyto acayip bir adamdı. Kimse gerçekte ne bok olduğunu pek bilmezdi. Ama herkes kıl olsa da bir saygı duyardı Beyto'ya. Kendisine göre bir havası vardı yani.

Bir çocuk vardı. Adı Özgür. İzmirli. Öğrenciydi ve Burgerking'de bir Türk çocukla beraber çalışıyordu. Kanunları, kuralları, vize çakallıklarını iyi biliyordu. Birçok yeni düşmüş garibana yardım etmişti. Aslen Adıyamanlıydı. Dedesi toprak ağasıydı ama çocuk buradaki eğitimini ailesinden beş kuruş almadan sürdürüyordu. O kadar fırlamaydı ki bu kâğıt kürek işlerinde, her sene kendisini tatile gönderiyor, uçak parasını bile okula ödettiriyordu. Adam her işi kitabına uydurmaktan keyif alıyordu.

Gelirdi yanımıza. Muhabbet ederdik. “Helloooo... Romantik kebabçı... Ferhat dağları delmiş Şirin için; Kerem çöllere düşmüş Aslı için; sen de döner kesersin Sara Jane için,” derdi bana. Çocuğun kafasını sikerdim sabah akşam. Anlatırdım işte. Artık iyice kebabman olmuştum. Lan nasıl bir yaşam tarzıydı o. İzinli günümüzde bile kebab karavanının etrafından ayrılmıyorduk. Zaten boğazımıza dönerden başka bir şey de girmiyordu. İyice salıvermişim artık.

Bir gün bu Özgür geldi.

“Naber lannn... Kaaababbman. Romantik kebabçı Romeo. Sara Jane napıyo lan? Yapmış mı kendine bir zenci. Pu hah ahaa... Hoplatıyordur lan zenciler şimdi senin Sara Jane'i...”

“Lan bi dur olm yaaaa..

“Olm ne adamsınız. Bok var şu kebapta, sabah akşam eşsek gibi çalışın amma koyum. Olum laf dinleyin lan. Siktir et kebabı falan. Ulan izinli gününde bile karavanın etrafındasın.”

“Olm başka ne iş yapayım?”

“İş çok. Daha fazla bile kazanırsın. İyi kötü yol yordam görmüşsün, çat pat İngilizcen de var. Gel dolaşalım.”

Yürümeye başladık. Bir pub'a oturduk.. “Dinle şimdi...” diye anlatmaya başladı. Herif iki saat öyle bir anlattı ki, kendime geldim. Kebab hayatım bitmişti.

Akşam Beyto'nun yanına gittim.

“Abi ben işi bırakıyorum, bana göre değil bu iş. Bir hafta daha çalışayım. Bırakıyorum.”

“Sen bilirsin,” dedi Beyto. “İnşallah iyi olur senin için... Bir şeye ihtiyacın olursa çekinme.”

Özgür’ün anlattıkları kafama yatmıştı. Olmayacak işler değildi. Mantıklıydı. Hoş, başına bu kadar şey gelen bir adamın mantıkla ne işi olursa? Kısaca anlattıkları, verdiği tüyolar epey kafama yattı.

Bir hafta babalar gibi geçti. Kimseye dalaşmadım. İngiliz ergen piçler, ayyaşlar şaşırdı halime. Regular dövdüğümüz birkaç çocuğa bile el kaldırmadım. Yüzüm gülüyordu.

Özgür tam bir piçti. Adam kâğıt kürek işlerinde on numaraydı. Lan o son bir hafta sikti attı beni. Ben askerde böyle tezkere saymamıştım. Kebap olayı sonsuza kadar kapanacaktı. Lan yeminler ediyordum “bir daha dönmem” diye; “Beyto senden de kurtuluyorum suratsız pezevenk,” diyordum içimden.

Özgür’le beraberdim her sabah, zaten işe de başlamıştım. Özgür “Bak aslanım, önce oda tutacaksın. İnsan gibi yaşayacaksın, sonrası arkadan gelir. İnsanlıktan çıkmışsın be,” diyordu. Dolaştık sağı solu. Bizim karavana fazla uzak olmayan, merkezî sayılabilecek bir yerde, West Wycombe Road’da, tren istasyonuna çok yakın bir yerde şahane manzarası olan bir oda tuttuk. Eşyalıydı. Kocaman bir yatak, televizyon, buz dolabı, küçük bir mutfak, banyo ve tuvaletten oluşuyordu. Haftalık 45 pound’du kirası. Oldukça şirindi... Çok ama çok güzel bir çatı katıydı. Tren sesleri geliyordu. Her yarım saatte bir tren geçiyordu. Bundan sonra “fakin” diyenin amına korum dedim kendi kendime.

Çok kolay olmuştu her şey. Birikmiş yüklü bir param vardı. Altı aylık peşin ödemiştım kiramı. Su ve elektrik için bozuk parayla çalışan kumbara gibi bir şey vardı.

Çalışma iznim yoktu. Kaçak olarak sadece “cash in hand” çalışabiliyordum. Normal bir işte çalışmak için “natinoal number” ve banka hesap numarası şarttı. Ne yapacağım diye sordum Özgür’e.

“Evlenmek istemiyorsun, iltica da etmeyeceksin.”

“Evet,” dedim.

“En iyisini yapıyorsun,” dedi. Gülümsedi. “Takma kafanı ben ayarlarım bir şeyler.”

Sarılıp öpecektim neredeyse Özgür'ü. Özgür'ün kafa iyi basıyordu her türlü fırlamalığa. Kaçak kalacaktım. Gittiği yere kadar.

Ferhat'la konuştuk. Onun id'sini (kimliğini) ve banka hesabını kullanacaktım. Id'lerde resim yoktu. Hem Ferhat'ın da işine gelecekti. Ben çalışırken onun adına çalışacaktım ve benden kesilen vergiler o ileride İngiltere pasaportuna müracaat ettiğinde işine yaracaktı. Bu ecnebi diyarında vergi ödersen senden iyisi yoktu.

Artık adım Ferhat xxx'di. Aklımda tutmam gereken bir tek doğum tarihiydi. İngiliz polisinin (şu an bilmiyorum) Almanya, Hollanda gibi yerlerde olduğu gibi sizi çevirip kimlik sorma hakkı yoktu. Her şey çok kolay olmuştu. Ferhat'ın kimliği ve baina hesabıyla Burgerking'te işe başlamıştım. Burgerking ve McDonald's gibi yerler bayılır yabancı çalışanlara. Bir İngiliz'i, Amerikalıyı hafta sonu çalıştıramazsın çünkü kolay kolay. Ama Pakistanlı, Hindistanlı, Türk öğrenciler, gariplerim çalışırlar. Para lazımdır onlara.

İşe başladım. Ve böylelikle İngiltere'deki hayatımın en güzel, en harika dokuz ayı başladı.

İltica etmek istemediğimi, memleketteki pis savaştan faydalanmak istemediğimi söylemiştim daha önce. Memlekette gencecik insanlar ölüyor, insanlar yanıyor. Kan, irin kokuyor ama Avrupa'da herkes bu pislikten faydalanıyordu. Dedim ya, askerlik günlerimi unutamadım ben. Hayatın baharında kara toprağa girmiş insanların kanını kullanarak oturum izni falan almak tersti bana. Fazla dinî inancı olan bir adam değilim ama korkarım ben öte dünyada hesap vermeye. Varsa hesabım bu dünyada ödeyeyim. İsveçli karının bedduası belki beni buralara sürükledi. Ödeyelim cezamızı. Öte dünyaya bir şeyler kalsın.

. Neden kolayına kaçmadım? Neden geri dönmedim ya da bir İngiliz kadınla evlenmedim? Beni kim, neden bu şekilde bağladı İngiltere'ye? Sara Jane'den ümidi kesmiştim zaten. Beni istemediğinden değil. İstese de olmazdı. Alanya sahillerinde atıp tutmak kolaydı. Birlikte olsak bile, okulu bitince hayat ona da kolay değildi. Bulacağı iş kime yeterdi? İngiliz kız bu aga. Okulu bitince, eli ekmek tutmaya başlayınca hayatını yaşayacak, eğlenecek, her şeyin tadını çıkaracak. Bir gün bıcaacak, ondan sonra çocuk yapacak, evinin kadını olacak. Hadi omuz omuza verelim bir hayat kuralım desek bile olmayacak işlerdi. Farkına varmıştım bunun. Beni Sara Jane falan bağlamadı bu pislige. Yıllar sonra öğrenecektim derdimin ne olduğunu. Zaman vardı daha bu soruların cevabını öğrenmeme, yıllar vardı...

Burgerking’de üç Türk elemandık. Bir müdür vardı, zenci, Tommy’ydi adı. İsme bak hem zenci hem Tommy. Sanki İngiltere kralı. Kafa dengi adamdı ama. Birkaç kaptan vardı. Beni tanıştırdılar. İsimliği verdiler. Bir video izlettiler hızlı hızlı. Lan nasıl garibime gitti. Herkes İngilizce konuşuyordu. Lan mest olmuştum. Aylardır İngiltere’deydim. İnsanların “fakin” falan demeden İngilizce konuşmalarına ilk kez şahit oluyordum. İngiltere’de İngilizce konuşuyorlardı. Taktım isimliği. Üstünde kocaman harflerle FERHAT yazıyordu. Şapka, gömlek, kemer, pantolon verdiler.

Lan ilk gün millet bana bakıp bakıp gülüyordu. Selam veriyorlardı. İsmimi soruyorlardı.

Ne oluyor derken öğrendim. Ferhat İngilizcede kokarca mı ne demekmiş; adımı söyleyince “O my goooood” falan diyorlardı. Gülüyorlardı. Gittim hemen Tommy’nin yanına.

“Benim ismimle taşşak geçiyorlar.”

“Başka bir ismin var mı?”

“Var,” dedim, “benim asıl adım Ferhat Can. Can yazsak olur mu?”

“Olmaz mı? Olur tabii. Takma kafanı,” dedi. “Nasıl yazılıyor”

“C, A, N.”

Herif pis pis sırıttı. Lan yakışıyor bu zencilere ibişlik. Neyse “Can” yazdı isimliğime. Lan bu defa millet götüyle gülmeye başlamıştı. İyice coşmuşlardı. “Lan yine ne oldu amına godumun fakinleri?..” diye söylendim. “Can” teneke demekmiş. Böyle isim mi olurmuş? Baktım bir tane çillinin isimliğine.

“What is this lan?” dedim. “What is this?..”

“My name is Eric” dedi.

Eee... Ananızın amı. Ama lavuk senin adın ‘Erik’; biz bir şey diyor muyuz? ‘Erik’ diye isim olur mu? Look at me olm. Your name is mean plum for me... İsme bak erik... Lan siz kurban olun Ferhat Çan’a.”

Gittik bizim müdüre. O it yerlere yatıyor gülmekten... İyi lan, dalganızı geçin bakalım. “Jean” yazdırdık, sorana “Can” okunuyor diyordum. Başladım çalışmaya. İlk günde kendime geldim. Kebabla ne işim vardı benim onca zaman.

İngilizcem oldukça kötüydü, o yüzden burger hazırlama bölümüne geçmiştim. İşte kasiyer siparişi alıyor, benim önüme geliyor sipariş; basıyorum mayonezi, takıyorum soğanı, gümletiyorum domatesi... Lan iş miydi ki bu... Millet isyanlardaydı, benimse sevinçten götüm tavanlara vuruyordu. Döner tezgâhından sonra bu iş ilaç gibi gelmişti. Karavandakileri düşünüyordum: “Şimdi kavga dövüş gırla gidiyordur. Rezillik diz boyudur.”

Başımızda bir kıl vardı. “İşte şu kadarcık yemek yeme hakkın var. Ne bok yersen ye,” dedi.

Menüden seçebiliyordun sana verilen limit kadar. İyi, aldık bir şeyler. Çıktık yukarı. 15 dakikalık mola vermişler. Herkes sırasıyla yemeğini yiyordu. Kızlar, erkekler birlikte. Bir sürü kız vardı. Gözüm dönmüştü zaten, aylardır kadın eline elim değmemişti. Götleri memeleri falan görünmüyordu ama. Bol bol vermişler onlara pantolonları.

Erol’un taşakları, Ferhat’ın ayak kokusu ve Kadir’in donundan sonra ilaç gibi geldi bana sikindirik Burgerking’in daracık odası. Bir kız vardı, ismi Debby. Kasada çalışıyordu. Alanya’da yüzüne bakmazdın ama orası için oldukça güzel sayılabilecek bir kızdı. Birkaç defa bakışlarını yakalamıştım. Kızın bana özel bir ilgi gösterir gibi hali vardı. Ben yemeğe çıktıktan beş dakika sonra bu geldi. Zaten iki tane masa vardı. Karşıma oturdu. Merhabalaştık. Ben yemeğimi yemekle meşguldüm.

“Amcam iki sene önce Türkiye’ye tatile gitti. Çok hoşuna gitti,” dedi.

Vayyyy... Bu cıvır bana kesikti. Kız bana yazıyordu. Yoksa benim Türk olduğumu nereden bilsin ki. Bozmadım ben de.

“Bir gün ben de seni Türkiye’ye tatile götürmek isterim,” dedim.

Lafı eveleyip gevelemeye lüzum yok. Bir kızla ne yapmak istediğini açıkça belirtmek en temiz ve en kısa yoldur. Debby de eşşek değildi. Sanırım ne demek istediğimi gayet net anlamıştı.

Karşı cinsle ne yapmayı planlıyorsan direkt söylemek en güzel yol. Anlatmak, paylaşmak istediğinizi açıkça söylersiniz. Kafadan yoklarsınız, varsa niyeti zaten belli eder, verir işareti Benimle bir derdi yoksa, önce arkadaş olayım, sonra çökeyim olayındaysa bana ters... Kendi kendine gelin güvey olup, vakit kaybetmeye gerek yok. Bundan ekmek çıkmazsa başka bir kıza yamanırım diye düşünürüm. Derdiniz neyse anlatırsınız. Beklentiniz neyse açıkça, kasmadan, lafı eveleyip gevelemeden söylersiniz. “Ha bugün, ha yarın. Şu ortamda, bu zamanda” diye düşünüp kasarsanız, gittikçe daha fazla uzaklaşırsınız.

Açılın kardeşim, söyleyin derdinizi. En fazla siktir çeker; siz de bomboş hayaller kurup kendinizi avutmaktan kurtulmuş olursunuz.

Arkadaş olmak istiyorsanız arkadaşça konuşun. Bir gelecek düşünüyorsanız, ona göre. Derdiniz sismekse de açıkça söyleyin. Peynir ekmek ister gibi isteyin. Önce arkadaş olayım, sonra mala vurayım durumları pek işe yaramaz. Vakit kayıdır. Açılın, saçılın, dökün içinizdeki kurtları. Rahatlayın. En fazla reddeder. Kafa atacak hali yok.

Benim ne vaktim vardı ne de Debby ile Türkiye'nin plajları ve sosyoekonomik durumu hakkında karşılıklı bilgi alışverişi yapacak durumdaydım. Abazanlıktan gözlerim dönmüştü.

“Öğrenci misin?” diye sordu.

“Yok, uzun zamandır Pazartesi günleri erken kalkmak zorunda değilim.”

Kafasını önüne eğdi. Gülümsedi. Vaktim bitiyordu.

“Ben bir sigara içeceğim,” deyip kalktım masadan. Adım gibi emindim, bu birkaç dakika sonra gelecekti peşimden. Arka kapıya geçtim. Orada içiyorduk sigarayı. Bu damladı peşimden. Bir sigara da bu yaktı, merdiven vardı, oturdu yanıma. Biraz daha muhabbet ettik.

“Yeni geldim, yaklaşık beş ay kadar önce,” dedim.

“Nasıl? Beğendin mi burayı?”

“Henüz gezmek pek nasip olmadı. Ama sen dolaştırırsın beni.”

Gülümsedi. Karı yazıyordu düpedüz. Vaktim dolmuştu. Müsaade istedim. İşimin başına döndüm. Daha ilk günümdü. Güzel başlamıştı. Debby de geldi yanıma. Boylu poslu, küt saçlı, güzel bir kızdı. Biraz burundan kaybediyordu ama İngilizlerin maşallah oldukça sağlam burunları vardı. Sanırım 17 ya da 18 yaşındaydı. Birkaç defa göz göze geldik. Albenisi olan fıkır fıkır bir kız.

Akşam oldu. Kaptırmışım kendimi çalışıyorum. Bizim kaptanlardan biri geldi. Mesaimin bittiğini söyledi. Yukarı çıkıp üzerimi değiştirdim. Karavanın oraya gittim. Bizim çocuklar beni görünce sevindi. Yemek sordular. “Yok,” dedim, “biraz uzak durayım ben dönerden kebaptan.” Ahmet abi söyledi: Siktiğimin Sara Jane'i telefon etmiş, beni sormuş. Yüreğim ağzıma geldi. Gittim bir kulübeye aradım bunu.

“Nasıl olduğunu merak ettim sadece,” dedi.

“Başka?”

“Başka bir şey yok.”

Karının tek derdi kendi egosunu tatmin etmekte sanırım.

“Seni görmek istiyorum” dedim, kafam dönmüştü.

“İyi bir fikir olduğunu sanmıyorum,” dedi, “Sorry.”

Biraz daha konuştuk. “Hep seni düşünüyordum. Keşke başka bir zamanda karşılaşılsaydık” filan. “Arkadaş kalmak en iyisi” falan. Zırvaladı bir şeyler. Siktiğimin orospusu. Tam unutmaya çalıştıkça karşıma çıkıyordu. Giriyordu kafama bir tarafından. Onu düşündüğümü bilmek, en ufak bir ışık gördüğümde peşine düşmem kendisini iyi hissettiriyordu sanırım. Tam her şeyi yoluna koydum dedim, yine çıktı karşıma. Unuttum diyordum kendime ama köpekler gibi biliyordum en ufak bir işaretinde koşa koşa peşine düşeceğim. Kendimi kandırıyordum. Takmıştım bu kıza. Sanırım bu boktan memlekette tutunmak için bir bahanemdi.

Nasıl bir sikim ruh hali. Telefonu kapattım. Mesajı vermişti.

Bu karı yine piyasaya çıkmıştı. Aramasaydı, aramıyordum zaten. Kabullenmişim çoktan. Yine ağzıma bir parmak bal çaldı. Yine umutlar yeşerdi. Zaten canım bumumdaydı. Hayatın bir tarafından tutunmaktı amacım.

Ertesi gün izinliydim. Bok gibi bir yağmur yağıyordu. Odama tren sesleri geliyordu. Bir Bacardi açtım. Sinan Özen’in bir şarkısı vardı, “Şimdi yoksun bir uzak kentte sensizliği yaşıyorum” diye başlayan. Şimdi cover yapmış. Eski hali daha güzeldi. İşte onu dinledim o gece sardırıp sardırıp. Vurdum kendimi ağlak kültüre.

Yalnızlığın, duvarlara boş boş bakmanın ne olduğunu öğrendim. Hayatım boyunca hiç yalnız kalmamıştım. Bunu fark ettim. Karanlık bir odada yاپayalnızdım. Bizim kebabçı tayfasını düşündüm.

Çocuklarla kaldığımız boktan oda daha iyiydi. En azından yalnız değildim. Dört duvar... Yağmur yağıyordu. Tek başıyordum. Yalnızlık çok kötüymüş. Her gece sızarken sanki o duvarların, sessizliğin, yalnızlığın tecavüzüne uğruyordum. Bu koyu sessizlik canımı acıtırdu.

Yıllardır kaçtığım o ağılama, arabesk kültürünün tam kucağına düşmüştüm. Hiç dikkat etmemiştim ama belki ilk defa yalnız kalmıştım. Alanya’da, İsveç’te, burada her zaman sevsem de sevmesem de ya yatağımı paylaşan bir kadın ya da dertlerimi paylaşan bir arkadaş her zaman olmuştu.

Bu şerefsiz telefon ederek kafamı iyice karıştırmıştı. Küllenen acım yeniden alev almıştı. Daha önce tatmadığım, içimi sızlatan bir acı. Sessizliğin tecavüzüne uğrarken Sara Jane’in hayalini karşıma koyup onunla dertleştim. Saatlerce. Boktan bir melodi dolanmış dilime, yine boktan bir sahne canlanıyor gözümde. Hiç yaşamadığım sahneler. Kafamda uydurduğum mutlu kareler.

Böyle gecelerde bir kabullenmişlik başlıyordu, sonra bir teslimiyet başlıyordu içlendikçe. Küsüyordum kendi kendime, ardından bahaneler yaratıyordum. Hak veriyordum kendime. İç dünyamda hayali bir düşmanla çarpışıyordum saatlerce. Kolum kanadım kırık bir kuş gibi hissediyordum.

Canım acıyordu ve bu acıdan keyif alıyordum sanki. Bahanelerim de bitmişti artık. Gururum zaten çoktan yerlerde sürünüyordu. Ondan nefret ediyor, kinimi hayali yüzüne, bedenine kusuyordum. Ama sonra mutluluklar diliyordum ona. O mutlu olsun, bana da kapak olsun diye devam ediyordu kavgam. Bir duble daha aldıktan sonra...

Acıyordu tekrar. Acı bir süre sonra yerini tiksitmeye bırakıyordu. Hem kendimden hem ondan hem de bu hastalıklı halimden, takıntımdan tiksiniyordum.

Yerlerde dolaşan, çiğnene çiğnene paçavraya dönen gururumu düşünüyordum. Gururumu bohça yapıp tezgâha koymasına koyuyordum ama hemen yine bir tiksinti başlıyordu içimde. Tiksintimden kurtulmak istiyor, farkına varmaksızın hiç yaşamadığım anlara sarılıyordum. O hiçbir zaman benim olmayan güzel hatıralar bile geçiremiyordu tiksintimi.

Korkuyordum. Kendimle yüzleşemiyor, kendime itiraf edemiyordum. Canım yanıyordu. Oysa galip çıkmıştım o kahpe savaştan. Oysa ben haklıydım. Oysa ben kazanmıştım. Ama işte bunların bir önemi yoktu, neticede kendimden tiksiniyordum işte.

Sonra o boş odada günler geçtikçe takıntılarım iyice arttı. Toz için bedenini, ruhunu satan eroinmanlar gibi Sara Jane’in hayaliyle buluşma seansları yaşıyordum.

Zevk almak için değil, içimi yakan terk edilmişlik ve çaresizliği susturmak için kendime yalanlar söylüyordum. Bir umut arıyordum, sadece küçücük bir umut. Bir tutunacak dal. Denizde bir yılan, sarılmak için. Ve kırsırdöngü tekrar başlıyordu. Aynı soruları soruyordum kendime. “Keşke” diyordum, “belki” diyordum. Olsaydı, yapsaydı, olabilir miydi?

“Neden olmadı?” diye soramıyordum. Cevaplar karşımdaydı da kabullenemiyordum sadece.

Kurduğum hayaller biraz rahatlatıyordu, bir parça olsun dindiriyordu içimdeki acıyı. Uyuşturucu ya da alkolün verdiği geçici bir rahatlama gibi. Tiksinerek ve teslimiyetin dibine vurduğumda çektiğim acıya katlanarak. Artıyordu ama acı ve canımı çok pis yakıyordu. “Keşke, belki, olsaydı, yapsaydı, olabilir miydi?”

“Biz” olmuyordu artık cevaplar. “Biz” hiç olmamıştık ki. Ya “ben” oluyordu, ya “sen” oluyordu. Asla “biz” olmamıştı. Bir adım uzağımda “o” vardı artık.

Gecenin sonunda sızarken sorularıma yalan cevaplar buluyordum. Her şey tatlıya bağlanıyordu. Yaralı bir köpek gibi umudu arıyordum. Yalarsın bir kuytu köşede yaralarını. Sesin çıkmaz. İnlersin sadece. Yaralı bir köpek gibi. Korkarsın, inlerken bile. Seni o kuytu köşende tekrar bulacaklar ve canını yakacaklar sanırsın. Yalarsın yaralarını, sağlam bir kavgadan çıkmış zavallı bir sokak köpeği gibi. Takatin yoktur ama sorarsın kendine bir daha.

Bir sevdıyla başlamıştır, ama o artık bir düşmana dönüşmüştür. Farkında bile değilsindir ama bir düşmandır artık o. Ona nasıl daha fazla acı çeiktirebilirim diye düşünürsün. Kendine acıdıkça ondan nefret edersin. Kendinden tiksindikçe ona saygı duyarsın. Kesin ve net bir bozgun olur.

Sokak köpeği gibi inlemeye devam edersin. Bir umut. Sadece bir umut. Gerisi pek de önemli değil aslında. Sadece bir umut. Canın yanar. Dost kalmışsınızdır. İşte eskimeyen iki dost. Karşılaşırsınız bu bozgunlardan sonra. Bakarsınız birbirinize. İtiraf edemezsin, itiraf edemez. Korkarsın tekrar yara almaktan. Sormaya korkarsın. Alacağın cevap paranoyak dünyanda verdiği cevaplarla uyuşmazsa daha şiddetli bir yıkım olacağından eminsindir. Korkarsın, korktukça hırçınlaşırsın.

Kendinle yüzleşmekten korkarsın. Kendi kendine söylediğin ve delicesine inandığın, bozguna uğramış dünyanda seni ayakta tutan,

tek dayanağın olan yalanlarının yalan olduğunu bilmekten korkarsın. Acıtır. Çok acıtır. Birden bir Anka kuşu olur gözünde. Bir efsane olur. Ulaşılması imkânsız engellerin ardında takıntı başlamıştır. Kalbinin bir köşesinde hep acıyan ve için için kanayan bir yaraya dönüşür. Masallardaki Anka kuşu gibi olur o. Olmayan renkli tüylerini hayal edersin. Daha önce hiç dikkat etmediğin güzellikleri gelir gözünün önüne. Kokusu ulaşır burnuna. Bir adım ötededir. Ama çoktan bir Anka kuşu olmuştur. Bakarsın ardından. Göremezsın. Kendi kendine yarattığın engellerin, duvarların arkasındadır. Bakmaya korkarsın. Acıtır. Hiç ummadığınız bir zamanda karşınıza çıkar. Umarsızca. Sol böbreğinize yumruk yemiş gibi olursunuz. O hayallerinizde yaşattığınız Anka kuşu çıkmıştır önünüze. Canınız yanar. O ince sızı korlanır, harlanır. Gülümsemeye çalışırsınız. En önemlisi dik durmaya. Zaten sizi bu günler için ayakta tutan, çift su verilmiş kılıç gibi sertleştiren o omurliliğiniz değil mi? O ayakta tutan kemikler daha bir sıklaşır. Daha bir dik durursunuz. Vakur ve dimdik. Bir zafer sonrası yerde can çekişen yaralılara ve cesetlere bakar gibi bakarsın.

Vakur ve dimdik. Taviz vermez, incelersin. Uzayan ya da kısalan saçlarına bakarsın. Kokusunu içinde hissetmek için sokulmak istersin. Bir yılanın soğukluğu ve iğrenç kokusunu algılar beş duyun. Acıtır. Elini sıkarsın. Buz gibi. Kaygan, iğrenç ve yosun kokan çürümüş bir bataklık çiçeği gelir avuçlarına.

O acı dolu günlerinin ve gecelerinin renkli Anka kuşu elinde bir bataklık çiçeğine dönmüştür. Senden beslendiğini fark edersin.

Gerçek artık yavaş yavaş sıyrılır o puslu sahnelerden. Ortada aşk yoktur. Sadece birbirini acıtmak için, birbirinin canını daha çok yakmak için bekleyen iki yaratık vardır.

Bir daha bakarsın yüzüne, ona hissettirmemeye çalışarak. Omurilik devreye girer. Burnundaki o kemik ayaklanır. Daha vakur, daha dik durmaya çalışırsın. Bir ter damlası aktığını sanırsın şakaklarından. Bir kan damlası hissedersin beyninin tam ortasında. Ve bir irin seli akar kalbine doğru. Acıtır. Ve o acımtırak irin kokusu gelir ardından. Sanki yanık kokusu gibi olur. Bir bakış yakalarsın ardından. Sinsi bir bakış. Alaycı. Ömrünün sonuna kadar o sahne gitmez gözünün önünden. Zehirli diliyle seni zehirlemeye çalışan bir çıyan görürsün. O sahne hiçbir zaman gitmez. O bakış hiçbir zaman kaybolmaz. Zaten hiç var olmayan, kendi yarattığın Anka kuşuna veda vaktidir bu. Acılar silinir.

Kurumuş yüreğinde bir daha yeşermeyeceğine inandığın umudun yeniden filizlendiğini duyar, yaşama tutunursun.

Tam gözlerinin içine son bir defa bakarsın. Günler sonra kendine çektirdiğin acıların esaretinden kurtulma vaktidir bu. Hesapları ödeme vaktidir. Gülümersin. Artık acımaz. Bir tecrübe edinmişsindir. Ama o sinsi, alaycı bakış hiçbir zaman gitmez gözünden. Yüreğinde bir ince sızı kalır. Hep bir köşede yanar için için. Kabuk bağlamaz. Acı vermez.

O bakış var ya, o son bakış. Hani o kaypak, sinsi, adi, yılsı bakış. O yaranın üzerindeki mühür olmuştur. O yaranın üzerinde kalır bir ömür. O mührü kaldırmaya kıyamazsın, orada kalır. En insancıl duygularından beslenen bir asalak, bir parazit, iliğini kemiğini kurutan bir kene gibi yapışır kalır. O yara ve mühür senin bir parçandır artık. Her yenilğinde sığınacağın kuytu köşendir. Kimseleri sokmazsın o kuytu, karanlık köşeye. Hayatın her tokadında, feleğin her çelmesinde, her yıkımda, her bozgunda buluşursun o yara ile. Bir ayın yaparcasına, kendinden geçercesine, benliğini son ayar zorlarcasına buluşursun o yarayla ve o yaranın sebepleriyle. Her tokattan, her çelmeden sonra içini anlamsız bir heyecan kaplar. Buluşma vakti gelmiştir o içinde taşıdığın yılanla. Sığınaktır artık. Mabedindir. Dokunulmazındır. Tek dayanağındır. Tek tutunduğun dalın, tek nefretin, tek beklentin, tek muradın. Aslında ne dostun ne de düşmanıdır. Bir kara gölge kalmıştır geriye. Görmek gereken gerçekleri perdeleyen. Seni kendisine hapseden kapkara bir gölge. Elbet kolay değildir. Bir gölgeyle çarpışmak, savaşmak. Bu deli eder adamı. Eski aşk farklı kalıplarda bir gölge olarak çıkar karşına. Bir sızı. Kanayan. Yara kabuk bağlar bir zaman sonra. Sadece kabuk bağlar. Ne bir adım ileri ne bir adım geri; öylece kalır. Sanki sana ait olmayan ama hep taşımak zorunda olduğun bir parazit gibi kalır. İrinlerin, kokuşmuşluğun ve dibe vurmuşluğun ağır kokusu gelir.

Dibe vurmanın sınırı da yok ki. Dibe vurmanın bir açıklaması da yok. Her daim bu bilinmezlik, bu açıklanamayan mantıksızlıklarla boğuşursun. İnsanoğluna Tanrı iki büyük bela vermiş: Açlık ve hırs. Hep uğraşalım, hep acı çekelim, hep birbirimizi köreltelim. Açlığın çaresi var bir şekilde; ama hırsın ve tatminsizliğin yok işte.

Gönül işleri de böyle. Ne sınırı var ne açıklaması. Sınırları olmayan. Açıklaması olmayan.

Devamı gelmeyen. Arkasında durulmayan, önüne geçilmeyen.

Acıtır. Sinsice ve derinden. Tatminsizliklerle başa çıkmak çok zor. Bedenin açlığı bir şekilde gideriliyor da, ruhunuzun açlığının hiçbir çaresi yok işte. Genlerden gelen bir boşluk bu. Kişinin kendisine biçtiği bir bedel sanırım. Her şeyin bir bedeli var ya; hayatın bize sunduğu güzelliklerin de bedeli bu olsa gerek. Tatminsizlik. Hep

fazlasını istemek. Daha çoğunu... Biz elde ettikçe yeni hedefler koyuyoruz önümüze, yeni misyonlar yükleniyoruz. Ve acı çekiyoruz.

O içimizdeki tatminsizlik denilen boşluk kemiriyor bizi. Farkına vardığımızda çoktan iş işten geçmiş oluyor. Dönüp baktığımızda arkamızda bir boşluk görüyoruz.

Padişah ölüm döşeğinde; ölecek koca sultan. Çaresi yok. Hekimbaşı korkuyor söylemeye, kem küm ediyor. En sonunda patlıyor koca sultan.

“Söyle nedir derdim. Var mı dermanı?”

“Öleceksiniz sultanım...”

Sultan derin derin bakıyor.

“Bu dünyada ölüm olduğunu bileydim taş üstünde taş, baş üstünde baş bırakmazdım.”

Hepimiz böyle değil miyiz zaten. Ne yaparsak yapalım dönüp baktığımızda ardımızda hep pişmanlıklar. Koskoca bir boşluk. Hayatın muhasebesi. Feleğin bize biçtiği bir görev bu: tüm eski aşklarımızla arkadaş kalmak zorunda olmamız. Ama bilmiyoruz ki; gururlu, şerefli bir aşk bittiğinde arkadaş kalmak gibi kararlar almaya ihtiyaç duymayız. Her hastalıklı, sağlıksız ve karşısındakini sömürmeye odaklı ilişkinin sonu “arkadaş kalalım” diye biter ama daha çok boka saplanır.

Aşk bir hormon patlaması değil ve sadece karşı cinse duyulmaz; bir bayrağa, bir hayvana, bir kitaba, bir görüntüye, bir melodiye, bir tabloya da âşık olur insanoğlu. Sonra alışkanlıklar başlar. Ama hiçbir zaman bir parçan olmaz. Sonuçta insanoğlu doyumsuz.

O karanlık köşede kanıyor yaralar. Teselliyi başka aşklarda arıyorsun. Ya da aradığını sanıyorsun. Ne aradığını da bilmiyorsun. Karanlık bir boşluk. Acıtıyor. İşte böyle dengesizlikler, böyle açlıklar, böyle tatminsizliklerin sonunda o eski aşkın bıraktığı derin yaraya koşuyoruz. Eski aşkımız artık bir dostumuz değil. Kara bir gölge. Ve gururla mühürlenmiş yara.

Ona sarılıyoruz. O pis koku her zaman geliyor burnumuza. İrin kokusu, aldatılmışlık, reddedilmişlik.

Aslında ilacı var, ego tatmini. Eski aşkımız bize gelip yalvarsa, duymak istemediklerimizi söylese, kendimize biçtiğimiz o zafer

kazanmış komutan payesini verse o yara bir parça olsun rahatlayacak da olmuyor işte. Ego tatmini. Ego tatmini. Aslında tüm soruların cevabı. İkili ilişkilerin mutluluk anahtarı. Ayrılıkların tek ilacı. Birlikliliklerin en sağlam tutkalı. Ego tatmini. Egonuzu tatmin ettikçe mutlusunuz aslında. Egolarımız bir parça sallanınca bir kırıklık başlıyor. Elinden oyuncağı alınmış bir çocuk saflığında kırılıyor kalbimiz. Kişiye göre değişiyor tepki; kişinin altyapısına göre farklılıklar gösteriyor. Yıkımlar da o derece şiddetleniyor. Karşınızdaki ne kadar egonuzu tatmin ederse o kadar barışık oluyoruz hayat denilen gerçek mi yoksa bir hayal mi olduğu belli olmayan ve üzerine durmadan anlamlar yüklediğimiz döngüyle.

Egolarımız bizi ayakta tutuyor. En mütevazımız bile, bu kadar alçakgönüllü olduğu için kendisine hayranlık duyabiliyor. Bence bir tedavisi yok bunun. Egolarımızı frenleyebiliriz belki tecrübelerimiz arttıkça. Ama asla yok sayamayız. Hem saksak ne olacak ki, ne değişecek. Patlayan ya da örselenen bir egomuzu başka bir egoyla kapatmayacak mıyız sanki. Gençlik yıllarımızda kaslı ve diri vücudumuzla ego yaparken ortayaşımızda kariyerimizle ego yapıyoruz. İleriki yaşlarımızda tecrübelerimiz var; biz neler gördük, neler geçirdik tripleri atıyoruz. Ego her zaman bizimle birlikte. Bu lanet ve kokuşmuş huyumuzdan vazgeçemiyoruz. Zaten ayrılıkların, terk edilmişliklerin, acıtan ve kanatan yaraların tek suçlusu karşınızdaki oluyor. Suçluyoruz, egomuzu tatmin etmediği için. Ve bize yalvarmadığı, ayaklarımıza kapanmadığı için. O içimizdeki hayvan ortaya çıkıyor, kemirmeye başlıyor. Bize sorular sorduruyor saçmasapan. Cevapları yine kendi kendimize veriyoruz saçmasapan.

Dünyanın en büyük harikası olan beynimizin mavi kıvrımlarının, yani mantığımızın önüne geçiyor egomuz. Egomuz tatmin oldukça bir müptela gibi rahatlıyor, gevşiyoruz. Ama doymak bilmiyor işte. Daha fazla yıkım istiyor egomuz. “Kamı obur dünya” diye bir türkü var ya, ne güzel anlatmış bu kasaveti. Bu ego tatminini doya doya yaşayamadığımız an bana göre tecrübesizliklerimizin kurbanı oluyoruz. İlk sevdamızda egomuzun bizi kontrol etmesine izin veriyoruz. Canımız ondan çok yanıyor. O kabuk bağlamayan yara bu yüzden. Sonraki bozgunlarda yine aynı yaşadığımız acılarla yüz yüze gelmemek için. En şiddetli, en saygısız, en alçakça olan o ilk yıkımın bıraktığı viran köşemize sığmıyoruz. Ve köpek gibi inliyoruz. O yüzden belki ilk aşkımız hep bir yara olarak kanamaya devam ediyor. Ve...

O iğrenç kokusu gitmiyor beş duyumuzdan. İlk aşk. Kişiye göre yorumlanıyor. Kimisinin ilk aşkında masumiyet ön planda, kimisinde aldatılmışlık, kimisinde merhamet ön planda, kimisinde ihanet. Her ne

olursa olsun acı veriyor işte. Ve bu acıdan nemalanıyoruz farkında olmadan. Bir süre sonra sendromlar başlıyor. O acı, bir parçamız oluyor. Yüzleşmeye korktuğumuz. Kendimize bile itiraf etmekten korktuğumuz. Ama bize, ruhumuza/bedenimize ait olmadığını hep biliyoruz. Bir parazit, asalak gibi. Hep öyle hatırlıyoruz.

İlk aşka yüklediğimiz misyonlar üzerine çifte kavurduğumuz acılarımızı da katıyoruz sos olarak. Belki yıllarca saklıyoruz bir karanlık köşede. Bir sandık içerisinde. O karanlıklarda can çekişiyor biz üzerine düşmediğimiz zaman. Sonra en ufak tökezlememizde ya da yalpalamamızda karşımıza çıkıyor. Ne biz ona aitiz, ne o bize ait. Ama birbirimizden besleniyoruz. Acılarımızdan besleniyoruz. İlk aşkımız ya da bir misyon yüklediğimiz herhangi bir şey bu... Çok acı veriyor. Ama acılar geçici oluyor. Aslında yeni acılar, dertler üzerini kapatıyor.

Her yeni yıkım eski yıkımların üzerine bir set çekiyor çekmesine ama insanın her zaman müptelası olduğu bir acısı hep yaşıyor içinde. Pişmanlıklar da giriyor işin içine. O zaman da o kadar çok soru soruyoruz ki, o kadar çok cevap veriyoruz ki, iki gün önce verdiğimiz cevapları hatırlamıyoruz bile. Pek takmıyoruz da. Sonuçta hayat devam ediyor. Bokböcekleri gibi kabulleniyoruz o zaman hayatı. Hani ömrünü kendisinin bilmem kaç misli bir bok yuvarlamakla geçiren, eski Mısır'da kutsal sayılan bokböcekleri lan... Bu Mısırlılarda her bir sikimi kutsal saymışlar ya, neyse. Sırtımıza bir kambur bağlamayı çok seviyoruz. Acı çekmeyi seviyoruz sanırım. İlla ki arabesk bir yönümüz var. Hayatın güçlükleriyle baş edemediğimizde o bir köşede gururumuzla mühürlediğimiz yaraya sarılıyoruz.

Onunla besleniyoruz. Kimbilir? Belki de böyle rahat ediyoruz. Ve karşılaştığımız her yeni zorluğa gözlerimizi böyle kapatıyoruz. Görmezden geliyoruz. Kimbilir? Gelip geçiyor her acı ve sonrasındaki sorgulama. Ama delip geçiyor işte. Önemli olan bu yaşanmışlıkları bir hata olarak görmek değil de bir tecrübeye çevirmek.

İşte o zaman iç huzuru buluyor insan. Hayatta daha bir esnek oluyor. Ayakları yere daha bir sağlam basıyor. Bunları yaşamak, sıyrılmak biraz zaman alıyor işte. Birçok defa çelişiyor insan kendisiyle. Sorular soruyor, cevaplar veriyor. Kendisiyle savaşıyor.

Canım yanıyordu sadece. Daha önce hiç tanımadığım bir acı yaşıyordum. Çocuk olamamıştım, çocukluğumu yaşayamamıştım. Ergen olamamıştım. Şimdi çocukluğumda ya da ergenliğimde çekmem gereken ayrılık acısını yetişkin kafayla atlatamıyordum sadece. Ergenliğin verdiği bir saflıkla yaşasaydım bu yalnız geceleri, en fazla kolumu bacağımı façalar, şovumu yapar, biraz ağlar sızlar, yoluma

bakardım ama olmadı. Sabaha kadar sardırıp sardırıp “Şimdi Yoksun” isimli sikik şarkıyı dinledim. En sonunda sızdım kaldım.

Ertesi gün Özgür’le buluştuk. Tuzu kuruydu onun. Kafasına göre takılıyordu.

“Nasılsın?” dedi. “Alışabildin mi normal insanlar gibi yaşamaya”

“Alışıyorum... Normal insanlar gibi yaşamak? Normal insanlar nasıl yaşar ki?”

“Zorlanırsın ilk zamanlar... O karavandan kafanı çıkarmadın ki.”

Haklıydı, geldim geleli o karavan İngiltere olmuştu bana. Üç metrekarelik bir karavan ve kış kadar bir odada neredeyse altı aydır...

“Sen biraz takıl. Ben seni bizim çocuklarla tanıştırayım. Bir çevre yaparsın kendine. Gittiği yere kadar gidersin. Zaten bu ülkeden bir beklentin yok.”

“Öyle. Gittiği yere kadar gider”

“Geceyarısı on iki gibi, ben işten çıkarken gel; sana bir şey göstereceğim. Benim okula gitmem gerek. Mutlaka gel ama.”

“Olur,” dedim. Hiç İngiliz arkadaşım da yoktu. Öyle salak salak dolaşmaya başladım. Bizim çocuklar zaten uyuyordu. Günler sonra sabah erken kalkmak garibime gitmişti. Karavanda çalışırken öğlene doğru kalkardık. Evi aradım, biraz muhabbet ettik oradan buradan. Sonra birkaç alışveriş merkezi vardı, oraları gezdim. Aydın’ı gördüm. Onunla biraz muhabbet ettik. Çok sevindi çocuk döner işini bıraktığım için.

“Zaten bir gelecek düşünmüyorsun. Boşuna sikilme. Hem İngilizceni de ilerletirsin,” dedi bana.

Sonra Beyto’yu gördüm. Zaten kırmızı BMW göt kadar yerde bir bunda vardı. Yanıma yaklaştı, “Atla,” dedi. Bindim arabaya.

“Çalışmıyor musun?”

“Yok abi, bugün izinliyim. Ama Özgür çağırdı. Geceyarısı gideceğim.”

“Sana ızgara temizlemeyi gösterecektir.”

Anlamadım ne dediğini.

“Sonra da yağları değiştirmeyi öğretilir sana. Ne söylese yap, Özgür iyi çocuktur. Sahip çıkar sana,” dedi. “Vaktin var mı?”

“Var abi,” dedim. “Bugün çalışmıyorum”

“İyi; gel gezdireyim seni biraz”

Kasabanın dışına çıktık. Epey bir dolaştık Beyto’yla. Adam bir anda değişmişti.

“Dışarıda yemeğe falan para verme,” dedi, “canın sıkıldıkça gel.”

“Sağol abi.”

“Senin için bir yönden iyi oldu. Ne için geldin buralara, neyle karşılaştın... Biraz Özgür’le takıl, kendine gel. Biraz zaman ver kendine. Sen de haklısın; köyünden, ananın kucağından çıkıp gelmedin buraya bizim gibi. Biraz kafanı dinle.”

Bir pub’a oturduk. İlk defa bir pub’a gidiyordum aylardır. Siktiğimin karavanından kafayı kaldırmamışız ki. Yemek yedik. Steak falan. Bu ısmarladı. Bilardo oynadık. Her pub’da olan küçük kumar makineleri vardı. Onlara falan takıldı.

“Bir gün seni Londra’ya götürüyüm gezeriz,” dedi.

Sanırım bunun kılığı tek yanında çalışanlaraydı, yoksa şeker gibi adamdı.

“Bak,” dedi, “ne olur ne olmaz; ara sıra gel döner yapmayı falan öğren. O işin bir garantisi yok. İki gün sonra dönersen en azından iyi bir haftalıkla başlarsın.”

“Tamam abi,” dedim. İçimden bok dönerim tekrar diye düşünüyordum.

Sonra karavana gittik. Bizimkiler yine aynı tayyare. Karnımı doyurdum. Bir saat kadar takıldım orda, sonra Özgür’ün yanına gittim. Özgür ortamın gülüydü. Güle oynaya çalışıyordu. Herkesle arası çok iyiydi. O kadar zenginliğe, o kadar eğitime rağmen sindirmişti bazı şeyleri. Kendini aşmış bir adamdı. Bir insanda olması gereken en büyük silaha sahipti: Alçakgönüllülük. Alçakgönüllü adam kendisini her zaman sevdiler, Özgür de böyle bir adamdı. Hiç ihtiyacı yoktu Burgerking’de falan çalışmaya. Londra’da okuyordu, isim yapmış bir üniversitede. Buralara kadar gelen, bu okula giren bir adamın ailesi elbet onun masraflarını karşılayacak güce sahipti.. Ama Özgür böyle

bir adamdı...

Özgür iki kol deliği açtığı battal boy bir çöp torbasını tulum gibi üzerine geçirmiş, bir de bizim amelelerin gazete kâğıdından yaptığı o üçgen şapkadan yapıp kafasına takmış. Beni gördü.

“Ooo.. Romantik white boy. Welcome to Burgerking!..” Gittim yanına. “Beni iyi izle,” dedi. “Sadece izle.”

Burgerlerin piştiği büyük ızgarayı temizliyordu. Elinde hepsi farklı renklerde birçok kimyasal ilaç vardı. Tek tek parçaları sökmeye başladı. Her parçayı ilaçladı, yıkadı, temizledi. Sonra bir kenara koydu bu koca parçaları; eline bir sprey aldı, büyük ızgaranın davlumbazının içine sıktı. Bir karış yağ tabakası eriyip akmaya başladı. Neredeyse hiç fiziksel bir güç kullanmadan, kimyasallarla makineyi gıcır gıcır yaptı ve söktüğü parçaları yerlerine taktı.

“Bunu öğrenmelisin mutlaka,” dedi. “Bu ızgarayı İngilizler temizlemez, Pakistanlılar salaktır. Zencilerin de işi olmaz. Ama sen temizlersen sike sike sana mesai yazarlar. Birkaç kişi temizliyor bunları koca dükkânda. Hafta sonu da şu yağları değiştirmeyi öğretirim. Bu ikisini kaptın mı, korkma. Karavanda kazandığından fazlasını kazanırsın. Bu ızgaranın her gece temizlenip yerine takılması gerek. Bu işi yaparsan, sana her gün mecburen en az 4 saat mesai yazarlar. Altı saat gündüzleri yazarlar. Yarın yine gel tekrar göstereyim. Yaparsın değil mi?”

Güldüm. Ulan ben çocukluğumda koşturmaya başladım ekmek peşinde. Şu kimyasallar olmasa, elime bir tel fırça verseler, ovarak yine yaparım. Ömrüm boyunca benim iş beğenmemek gibi bir lüksüm mü olmuş?

Bunu dikkatlice izledim. İşini o kadar ciddiyetle yapıyordu ki, adama saygı duymamak elde değildi. İşin, ekmek parasının iyisi kötüsü olmaz der gibi bir hali vardı. Beraber çıktık. “Takma kafanı o kıza. İngiltere burası, kralını bulursun.” “Kralında gözüm yok be Özgür. Neyse, boşver...” Ayrıldık. Yine yağmur yağıyordu siktiğim yerinde. Tek başıma odama gittim. Yalnızlık harbiden çıldırtıyordu. Dünden kalan Bacardi’yi piizlendim. Yine Sinan Özen’in o sikko şarkısını dinledim. Yine aklımda Sara Jane... Yine o tren sesleri ve cama vuran yağmurun can yakan, yalnızlığımı yüzüme çarpan nağmeleri. Boş boş televizyona bakıyordum.

Sabah erkenden kalktım. Burgerking’e doğru yürüdüm. Zaten on dakika sürmüyordu yol. Farklı bir duygu erkenden işe gitmek. Ömrüm

gece çalışmakla geçmişti. Gündüz gözüyle İngiltere farklı bir ülkeydi. İnsanlar birbirlerine saygılıydı, selam veriyorlardı. İyi insanlardı aslında. Gece çıldırıyorlardı. Vardır bir dertleri çıldırıyorsa.

Giyindim, işe başladım. Bizim Debby de çalışıyordu o sabah. Kendi halinde bir kızdı, öğrenciydi. Hintli, Pakistanlı, Afrikalı, Bosnalı onlarca insan sabah çalışıyordu. Neredeyse bir tek Debby vardı safkan İngiliz. Debby müşteri olmadığı zamanlar yüzüme bakıyordu. Lan ne sikim işlerdi. Alanya’da ne kadar kolaydı. Kız gelir, bara çökersin. Burada düpedüz keşişiyorduk. Debby’nin birkaç defa bakışlarını yakaladım. İnce uzun bir kız, benden en fazla 4-5 cm kısa. Burgerking üniformalarından görünmüyordu ki götü başı, yorum yapayım. Bol lacivert pantolonlar ve bol gömlekler içerisindeki bir kız için yorum yapmak çok zordu. Bir de kafamıza taktığımız o şapkalar vardı.

Debby kasada çalışıyordu, ben de onun aldığı siparişleri hazırlıyordum. Yanımda çalışan bir zenci çocuk vardı. Kafayı İslamiyet’le bozmuş. Bildiğin İngiliz’di. Sünnet olacaktı ama korkuyordu lavuk. O soruyor, ben cevaplıyordum.

Debby bana bakıp bakıp gülümsüyordu. Özgür geldi. Adamın tuzu kuruydu. Espriler, muhabbetler gırla gidiyordu.

“Gece yine gel, bir defa daha göstereyim sana şu ızgarayı temizlemeyi.”

Kafa salladım.

“Nasıl gidiyor? Alıştın mı?”

“İyi,” dedim. “En azından tutunuyoruz işte. Şu Debby de iyi kız be hacı.”

O sırada Debby bize bakıp sırtıyordu”

“Debby iyi kızdır olm. Yanıyor cayır cayır. Yapalım sana,” dedi piç Özgür.

“Lan yapacak ne var? Zaten kızla aram iyi.”

Bu piç başladı bağırma:

“Debby! On pound’unu alırım. Jean senden hoşlanıyormuş.”

İşi vurdu soytarılığa. Millete de eğlence lazım. Debby bir “fuck ofT çekti. Güldük eğlendik. Özgür iki saat kadar daha çalıştı. Mesaisi bitti

gitti. Ben yemeğe çıktım, Debby de peşimden geldi. Benim daha dört saat kadar çalışmam gerekiyordu. Debby mesaisinin bittiğini söyledi.

“Çıkacağım ben birazdan.”

“Nereye gideceksin?” diye sordum.

“Bilmem. Yapacak işim de yok. Çok sıkıcı buralar.”

“İstersen benim mesaim bittikten sonra beraber dolaşırız,” dedim.

“Tamam. Ben eve gideyim, üzerimi değiştireyim, buluşuruz.”

İşim bitti. Ben de eve gittim, üzerimi değiştirdim, bir duş aldım. Debby’le buluşacağımız yerde, McDonald’s’ın önünde onu beklemeye başladım. Kısa bir süre sonra Debby geldi. Bir pub’a gittik. Epey oturduk. Güzel kızdı. Kendi giysileriyle üniformalı halinden epey farklı görünüyordu. Hoş hatundu. Hoş olmasa ne olacak? Nefret ediyordum tek başıma kalmaktan. Tutuğum oda çok güzeldi. 45 pound kira az para değildi o zamanlar. Ama odam güzel olsa da, Sinan Özen’in o sikko kasetini koyup boş boş duvarlara bakmak çok dokunuyordu. Çıldırarak gibi oluyordum. Abazanlık da vardı bir taraftan.

Hiç önce arkadaş olalım tribi falan yapmadım. Bir kıza arkadaş ayağına salça olmak hep ters gelmiştir bana. Sinsiliktir lan bu. Bir erkeğin bir kadına yapabileceği en büyük, en aşağılık iş ona arkadaş ayağına salça olmasıdır. Ben her zaman beklentim neyse açıkça söyledim.

Hayatımda o güne kadar hep yabancı kızlar olmuştu. Birkaç Türk kız da olmuştu ama bizim ilişki anlayışımız ile yabancıların ilişki anlayışı oldukça farklıydı. Yabancılarla lafı eveleyip gevelemeye ya da “önce arkadaş olalım, sonra benimne kadar farklı bir adam olduğumun farkına varırsın” safsatasına pek gerek olmuyordu.

Birer bira söyledik. Kanım ısınmıştı bu kıza. Hissedebiliyordum beni arzuladığını, beğendiğini. Kendimi çok rahat hissediyordum. Oradan buradan konuştuk. “Kız arkadaşın var mı?” diye sordu. Tipik İngiliz kızlarının ilk sorusudur. “Yok,” dedim. “Siktir etti kız arkadaşım.” Ben sormadım erkek arkadaşın var mı diye. Konu tıkanıp kaldı.

Anlatmaya başladı. Ailesiyle yaşıyormuş. Erkek arkadaşı yokmuş. “Otobüsle on dakikalık bir yerde yaşıyorum,” dedi. Daha hiç ayrılmamış buradan: “Londra’ya bile gitmedim henüz.” Neredeyse bir saatlik uzaklıktaki Londra’yı görmemiş o kadar çok insan vardı ki,

garibine gidiyordu bu durum... Bok gidiyordu, benim hiç garibime gitmedi bu durum, etrafı denizlerle çevrili bir ülkenin vatandaşı olarak anam 40 yaşından sonra gördü denizi...

Oradan kalktık. Bir başka pub'a gittik. Biraz da orada oturduk. Epey muhabbet ettik. Alıcı gözle bakınca güzel kızdı. İngiltere'deki son günlerime kadar gidecek yerim olmadığında sığındığım dalım, Fahriye Ablam olacaktı.

Birden "Bu kasabadan dışarı çıkalım," dedim.

"Olur," dedi. "Ne zaman istersen."

"Sanırım hafta sonu olur," dedim.

"Sanmıyorum."

"Neden?"

Genelde siz hafta sonları çalışırsınız."

Lan burada da mı? Ne kadermiş lan bizimki.

"Ama Pazar günü buluşalım," dedi.

"Seni evine bırakayım."

Yola çıktık, taksi bakıyorum. Beyto durdu önümüzde.

"Atlayın bırakayım."

Arka koltuğa bindik. Debby'nin elinden tutum. Gülümsedi. Kafasını omzuma dayadı. Saçlarından gelen o iç gıcıklayıcı koku, kadın kokusu... Saçlarından öptüm. Elimi sıkı hafifçe. Beyto'ya evini tarif etti. Yine İbrahim Tatlıses nağmeleri eşliğinde düştük yola. Debby'nin evinin önüne geldik. Hafifçe öptüm dudağından. Yine gülümsedi.

"Ben birkaç gün çalışmıyorum. Cumartesi günü görüşürüz," dedi.

Bindim arabaya. Beyto sırtıyordu gevrek gevrek.

"Kız yapmışsın," dedi.

"Bakalım. Daha belli değil."

Biraz dolaştık Beyto'yla. İsyen ediyordu. İşçilerle durmadan çekişiyorlardı. Ama tatlı bir çekişmeydi sanırım. Bu adamlarla

senelerdir beraber. Allah'ı var; Ferhat'la Erol'a çok babalık etmiş. Kadir'in elinden tutmuş. Ahmet abiye de karısını getirmesi için elinden geldiğince yardımcı oluyordu. Ama işte birbirlerine sevgilerini pek belli etmiyorlardı. Bunlar kader yoldaşı olmuşlardı da haberleri yoktu.

“Abi sana zahmet, şendeki o parayı bir gönderelim benim eve. Bundan sonrası Allah kerim. Gittiği yere kadar gider.”

Ayrıldım Beyto'dan. Dayanamadım, Sara Jane orospusunu tekrar aradım. Epey konuştuk. “Ev falan tuttum,” dedim. İyi karşıladı. “Bir gün görüşelim,” dedi. Ağzıma bir parmak bal çaldı.

Sonra evi aradım. Konuştuk işte.

Özgür'ün yanma gittim. Tekrar gösterdi bana o burger makinesini temizlemeyi. İyice kavramıştım ama “Birkaç gün daha izle sen,” dedi.

Bir şişe viski aldım. Odama gittim. Ertesi gün akşam dört saat çalışacaktım sanırım.

Artık düzenli olarak alkol alıyordum. İyi geliyordu. En azından uyumama yardımcı oluyordu.

Beyto'yla her gün buluşuyorduk. Geziyorduk. Adamla can ciğer kuzu sarma olmuştuk. Anlatıyordu durmadan Ferhat'ın götlüklerini, Aydın'ın nankörlüklerini. Dertleşecek adam arıyordu. Pek evine uğramıyordu. Üç çocuğu vardı. İngiliz karısıyla pek siklemiyorlardı birbirlerini. Keyfim bir parça yerindeydi. İngiliz arkadaşlar falan yapmıştım. İngilizcem ilerliyordu bir şekilde.

Canım yanıyordu Alanya'yı düşündükçe.

Hafta sonu Özgür bana o kazanlardaki yağları değiştirmeyi de gösterdi. Hortumlarla boşaltıyorduk yağları. Sonra yine kimyasallarla temizliyorduk. Kalıp yağları dolduruyorduk. Fazla kafa karıştırıcı bir iş değildi.

Pazar günü Debby ile Burgerking'in önünde buluştuk. Otobüse bindik, epey bir gittik.

İçinde sinema salonlarının, bowlingin, kafelerin falan olduğu bir yere girdik. Langırt falan oynadık. Yemek yedik. Sonra döndük High Wycombe'ye. Bir pub'a oturduk. Kız eğlenceli hatundu. Konuşkandı. Severim konuşkan kızları, bizim Sara Jane gibi suratsız değildi. Çekik gözleri vardı haspanın. Fazla alkol almıyordu.

“Sürpriz oldu benim için,” dedi.

“Ne sürpriz oldu?”

“I’m not your cup of tea” gibi bir cümle söyledi. Ben “şimdi çay mı içeceksin” falan dedim. Güldü bu, sarıldı boynuma. Bir şeyler söyledi, anlamadım. Saçlarının kokusu, parfümünün kokusu dolandı burnumda. Kadın kokusu. Çıktık pub’dan. El ele tutuşarak yürümeye başladık. Nereye gittiğimizi sormadı bile. Beline doladım kolumu, o da daha bir yaklaştı bana. Kaldığım yerin sokağına girdiğimizde durdu. Yüzüme baktı, eğildim öptüm. Uzun uzun öpüştük yolun ortasında. Beraber benim odaya gittik. Hiç konuşmadık. Hiçbir şey söylemedi, hiçbir şey sormadı. Yaklaştı yanıma, sarıldık birbirimize uzun uzun.

Fazla kasacak bir şey yoktu. Sabaha kadar seviştik. Moralim yerine geldi anasını satayım. Cinsellik önemliydi ama cinsellikten daha da önemli bir eksikliği gidermişti o gece. Sarılıp yatmıştım bir kadınla. Yalnızlık çok zor oluyordu. Trenler geçiyor, Sinan Özen gaz veriyordu bundan önceki gecelerde... Debby rahatlatmıştı beni. Ertesi gün ben uyurken erkenden okuluna gitmiş bu.

Biraz olsun kafamı toplamam açısından iyi gelmişti Debby. Yıllar sürecek, adını bizim bile bilmediğimiz bir ilişki başlamıştı o gece.

Ama Sara Jane hâlâ kanıyordu içimde. Onu arıyordum bazen, konuşuyorduk. Arkadaş kaldık ya... Yaklaşık bir ay kadar böyle sürdü. Burgerking’den fena kazanmıyordum. Debby ile düzenli bir seks hayatımız vardı. Bazen onda kalıyordum, annesi çay falan yapıyordu uyandığımızda. Babası halimi hatırlımı soruyordu. Beraber bir defa Londra’ya gittik, kaybolalım dedim. Kaybolduk Londra sokaklarında. Bana hiçbir zaman sormadı hikâyemi. Bana hiçbir zaman hiçbir şey sormadı Debby. Ne gelecekle ilgili, ne geçmişimle ilgili. Okulundan ve işten vakit buldukça beraberdik...

Beraber çalıştığım bir çocuğun vasıtasıyla onların futbol takımına başladım. “Sunday lig” diyorlardı. Köy ve kasabaların mahalle takımları kendi aralarında fikstür oluşturmuşlar, haftada üç gün düzenli maç yapıyorduk. Burgerking’de iki haftada bir tüm personel birlikte dışarı çıkıyorduk. Beraber eğleniyor, vakit geçiriyorduk. Bir sürü İngilizle ve başka ülkelerden insanlarla arkadaş oldum.

Beyto’yla hemen hemen her gün beraberdik. Altımızda kırmızı BMW, geziyorduk. Birkaç defa Londra’ya gitmiştik. Beyto’yla abi kardeş gibiydik. Hiçbir zaman sormadım hikâyesini, nerelerden gelip nerelere

gittiğini o da söylemedi. Kapkaranlık bir gölge gibiydi Beyto. Bir gece Debby yoktu. Yine yarrak gibi yağmur yağıyordu. Dışarı çıktım, yağmurda ıslanmak istiyordum. Alkollüydüm. Su birikintilerinin üzerinde zıplayarak karanlık sokaklarda yürüdüm. Bir telefon kulübesi gördüm. Dayanamadım Sara Jane’i aradım o kafayla.

Çok sevindi. Konuştuk epey.

“Seni özledim,” dedim alkolün de verdiği cesaretle.

“Ben de seni özledim,” dedi.

“Seni halen seviyorum,” dedim.

“Ben de.”

“Seni görmeyi çok istiyorum.”

“Ben de istiyorum,” dedi. “Sanırım benim yanma gelmem gerek bu defa kendimi sana affettirmek için...”

“Gel,” dedim. “Sormana bile gerek yok, sana bir saat uzaklıkta senden uzak olmak...”

“Seni çok özledim,” dedi tekrar.

Konuştuk uzun uzun. Telefonu kapattım. Sabaha kadar köpekler gibi içtim. Canım yanıyordu. Sızmışım. Uyandım sabahın köründe. Tekrar içmeye başladım. O kadar özlemiştim ki bu siktiğimin Sara Jane’ini. Lan ev tuttum, bir ortam kurdum, kimin için işte! Kahpe, senin için.

O gün çalışmıyordum. Kafam dönüyordu. Çok içmiştim sanırım. Bir eczanede çalıştığını biliyordum. Bindim bir trene, gittim Birmingham’a. O kafayla eczane eczane dolaştım. Bulamadım onu tabii. Saatlerce dolaştım Birmingham sokaklarında, saatlerce. Sokak köpekleri gibi. Alkolün verdiği ağırlık ve yorgunluğa aldırmadan. Yıkılacaktım neredeyse. Bakmadığım eczane kalmadı. Bulamadım. En sonunda bindim bir taksiye, bunun evine gittim. Perişan bir haldeydim. Kapısını çalmaya korktum. Geri döndüm. Yan komşusu kadını gördüm. Ona sordum.

“Sara Jane nerede çalışıyor?”

Kadın tarif etti. Sanırım yürüyerek beş dakika kadar mesafedeydi. Gittim buldum Sara Jane’in işyerini. Karşı kaldırımda oturdum, bir sigara içtim. Yakınlardaki bir coffee shop’a gittim, kendime gelmek

için birkaç bardak kahve içtim, elimi yüzümü iyice yıkadım. Saçlarım çok uzamıştı, neredeyse geldiğimden beri kestirmemiştım; saçlarımı düzelttim. Bunun çalıştığı eczaneye girdim. Müşteri gibi bakılırken onu gördüm. Kıpkırmızı oldu benimle karşılaşınca. Yanıma geldi.

“Ne arıyorsun burada?” diye sordu. Şaşırmıştı belli.

“Sürpriz yapmak istedim,” dedim gülümseyerek.

Kızarıp bozardı. Ne kadar güzeldi.

“Sen git,” dedi. “Çalışmam lazım, izin alamam şimdi. Keşke gelmeden önce haber verseydin. Saat altı gibi o her zaman buluştuğumuz tren istasyonundaki kafede görüşelim.”

“Tamam,” dedim.

Yaklaşık altı-yedi saat dolandım Birmingham’da. Saat tam altıda bunu beklemeye başladım. Gelmedi. Yarım saat daha bekledim, gelmedi. Telefon ettim. “You fucking wanker” diye başladı, “siktir git hayatımdan.”

Lan zaten hayatında değildim. Madem görmek istemiyordun, söyleseydin. Hiçbir şey söylemeden sessizce kapattım telefonu. Telefonda ya da yüz yüze bir kadınla son kavgamdı. Ne bağurdım, ne suçladım, ne hesap sordum. Karı beni bir defa daha siktir etti. Bu kez o tren istasyonu başıma yıkılmadı. Canım yanmadı bu kez, içim acımadı. Götüme baka baka döndüm geldim sadece. İyice tiksindim kendimden. Sikim sokum işlerdi işte. Yine bir ton yağmur yemiştım. Bu son olacaktı. Bir daha bu karının değil yanına gitmek, yaşadığı şehirden geçmeyecektim. Ağzımın payını almıştım. Ama zoruma gidiyordu işte. O kadar şatafatlı bir hayattan sonra bu sikim kılıklının beni maymun etmesi dokunuyordu.

Bülent Üstün’ündü sanınm, Leman dergisinde “sen beni siktir ettikten sonra” tarzında özgün bir sayfa vardı. Adam terk edildikten sonra manyak manyak işlerle uğraşıyor, kendisini falan jiletliyordu. O sayfayı taşıyordum cebimde.

Mal mal işlerle uğraşıyordum. O odada, o karanlık dört duvar arasında... Günahlarımın bedellerini ödüyordum her yalnız kaldığımda... Sara Jane bahaneydi. Yüzünü bile silik bir karaltı olarak hatırlıyordum artık. Saçmasapan bahanelerin arkasına sığınmıyordum. Hep öyle olmaz mı? Hayat denen bu cenderede götümüz sıkıştığında, tökezlediğimizde, maçamız yemediğinde, mücadele etmek için gücümüz kalmadığında felek denilen kahpenin yakasına yapışmak için

bahaneler üretmez miyiz? Suçlayacak kişiler aramaz mıyız? Hastalıklı bir ilişkinin sahte hatıralarına, silik karelerine sığınıp kendimize acımaz mıyız?

Acımadım kendime. Hayat devam ediyordu. Debby geliyordu...

Beyto'nun takıldığı bir kız vardı. Bir gün beraber Londra'da bir gece kulübüne gittik. Kızın bir kuzeni varmış, onu da aldık yoldan. Beyto'nun hatunu öne geçti haliyle, bu da yanıma oturdu. İsmi Loma'ydı. Güzel kızdı. Halen görüşürüm onunla. Boylu boslu, albenisi olan, 19 yaşında, İngiliz aygırı gibi bir hatun. Epey muhabbet ettik yolda, gece kulübünde beraber takıldık. Kuzeyde bir köyde yaşıyormuş, okulu bitince Londra'ya gelmiş. Trenle 20-30 dakikalık bir mesafe vardı aramızda, Wood Green taraflarında kalıyordu. Telefon numarasını aldım. Birkaç defa gelmiş zaten Wycombe'ye. Hafta sonu Cumartesi akşamı yanıma geldi. Pazartesi sabah erkenden gitti. Hafta sonları yanıma geliyordu, Bank Holiday'de ya da izinli günlerinde genelde akşamüzeri gelirdi, birlikte sabahladıktan sonra giderdi. Duygusal hiçbir şey yoktu aramızda; tamamen cinselliğe dayalı, kimsenin kimseye karışmadığı, sorgulamadığı, hesap sormadığı bir ilişkiydi. Hem Debby hem Loma vardı artık hayatımda. Para pul sikimde bile değildi. Bıraktığım para evdekilere yeterdi işte. Zemin kattan bir daire aldılar bıraktığım parayla. İsveçliden tırtıklamıştım o parayı. Zaten başka bir haynnı da göremedik. Allah'ın sopası yok.

Bu dünyanın hesabı sanırım bu dünyada görülüyor. Öbür dünyaya pek bir şey kalmıyor.

Özgür'ün çok samimi iki arkadaşı vardı; birisi Kanadalı, birisi Kolombiyalı. Sanırım Kolombiyalı olan, memleketlerinde bir kokain baronunun oğluydu. Bunlann bok gibi şekilli bir hayatları vardı. Hiç ayrılmazlardı.

Her hafta sonu karıları kızları eve doldurup parti veriyorlardı. Beni de çağırdılar. Özgür “Gelirken bir-iki şişe içki al,” dedi. İki dirhem bir çekirdek giyindim. İki şişe en pahalısından viski aldım. Âdettenmiş, orada ev partilerine giderken içeceğini yanında getirirmişsin. Hafta sonuydu, bizim şopar müdür izin verdi. Kapıya dayandım, bizim elemanlar açtı. O kapıcı dairesindeki doğum gününden sonra belki ilk defa böyle bir davete gidiyordum. İçeri girdim, bir sürü kız, bir sürü sap, bangır bangır bir müzik. Özgür geldi yanıma.

“Ulen kebabman, niye pahalı içki aldın? Bira ya da cider falan alsaydın. Bir de süslenmiş abazan. Gel gel. Takıl kafana göre.”

Zenci bir kız oturmuş cigara sarıyordu millete. Millet o kadar içmiş ki kelle paça olmuş. Ne kızlar vardı etrafta... Birini kesmeye başladım. Kızdan bir işaret aldığım da çökecektim hemen. Kız dans ediyor, içiyordu. Ortada bir cigara dönüyor, millet çekiyordu. Uyuşturucuyla hiç işim olmamıştı o güne kadar, o gün de olmadı. Benim için en güzel uyuşturucu alkol ve kadın vücudu. Alkol ve cigara arttıkça ortam iyice yamulmaya başladı. Millet aldığı kızı yukarı çıkarıyordu. Bizim Özgür kavradı birini. Benim kestiğim hatundan hiçbir işaret yoktu, öbür kızlara çöken çökeneydi. Bense sanki düğün salonunda dansa kaldıracakmış gibi kesip duruyordum hatunu. İtin birisi geldi sallanarak, aldı götürdü gül gibi hatunu. Özgür geldi sonra.

“Lan oğlum ne dikiliyorsun sap gibi!” deyip kızın birini attı kucağıma.

Ben o güne dek böyle bir ortam görmemiştim. Düpedüz grup seks partisi yapıyorlardı. Sabaha kadar sürdü. Pompei’yi yakan Allah halimizi görseydi bizi uzaya ışınlardı. Kızlar, erkekler tutan tutana, siken şikene konuyordu. Sabah bir tanesinin koynunda uyandım. Kimse kimseyi tanımıyordu. Siktiğim hatunları birkaç gün sonra pub’da gördüm, selam bile vermediler. Racon böyleymiş. Olan olmuş, biten bitmiş. Kimse kimseyi bir daha tanımazmış. Bana uyar, bir sakıncası yok. Ara sıra gidiyordum bu partilere. Epey takıldım. Epey İngiliz arkadaşım oldu. Hem Burgerking’den hem bu tayfadan.

İnişli çıkışlı hayatım yine inişler ve çıkışlarla devam ediyordu... Günler, haftalar geçiyordu. İngilizcem epey ilerlemişti. O son faciadan sonra Sara Jane’den bir haber gelmedi.

Tezgâhım yerindeydi. Yalnızlığa dayanamıyordum bir tek. Debby ya da Loma olmadığı zaman gidiyordum bir pub’a; kolaydı tanışıp kaynaşmak. İngiltere “one night stand” ortamının en yoğun olduğu ülke. Kesin bir tanıdık oluyordu, tanıdığın bir tanıdığı oluyordu. Haftada birkaç defa Beyto’yla Londra’ya gidiyorduk. Sabahlara kadar geziyor, gazinolara gidiyor, orospu alıyor, günümüzü gün ediyorduk.

Bir gün bir mizah dergisi geçti elime, Pişmiş Kelle sanırım, ismini tam olarak hatırlamıyorum, can sıkıntısından karıştırmaya başladım. Okur mektupları köşesi vardı. Arkadaş arayan bir sürü kız erkek ilan vermiş. Kimisi komik, kimisi abazanca. O köşeye bir mektup yazdım: “İngiltere’de yaşıyorum. Erkek, dişi fark etmez. Arkadaş arıyorum” falan diye. Benim evin adresini de ekledim. Unuttum gitti. İki-üç hafta sonra yüzlerce mektup geldi Can takma adıyla yazdığım bu ilana. Şaşırdım.

Çoğu Türkiye’den mektupların. Ama onlarcası da İngiltere’den.

Öğrencilerden, au-pair'lerden, burada yaşayanlardan. Açtım birkaçını, kimisi vesikalık fotoğrafını göndermiş, kimisi kim olduğunu bilmediği bendenize düpedüz sarkmış. Ulan dedim. Adres İngiltere olmasaydı da Erzurum olaydı, kim arar kim sorardı beni. Güldüm. Can sıkıntısından açıp okumaya başladım. Kimilerinin fotoğraflarına baktım. Mankenlere taş çıkartacak kızlar vardı aralarında. Ulan memlekette beni yolda görseniz bakmazdınız siz. Bu gariban apaçiye rastlasanız yolunu değiştirirdiniz. Ne oldu? Değişen neydi? Tabii eşekte semer önemli. Mektuplar yazıp resimlerini gönderdikleri, hiç tanımadan düpedüz yavşadıkları adamın tek özelliği İngiltere'de bir adresi olmasıydı. Yoktu başka bir numarası. Midem ağzıma geldi. Boru muydu İngiltere'den bir boyfriend yapmak.

Bizim memlekete has, adı konulmamış, açıkça konuşulmayan kurallar vardır kadın erkek ilişkilerinde. Kişiye bu kuralları ailesi dayatır, sonra kişi de ailesinin gazıyla karşısındaki insana... Ardından da sağlıklı bir ilişki bekler. İkili ilişkilerin, adı üzerinde, iki kişiyi ilgilendirmesi gerekir; hormonların dayatmasıyla başlar, arzuyla yürür... Ve iki insanın ortak kararıyla devam etmelidir. Önceden dayatılan beklentilerle bir yere varılmaz. Ülkemizde birlikte olmak istediği kişiye önyargısız yaklaşan birey sayısı çok az. Bana hiç denk gelmedi. Belki de hiç yok.

Hep gülüyoruz ya. Hani bu Amerika'da falan zenginler evlenmeden önce beklentilerini kâğıtlara döküyorlar; kafamız almıyor bunu, eleştiriyoruz. Aslında biz de farklı değiliz

onlardan, sadece yöntemimiz farklı. Erkek kadından temiz bir geçmiş bekliyor, kadın erkekten güvenli bir gelecek istiyor. Güvenli bir gelecek karşılığında, temiz bir geçmiş. Basit görünse bile, çok yıpratıcı bir anlaşma. Bunları birbirlerine direkt sormuyorlar aslında. Birbirlerinin ağzından laf koparmaya çalışarak öğrendiklerini kendilerine göre yorumluyorlar. İlişkiyi resmiyete dökmeden önce bu sorgulamayı uzun süre sürdürüyorlar.

Birlikte bir hayat sürdürmeyi planlayan iki insanın sağlıklı bir ilişki kurmak için birbirlerini anlamak yerine, birbirlerinin eksiklerini kapatmak yerine, birbirlerini sorgulamaları ne derece doğru?

Kadın adamın işinden, kazancından, eğitim durumundan, aile yapısından, gelecekte kendisine götüne büyütebilecek bir yaşam tarzı sunacağından emin olmak istiyor. Dayatıyor. Kafasına uyacak adamları bulabileceği ortamlarda bulunuyor. Oralarda eğleniyor. Kaliteli bir yüksek okulda okuyan kız, elbet mahalledeki düğünde gördüğü, komşunun lise terk oğluyla bir gelecek düşünmez.

Erkek böyle bir ortamda tanıştığı kızın kendisini seçtiğini biliyor. Kendisi seçilmek için bir ömür feda etmiştir. Hayata atılmadan, hayatın en zor anlarını yaşamış, en ağır okullarda okumuş, iyi bir kariyer edinmiştir. Kısacası seçilmek için, epey bir bedel ödemiştir.

Kızımız bedel ödemiştir; kendisini korumuştur. Oğlumuz bir bedel ödemiştir, seçilmiştir. Bu kadar zahmetten sonra, birbirlerine hesap sorma vaktidir. Nur topu gibi hastalıklı bir ilişkiniz var, hayırlı uğurlu olsun.

Benim işim olmaz bu tiplerle. Hiçbir zaman da olmadı zaten. Öylesine, puşluğuna yazdığım bir mektuba sırf adresim İngiltere diye... Vay beee... Ulan kızıyorum, kahrediyorum İngiliz kızlara falan ama en azından daha gerçekçi, daha samimiler. Ne kadar inkâr edersek edelim iki yüzlü bir toplumuz. İkili ilişkilerimiz bile karşılıklı çıkar ve ego tatminine dayanıyor. Bir kadın adamdan güvenli bir gelecek, bir adam bir kadından temiz bir geçmiş bekler, dedim. Bu yüzden iki cinsi de suçlayamayız. Birbirlerinin suratına bakarak, birbirlerini somurup birbirlerine pembe yalanlar söylüyor ve bu hastalıklı/sakat temelden sağlam bir ilişki bekliyorlarsa kendi seçimleridir.

Birlikte olmak istediğiniz erkeğin cep telefonu markası, okuduğu okul, mesleği, maddi birikimi; birlikte olmak istediğiniz kadının oturuşu, kalkışı, dekoltesi, arkadaşları, geçmişi her zaman önemlidir. Bu kadar karşılıklı çıkarlara dayanan hastalıklı ilişkilere biz aşk diyoruz, seveda diyoruz. Birliktelikler yatırımdır benim memleketimde. Birlikte olmak istediğiniz kişiyi size yakışan mekânlarda ararsınız.

Anlatıyorlar ya uzun uzun kadınları, erkekleri. Kitaplar yazıyorlar, diziler çekiyorlar, filmlerini yapıyorlar. Olayın özü bu. Kendi çıkarlarını ve ego tatminini ön planda tutan bireylerin birliktelikleri her zaman hastalıklı olur. Beklentiler elinizde patlar ve karşılıklı suçlamalarla iyice dibe vurur. Kokuşmuşluğumuz bir tek kadınlar ve erkekler arasındaki duygusal ilişkilerle bitse ne mutlu. Bir cinsel devrim yaparız olur biter ama kokuşmuşluk bizim tarihimiz boyunca övündüğümüz her türlü ahlak kavramında.

Bir baba bile evladını yetiştirirken, gelecekte, yaşlandığında, elden ayaktan düştüğünde kendisine bakmasını umuyor. Ona göre yatırım yapıyor evladına.

Yaşlı ve şişman bir kadınla birlikte olan (olabilen) bir adam, hiçbir zaman boylu boslu güzel bir kadının özlemine çektiğini kendisine itiraf edemez.

İnsanların birbirlerini götlerindeki kot pantolonun markasıyla yargıladıkları bir toplumun kurallarından bazıları bunlar. Kimsenin doğrularını ve hayat gerçeklerini tartışmak ya da

yargılamak gibi bir derdim yok. Ben sadece sokakların doğrularından, adı konmamış kurallarından ve kimsenin bilmediği gerçeklerden bahsediyorum. Gördüklerimi ve yaşadıklarımı anlatıyorum. Anlattıklarım sizin gerçekleriniz olmayabilir, sizi temsil etmeyebilir. Neyse.

Aldım mektupları. Beyto'nun yanma gittim. Oturduk Beyto'yla tek tek ayırdık mektupları. Saplardan gelenler çöpe. Hatunlardan gelenler bize. İngiltere'de yaşayanlara cevaplar falan yazdık. Cevaplar geldi. Yeni eğlencemiz böylelikle bu oldu. Biniyorduk Beyto'yla BMW'ye, bu kızların yanına gidiyorduk. İngiltere kazan biz kepçe. Kızların büyük çoğunluğu zaten Londra'da yaşıyordu. Alıyorduk bunları kırmızı BMW'yle; gören fazla kasmıyordu; Beyto'nun tipi yerinde, benim tipim yerinde. Cebimizde para, ortamımız on numara. İngiliz pasaportu, süresiz oturma arayan au-pair kızlar, öğrenciler pek kasmıyorlardı. Ortamımız cidden harikaydı.

İki tane kıza çakıyordum. Grup partiler. Beyto'da para bok. Türk kızlar, her şey harika. Böyle birkaç ay devam etti. Bir gün bize yarım saatlik yolda bir kızıdan mektup aldık. Kızın yanma gittik, ay parçası gibi bir şey, o kadar güzel. Au-pair olarak gelmiş, fazla olmamış geleli.

Beyto bu İzmirli kıza takıldı kaldı. Âşık oldu kıza. Çok sevdi kıızı. Ama kız daha o yaşında hayatın çemberinden taklalar atarak geçmiş, anasının gözü bir kızdı. Beyto'nun aklını aldı bu.

Yapma, etme dedikçe, ileride anasını sikecek bu kıza sevdalandı herif. Kız güzel de gözler fıldır fıldır. Beyto Allah'ı var yakışıklı adam, para var, harcamayı seven bir adam. Kız düpedüz yamandı bizimkine. Bizim ortamlar bitti. Beyto ayrılmıyordu kızın etrafından. Kıza işi bıraktırdı. Bir ev tuttu. Çok nadir görüşür olmuştuk artık.

Loma ve Debby yetiyordu bana. Loma'yı Debby ile, Debby'yi Loma ile, ikisini de önüme gelen her kadınla aldatıyordum. Bahanem yoktu aldatmak için ama aldatıyordum. Sadakat denilen kavram hiçbir zaman uğramadı yanıma. İntikam/ilgisizlik/boşluk/kafa karışıklığı gibi boktan püsürden bahanelerin arkasına sığınmadan, kendimi kabullenerek aldatıyordum. Ve söylemeliyim ki, yakalandığınızda kaybedecek çok şeyiniz varsa, verecek hiçbir cevabınız yoksa oldukça zevkli aldatmak...

Sağlıklı, mutlu ve geleceğe yönelik bir ilişkiniz varsa, birlikte olacağınız kişi de aynı şartlarda olmalı. Yakalanırsanız beraber kaybetmelisiniz, uğruna göze aldığınız riski karşı taraf da yaşamalı... Kısa süreli olmalı. Uzatırsanız çuvallarsanız. Telefon, email, mesaj gibi olaylara girmemelisiniz partnerinizle. Vicdan muhasebesine bulaşacaksanız, suçluluk falan hissedecekseniz, yakalanırsanız hayatınızı bir daha adam edemeyecekseniz hiç bulaşmayın. Birlikte olacağınız kişiyi başka şehirlerden, başka semtlerden, başka ortamlardan seçin. Mesafeler ne kadar uzak olursa o kadar keyifli olur ve yakalanma riskiniz o kadar azalır. Yakalansanız bile kendi hayatınıza dönüş kolay olur. Ne bok yerseniz yiğin sabahlamayın beraber. Mutlaka ve mutlaka, saat kaç olursa olsun sevdiğiniz ya da birlikte olduğunuz kişinin yanına dönün. Neden geç kaldığınızı bir şekilde açıklayabilirsiniz ama neden gelmediğinizi açıklayamazsınız. Ben açıklamıyordum bile. Sadece aldatıyordum. Belki de olması gereken buydu. Belki onlar da beni aldatıyorlardı. Farklıydı ilişkilerim artık. İngiltere farklıydı. Memleket kafasını Sara Jane’de denemiştım, kötü patlamıştı. İnsanların bir ilişkiye başlaması için aşk, fedakârlık, gözyaşı, körü körüne bağlılık, beraber yaşlanma hayali, güven gibi bizim ülkemize dair sınırların örf/ahlak/töre/gelenek-görenek gibi kalıplara sıkıştırılması, sadece kadınların oynaması gereken bir rol olması biraz saçmadır.

“Ya benimsin ya kara toprağın” mottosu ergenlik yıllarında oldukça geçerlidir. Ama İngiltere’de pek işlemiyordu. Gerçi memlekette de, ileriki yıllarda tatlı bir hatıra olması kaydıyla belki bir nebze olsun işe yarıyordu.

İnsanın tatmin olması gereken dürtüleri var. Kadın ya da erkek sevmiyorsa sadık olmak zorunda değil. Erkeği puşt, kadını orospu yapmaz bu.

Sara Jane yalan olmuştu. Ara sıra evi arıyordum. Burgerking’e devam ediyordum. Pek yemeye içmeye para vermiyordum. Elbiselerimi, şunu bunu karavana uğrayan zenci hırsızlardan temin ediyordum. Keyfim oldukça yerindeydi. Vizem çoktan bitmişti, sikimde bile değildi. Zaten yaz gelmişti. Ferhat’ın kimlikle takılıyordum. Ferhat’ın sürekli oturum almasına az bir zaman kalmıştı.

Bir gün Özgür’le beraber bir pub’a gitmiştik. Orada bir kız bana salça oldu. Kafalarımız oldukça iyi. Pub’ın arkasında bir kilise vardı, oraya gittik. Yiyişmeye başladık. Neredeyse kariya çıkacağım. Benim pantolon inmiş, kadının etek sıyrılmış. Polis geldi. Kimliklerimizi aldı. Ferhat’ın id’yi verdim. Polis sordu kadına: “Parayla mı çalışıyorsun?”

Karının kafa güzel; tuzu kuru tabii. Polise ağzına geleni söyledi. Siktir çektir. Polis benim kimlik bilgilerimi, yani Ferhat'ın kimlik bilgilerini aldı. Bir kâğıt imzalandı. Gittiler. Tek bu olayım oldu polisle. Unuttum gittim bu olayı.

On beş gün sonra Ferhat geldi. Ağlamaklı. Polis bunun karıya mektup göndermiş; kocanız sokaklarda fındırdeşiyor diye. Karı ayar olmuş tabii. Neredeyse çocuğun kaç senedir beklediği oturma olayı yalan olacaktı. Ferhat kafayı yemişti.

Sonra karısıyla konuştuk falan. İyi kadındı, severdi bizi, anladı durumu.

Beyto'nun kafası çok bozuktur o sıralar. Burnundan soluyordu. Londra'dan gelen birkaç kişi kebab dükkânı açacaklardı. Koskoca High Wycombe'de sadece Beyto'nun karavanı vardı. İyi kazanıyordu. Birkaç tane “take away” vardı ama Beyto'nun durumunu sarsmıyorlardı. Aslında o da dükkân açmayı düşünüyor, ama “daha erken” diyordu. Bu adamlarsa ciddi ciddi dükkân açmaya gelmişlerdi.

Beyto'nun İzmirli kız bir dil kursuna başladı. Vizesini uzattı. Birkaç defa beraber tatile Fransa'ya, İspanya'ya bile gittiler. Beyto en kral ortamları yaşıyordu hatuna. Beyto Türkiye'ye tatile gönderdi kızını. Bir de Hintli-İngiliz kırmızı çok şekil bir hatunu vardı Loma'yı bana ayarlayan. Onunla da takılıyordu. Beyto'nun karısıyla sorunları artmıştı. Zaten evi pek sıklamıyordu ama artık iyice boşlamıştı. Üç tane çocuğu vardı sonuçta. Bir de bu dükkân işi çıkmıştı başına.

Evi arıyordum. Artık onlar da kıllanmıştı iyice. Geldim geleli onlara pek bir faydam yoktu.

“Neler oluyor?” diye sormaya başlamışlardı. İki tane hatun yapmıştım, ara sıra pub'larda, diskolarda tanıştığım hatunlar oluyordu. Burgerking'e düşen yeni hatunlar oluyordu. Oluyordu da oluyordu. Wecombe'yi kılıktan geçiriyordum. Özgür ve tayfasının grup partilerinde ortamın gülüyordum. Debby zaten pek karışmazdı. Kız daha 18 yaşındaydı, okulu vardı. Bir gelecek düşünme gibi bir derdimiz yoktu. Haftada birkaç defa o bana geliyor, bazen ben onun kapısına dayanıyordum. Burgerking'i de bırakmıştı zaten.

Loma'nın kendisine göre bir dünyası vardı. Gelirdi canı sıkıldıkça. Çekerdi deri botları mini eteğini altına, saçları dalgalı dalgalı, sallaya sallaya gelirdi.

Para falan biriktiremiyordum. Harcıyordum. Kebab gibi değildi. Karavanda aldığım parayı cukkalıyordum. Yoktu ki o zaman

harcayacak yer. Eşekler gibi çalışıyorduk, zamanımız da yoktu. Ama şimdi öyle değildi.

Bir zaman sonra işte o dükkân açmaya niyetlenen adamlar geldi. Hemen tadilata başlandı. Beyto kafayı sıyrıyordu. Tezgâhının bozulmasından korkuyordu adam. Herifler bir ay gibi bir zamanda çok şekilli bir dükkân yaptılar Beyto'nun karavanından 300 metre uzakta. İki katlı, oldukça güzel bir kebabçı. Niğdeliydi sahipleri. “Hayırlı olsun” falan gittik.

Beyto senelerdir buradaydı. Allah'ı var esirgemezdi müşteriden, olabilecek en kaliteli malzemeyi kullanıyordu adam. Eli boldu ve hijyen kurallarına uyardı. Bir take away için, hele kış kadar bir karavan için çok ama çok ince düşünürdü. Kaç senelik müşterileri vardı. En iyisi dayanacak gücü vardı. Dükkân ise masraflı işti. Ama karavan sıfır masraftı. Beyto'nun korktuğu olmadı. Dükkân onun işini en ufak bir biçimde bile etkilemedi. Fiyatları kırdılar, reklam verdiler, ne geliyorsa ellerinden yaptılar ama dükkân bir türlü iş yapmadı. Çok uğraştılar ama olmadı.

Adamlar birkaç ay kadar beklediler. Baktılar iş olmuyor, çağırdılar Beyto'yu. İstersen sana bırakalım burayı, “yok almam” dersin kapatacağız dediler. Beyto hiç düşünmeden atladı, zaten karavandan epey bir birikimi vardı. Bastı parayı Beyto, çok ama çok uygun bir fiyata bu dükkânı aldı. Neredeyse bedavaya. Adamlar zararın neresinden dönersek kârdır mantığıyla yaptıkları masrafin daha azına dükkânı Beyto'ya devrettiler. Helalleştiler. Bir daha dönmek üzere çekip gittiler. Beyto hep hayalini kurduğu dükkâna kavuşmuştu. Tertemiz, çok güzel bir dükkândı. Adamlar işlerini sağlama almışlar, neredeyse 50 yıllık bir kira kontratı imzalamışlardı. Kirası da oldukça uygundu. İçindeki alet edavat, mutfak ve tezgâhıyla gıcır gıcır bir dükkândı. Beyto'nun ağzı kulaklarındaydı. Dükkânı bir haftalığına kapattı. “Star Kebab Shop” adını değiştirdi. “Denis's” tabelasını falan koydu.

Dükkân biraz olsun kendisine gelmişti. Trabzonlu ama Kıbrıs doğumlu bir çocuk geldi, birkaç gün sonra onun vasıtasıyla bir çocuk daha geldi. Güzel karakterli bir çocuktü. İşten anlıyordu. Kendi halindeydi. Ahmet abi dükkâna geçmek istemedi. Ferhat geçti dükkâna, Beyto onlara yardıma geliyordu. Hem dükkânın hem karavanın malzemeleri beraber hazırlanıyordu, dükkânda çalışanlar karavandakilere, karavanda çalışanlar dükkândakilere yardımcı oluyordu.

Göt kadar karavanda beş kişi çalışıyordu, koskoca dükkânda ise üç kişi. Karavan yine de iyi iş yapıyordu dükkâna göre ama Beyto'nun

aklında her zaman bir dükkân sahibi olmak vardı. “Denis’s Kebab” markaydı. Yavaş yavaş Beyto’nun da emekleriyle bir nebze olsun iş yapmaya başlamıştı. Erol, Ahmet abi, Kadir oturdukları o pis odadan ayrılıp dükkânın üst katma geçtiler. Beyto’nun evinin arkasındaki o kulübe gibi yer iptal oldu. Artık karavanın da malzemesi, eti, döneri dükkânın mutfağından çıkıyordu. İşler tıkırındaydı. Çocuklar da sevinmişti buraya. Üst kat oldukça genişti. Banyosu, tuvaleti, herkese yetecek kadar odası vardı. O buz gibi oda ve o buz gibi kulübeden sonra en azından sabah kalktıklarında bir bardak sıcak çay içecekleri bir yerdi. Çocuklar özenerek döşediler odalarını. Hırsızlara televizyon, teyp, çamaşır makinesi siparişi verdiler. Yerlere halı falan serdiler. Artık onlar da bir parça insan gibi yaşamak istiyorlardı. Akşamları iş bittikten sonra toplanıyorduk. Okey falan oynuyorduk, bazen çevre kasabalardan başka kebabçılar geliyordu, öğrenciler geliyordu. Çok ama çok güzel bir ortamımız vardı. Beyto’yla Londra’ya gittiğimizde sucuk, reçel gibi kahvaltılıklar alıyorduk. Baklava falan getiriyorduk, gazetelerini alıyorduk bizim çocukların. Herkesin keyfi tıkırındaydı.

Günler geçti.

Dükkân kendine geldi. Belirli bir müşterisi oluştu. Özellikle öğlen servisleri iyiydi. O kadar özenmişti ki Beyto, dükkânı en kral coffee shop’tan daha şekilli yapmıştı. Tertemizdi. Ofislerde çalışanlar, aileler, öğrenciler öğlen geliyordu. Karavan sadece gece açılıyordu ama dükkânın yan gelirleri de vardı. Menüsü sadece döner ya da kebabla sınırlı değildi. En kalitelisinden burger, en kalitelisinden cips, en tazesinden sebze ve salata veriyordu. Sıcak içecek servisi vardı. Beyto evladı gibi bakıyordu dükkâna. Artık karavan da Beyto’nun evine çekilmiyordu, dükkânın arkasında bir park alanı vardı boş, oraya getiriliyordu. Tam olmasa bile neredeyse kafa kafaya gelmişti dükkânın geliriyle karavanın geliri. Dükkân’ın hemen yanında büyük bir bina vardı. İçinde altı tane küçük dükkân; ayakkabıcı, berber, kasap falan... Bir gün bu dükkânların hepsi bir anda boşaldı. Bir günde boşalttılar koca binayı. Çok büyük bir şirket bu binayı çevrenin en büyük gece kulübü yapıyordu.

High Wycombe neresinden bakarsanız bakın orta boy bir kasabaydı. Bir tane bile gece kulübü yoktu. Çevrede birçok köy ve kasaba vardı. Millet en yakınlardaki diskolara akıyordu hafta sonları. Çevre kasaba ve köylerle birlikte neredeyse 200 bine yaklaşıyordu kasabanın nüfusu. Hafta sonları kaldıkları köylerde pek ortam yoktu. Wecombe’de ise topu topu 20-30 tane pub vardı. Ve bu insanlar bir sürü para vererek Londra’ya gitmek zorundaydılar eğlenmek için.

Beyto’ya ciddi ciddi piyango vurmuştu. Beleşe aldığı dükkânın yanma

bölgenin en büyük gece kulübü açılıyordu. Tam dükkânın önüne bir tane taksi durağı oturttular. Beyto ciddi ciddi paranın amına koyacaktı. İngiltere gibi bir yerde oldukça isim yapmış bir gece kulübüyle komşu olmuştu. Yan binayı bir gecede yıktılar. Adamlar çılgın gibi bir hızla, neredeyse bir ay gibi kısa bir zamanda dış cepheyi bitirdiler ve her tarafa kocaman kocaman posterler astılar. Açılış günü tanıtımına bile başladılar kısa bir sürede. Açılış için birçok tanınmış dj ve dans grubunu çağırmışlardı. Gece kulübünün personeli, bodyguard'ları, yönetim kadrosu dükkâna geliyordu. Birkaç defa Beyto'yla gezmeye gittik kulübü. O kadar şekilli, o kadar faça bir mekân yapmışlardı ki, tozunu attınrdı buraların.

Görünen köy kılavuz istemezdi. Dükkân coşacaktı. Beyto eleman aramaya başladı. En az 5-6 tane eleman lazımdı. Gece kulübü hafta sonları saat 04.00 gibi, hafta içi her gün 02.30 gibi kapanacaktı. Hafta sonu neredeyse sabaha kadar, hafta içi 04.00'e kadar dükkânın açık olması ve sabah 10. 00'da açılması gerekmektedir. İnsanın gözünü korkutan bir çalışma trafiği. Herkesin yiyeceği bir bok değildi. Bir de bunun et günü vardı, döner hazırlaması vardı. Oldukça sağlam ve profesyonel adamlar lazımdı bu iş için. Birkaç defa Londra'ya gittik Beyto'yla. Aradığımız elemanlar öyle kahvelerden falan bulunacak tipler değildi.

Eleman bulmak çok büyük sıkıntıydı. Bu işe senelerini vermiş, gerçek usta olmuş, yani senelerdir İngiltere'de bu işi yapmış adamlar Londra'dan gelip çalışmaya yanaşmıyorlardı. Kimse evinin, ailesinin bulunduğu yeri, yıllardır çalıştığı mekânı terk etmek istemiyordu. Ama Beyto'ya sağlamından en az beş-altı tane eleman lazımdı; benim gibi eli sikinde yolunu şaşırmış ördekler değil, bu işin ustası olmuş adamlar...

Aradı taradı beş tane at hırsız kılıklı herif buldu. Adamlar çok farklı tiplerdi. Bize bile yabancıları. Senelerdir bu döner işinde çalışmış, cidden kafayı sıyırmış tiplerdi. Bunlar geldi, suratları bir karış, ellerinde küçük bir çantayla. Ne selam ne sabah.

Adamların yanına gitmeye ben çekiniyordum. Piri olmuşlardı bu işin. Hiç gülmüyorlar, muhabbet bile etmiyorlardı. Zaten hepsi de 30 yaşın üzerindeydi. Kolları benim belim kadar iri yapılı tiplerdi. Tırsmıştım adamları görünce. Bunlar bizim karavan tayfasına hiç benzemiyorlardı. Dik dik bakıyorlardı adamın yüzüne. Robot gibi işlerini yapıyorlar, müşteriyle ve bizimle oldukça mesafeli duruyorlardı. Kelimelerin üzerine basa basa, insanın gözünün içine bakarak, emreder gibi konuşan tiplerdi. Adamların şaftı kaymıştı, tekeri sıyırmış jantta gider gibi bir halleri vardı. Yüzleri gözleri yara

bere içindeydi. Ama çok sert çalışıyorlardı. Dükkânda birkaç defa şahit oldum, sarhoş ergenler fazla yüksek sesle konuştuklarında ya da fakimli makinli bir şey dediklerinde onların karşısına çıkıp, şakır şakır döner bıçaklarını biliyorlardı. Düpedüz postalarını koyuyorlardı müşteriye.

Birkaç hafta sonra gece kulübü açıldı. Ama ne açılış. Beyto, ben ve Özgür gittik açılışa. Kapıda robocop gibi fedailer, içeride dansçı kızlar. Ne şekil yer yapmıştı adamlar. Kapının önünde yüzlerce kişi bekliyordu. İçeriye girebilen şanslı insanların belki on misli dışarıda kalmıştı. İçeri giremeyenler de, çevredeki pub'lara, Beyto'nun dükkâna ve karavana saldırdı. Wycombe'nin her tarafında kuyruk vardı; offlicence'larda, take away'lerde, taksi duraklarında. Bu gece kulübü kasabayı canlandırmıştı. O gece kulüpte epey eğlendik. Zaten müdürü, çalışanları tanıyorduk. Bir saatten sonra dükkâna döndük. Ana baba günü, millet sırada bekliyor. Civardaki tüm yemek mekânları kapanmış. Bir tek Beyto'nun karavan ve dükkân açıktı. Beyto sordu işler nasıl diye. Günlerden Cumartesiydi, Pazar ve Pazartesinin döneri bile satılmıştı.

Adamların çalışmaktan götünden kan geliyordu. Kan ter içerisinde çalışıyorlardı. Normalde Beyto dalar tezgâhın arkasına, o da çalışırdı. Ama bu defa hiç siklemedi. Karavanın oraya gittik. Karavan da aynı durumdaydı. Para basıyordu mekânlar.

“Yarın çalışıyor musun?” diye sordu Beyto bana.

“Yok, izinliyim,” dedim.

“İyi, yarın Londra'ya gidelim.”

Malzeme olarak elimizde hiçbir şey kalmamıştı. Normalde belirli günlerde, et, ekmek, salata malzemesi, soslar getirilirdi, ama hepsi tükenmişti. Sabaha karşı kapandı dükkân. Beyto'nun elleri titriyordu sevinçten. Elemanlar temizlik yaparken biz Londra'ya gittik. Önce bir çorba içtik, sonra iki tane orospu aldık. Birkaç kişi o kalabalıkta sahte para geçirmişti, biz de orospulara geçirdik. Sonra Maraşlıların çalıştırdığı bir marketten malzeme aldık. Döndük Wycombe'ye.

Artık sinirler iyice gerilmişti. Birkaç gün sonra isyanlar başladı. Çalışma saatleri normal bir insanın dayanamayacağı kadar uzundu. Karavanın da çalışma saatleri uzamıştı. Hazırlık artık birkaç saatte bitmiyordu. Takılan dönerler neredeyse üç misli olmuştu, eski günlerin neredeyse beş misli et geliyordu. Elemanların iflahı sikiliyordu. Ve Beyto elini eteğini çekmişti işten. Çalışmak, işinin

başında durmaktansa ya İzmirli kızla ya başka bir hatunla takılıyor, ya da benimle gece kulübünden çıkmıyordu.

İlk zamanlar yeni gelenlerle eski elemanlar arasında nesil savaşları oldu. Eski elemanların bir arkadaşlık, dostluk ortamları vardı. Beyto'yla çıkmışlardı yola. Ne olursa olsun, Beyto'yu yalnız bırakmamışlardı. Gün olmuş, haftalıklarını geç almışlar; gün olmuş Beyto bunlara en büyük güzellikleri yapmıştı. Kader arkadaşındı bunlar. Yıllarca gece gündüz beraber ekmek kavgası vermişlerdi. Birinin başı derde girse öbürleri yardıma koşuyordu. Hiçbir zaman birbirlerine söylememişlerdi ama bunlar dost, kader yoldaşındı.

Ama devir değişmişti artık. Beyto da değişmişti. Eski elemanlarla arasına mesafe koymuştu. Artık patron olmak istiyordu, kader yoldaşı değil. Bu eski elemanların cidden zoruna gidiyordu. Beyto'nun kel günlerinde arkasında duran Ferhat, Erol, Kadir, Ahmet abi isyan etmeye başlamışlardı. Hepsi Beyto'nun en eski, en güvenilir adamlarıydı. Bu adamlar birbirlerine de düşkün adamlardı. Kadir falan iyice palazlanmıştı. Beyto'nun vefasızlık yaptığını düşünüyorlardı.

Yeni gelen elemanlar ise kendi dünyalarındaydı. Beyto yeni gelen elemanların gönlünü hoş tutmak için tüm imkânlarını kullanıyordu. Adamlar işi bir bıraksa sıçığının resmiydi çünkü. Beyto eski elemanlarını fazla ciddiye almıyordu. Onlarla göte yapışmış don gibiydiler. Eski elemanların yerine yeni eleman konurdu gerekirse ama dükkândaki elemanların yerine adam koymak zordu. Adamlar insan değildi, o kadar pratik, o kadar hızlı ve o kadar dayanıklıydılar ki, normal bir insan iki gün çalışsın bu tempoda, felç olurdu.

Yeni adamlar tam kaşar olmuş piçlerdi. Benim seneler sonraki halimdi. Beyto'nun eski elemanlarından Ferhat ve Erol zaten kader ortağıydı. Beraber gelmişlerdi İngiltere'ye ve beraber kaçmışlardı. Ahmet abi ve Aydın'la senelerdir beraberlerdi. Kadir hep efendiydi, onun tek derdi iyi bir kebabçı olup kendi dükkânını açmak ve burada kalıcı olmaktı.

Bir tatsızlık vardı yeni elemanlarla eskiler arasında. Kavga çıkmıyordu. Çıkmasına da imkân yoktu. Bu adamlar birbirlerine kolay kolay el kaldırmazdı. En fazla bağırılırlardı. Çünkü kavga etseler sonucun ne olacağı malûmdu. Senelerce bu adamlarla kaldım ve çalıştım, ne ben bir kebabçıyla tekme tokat kavga ettim ne de çalışanlar içinde edeni gördüm. Çok canları sıkılırsa dükkânda olay çıkarmaya gelenleri dövüyorlardı.

Beyto ve saz ekibi tanınıyordu bu kasabada. Sarhoş müşteriler

geldiğinde en fazla küfürleşmeler falan oluyordu. Çok ileri gidilirse tek tük tokatlamalar olurdu, o da hafta sonları.

Ama artık çevre kasabalardan, köylerden gelen zibidiler de vardı. Bu adamlar ciddi ciddi olay çıkarmaya çok meraklıydı. Bu da kavgaları artırmıştı. Dükkânın camlan haftada iki defa iniyordu aşığı.

Bu sikim işi yapan Pakistanlı ve Hintliler de vardı. Bu adamlar dünyanın en sinirleri alınmış milletlerine mensuptular. Kolay kolay kavgaya etmezlerdi. Aslında hiç etmezlerdi. Git adamın dükkânına, ortalığı dağıt, ağzını açmazdı. Aklına gelen pisliği yap, küfret, sikinde olmazdı. İngilizler her türlü piçliği yaparlardı bunlara, adamların gıkı çıkmazdı. Ama olay bizim dönercilere gelince farklı oluyordu. Pislik yapanlar önce kibarca uyarılıyordu: “Şaatt upp yarram, get yuuu fakın döner fagg off. Amuugaa godumun cocuğu...”

Yeni gelen elemanlar ot çekiyordu. Adamlar insanlıktan çıkmıştı. Senelerce kelle koltukta Londra'nın en bela yerlerinde bu işi yapmışlardı. Burada kendilerine posta koyan tıfilları evire çevire dövüyorlardı. Dövmek ne kelime, analarını sikiyorlardı. Adamlar sadece iyi usta değil, bilekleri oldukça sağlam, gözükara psikopatlardı. Dalıyorlardı direkt. Birkaç defa bunların adam tokatladığına şahit oldum. Bu tiplerden uzak durmak en iyisiydi.

Olaysız gün geçmiyordu artık. Hem dükkânda hem de karavanda. Para akmaya devam ediyordu. Para Beyto'yu iyice şaşırtmıştı. Daha bir ay bile olmamıştı gece kulübü açılalı ama Beyto çok değişmişti. Artık tezgâha geçmiyordu. İşinin başında da durmuyordu. Şekil giyiniyordu, yeni arkadaşlıklar kurma derdindeydi. İzmirli kızla her akşam Londra ortamlarına akıyordu.

Yeni gelen adamlar postasını iyice koymuş, eski elemanları bir güzel sindirmiş, bir de kumar boku çıkmıştı. Ferhat ve Ahmet abi zaten kumar düşkünüydü, yeni gelen elemanlarda da her yol vardı. Bunlar kuruyorlardı masayı, sabaha kadar yanık oynuyorlardı. Önceden sırf zevk için kurulan masalarda, eşek gibi çalışarak kazanılan haftalıklar dolaşmaya başlamıştı. Sabahlara kadar çalışan adamlar, sabahlara kadar birbirlerinin elindeki paraları almak için uğraşıyorlardı. Küfürleşmeler oluyordu masada, restleşmeler oluyordu. Alkol vardı işin içinde, sinir vardı. Yılların üzerlerine yüklediği bir kırgınlık vardı. Bu acıları birbirlerinden çıkarmaya başladılar. Bir haftada köpekler gibi çalışarak kazandıkları paraları, bir günde birbirlerine verdiler. Her kumarbazın yaptığı gibi paralarını alana diş bilemeye başladılar. Şu boktan hayat ve çalışma koşullarında birbirlerine destek olacak, kader yoldaşı olacak adamlar birbirlerinin sinirlerini zorluyorlardı.

Her türlü hırsızlık malları da gelmeye başlamıştı dükkâna. Kebapçı adamda her zaman para olurdu. Hırsızlar ne bulurlarsa dükkâna getiriyorlardı. Bizimkiler de alıyorlardı. Dükkânın etrafında ot satıcıları dolaşıyordu. Bütün bunlar bir aylık bir zaman içerisinde gelişmişti. Ne huzur kalmıştı ne keyif. Evsiz barksız, alkolik, keş karılar geliyordu. Ayırt etmiyordu bu yeni gelen tayfa. Gece kulübünden çıkan sarhoş karıları, nefes alan her şeyi sikiyorlardı. Bu manyakların epey meraklısı karı kız da vardı.

İlk önce Erol çekti isyan bayrağını. Dükkândakilerin haftalığı bunların neredeyse iki misliydi. Beyto hiçbir konuda kıyak geçmemişti eski elemanlara. Karavanda çalışanların da canı çıkıyordu. Çalışma saatleri uzamıştı. Beyto göstermelik bir zam yaptı elemanlara, susturmak için. Ama çocukların canı çok sıkılmıştı. Para pul bir yere kadardı; vefasızlık koyuyordu. Etle tırnaklılar eskiden. Dedim ya, Beyto'nun artık dosta ihtiyacı yoktu, patron olmak istiyordu.

Bu sırada bu uydu televizyonları çıktı. İlk zamanlar çok pahalıydı çanak anten. Beyto paraya kıydı; dükkâna en şekillisinden Türk televizyonları için uydu bağlattı. Bir oda vardı, sadece oraya kurdurdu televizyonu. Ne kadar sevinmişti bizim çocuklar. Kolay mı? İnternet yok, televizyon yoktu o zamanlar. Memleketle tek bağlantımız ya elimize bir hafta sonra geçen gazeteler ya da artık seyretmekten kusma gelen eski Kemal Sunal, Kadir İnanır, Küçük Ceylan filmleriydi.

O zamanlar maçlar şifresizdi. Yurtdışma şifresiz veriliyordu maçlar. Çocuklar sevinçten ağlayacaktı. Uydu bağlandı. Beyto içeri girdi. Kapıyı kilitledi.

Kilitliydi oda. Elemanlarla mesafeli olmak adına odayı kilitledi, uydunun olduğu odanın anahtarını da cebine koydu. Seyretmek istediği zaman, giriyor içeri, kapatıyor kapıyı, kimseleri sokmuyordu. Nasıl koydu bu yavaşlık senelerdir memleketlerinden uzakta yaşayan elemanlara.

Bu Türk televizyonları biz Alamanalar için bir devrimdi; artık ezberlediğimiz Kemal Sunal, Kadir İnanır filmlerinden sonra ilaçtı.

Beyto İzmirli kızın evine de bağlattı bir uydu. “Çalışanlar yarrağını alsın,” dedi. Aynen bunu söyledi. Çok kötü koymuştu bu olay. Hem yeni hem eski elemanlar birlikte cephe aldılar Beyto'ya. Adam giriyordu odaya, kimseyi sokmuyordu yanına. Ben, Özgür ve birkaç dışarıdan adamla televizyon izliyordu. İşçiler de bize ana avrat küfrederek yanık oynuyordu yan odada, bir taraftan da ot çekiyorlardı. Biz içeride maç seyrederken, elemanlar masaya küt küt vuruyorlardı,

iskambil kâğıtlarını savuruyorlardı. Çok ama çok koydu bu olay herkese. Eski ve yeni elemanlar ilk defa Beyto'nun ne kadar göt bir adam olduğu konusunda birleştiler. Fazla değil bir hafta sonra

Erol ve Beyto birbirine girdi. Haftalıklar olayı bahane oldu. Zaten iyice bunalmış olan Erol işi bıraktı. Senelerdir omuz omuza durduğu Erol bıraktı Beyto'yu. Bıraktı gitti.

Beyto bana geldi. Biraz oturduk. Görünürde sikinde bile değildi Erol'un gitmesi. Aslında içine oturmuştu, kolay değildi. Abi kardeş gibiydiler. Beyto burnundan kıl aldırılmıyordu ama dokunmuştu bu gidiş ona. Sadece Beyto'nun değil Ferhat, Ahmet abi ve Kadir'in de canı sıkılmıştı. Beyto kendisine göre haklı sebeplerini anlatıyordu. İşçiler geliyordu, Beyto'ya basıyorlardı kalayı. Erol'un gitmesi epey değiştirdi ortamı.

Benim derdim başkaydı o sıralarda. Ben Burgerking'e devam ediyordum. Ama peder artık iyice uyuz olmuştu. Ne bir birikim ne başka bir şey vardı. Debby ile Loma'ya çakıp Beyto'yla göt sallıyordum. İngilizcem epey düzelmişti sadece. Babam hiçbir zaman para pul derdinde olmadı ama, hiçbir zaman hesap sormadı ama, neredeyse 1,5 yıl olmuştu, elimde hiçbir şey yoktu... Ne haldeydim, ne yoldaydım? Benim de kafama takılmaya başladı bu durum. Ne olacaktı benim sonum? Kaçaktım. Her an yakalanıp postalayabilirlerdi memlekete. Öyle ya da böyle buralara düşmüş, bu ülkenin bir tarafından tutunmuşum da, gariban adamdım sonuçta. İnsan gibi yaşamak bize tersti. İnsan gibi yaşamak bize lükstü. Bense insan gibi yaşayarak oldukça lüks bir hayat kurmuşum kendime.

Bir gün bizim müdür Tommy beni çağırdı. Beş kişi, bir milkshake makinesi var, onu yerinden kaldıracamız, sağından solundan tuttuk. Oldukça ağır bir alet. Kaldırdık. İngilizler pek gelemmez ağır işe. "Fuck it!.." diyen bıraktı bu makineyi. Ben bırakamadım. Sol elim bilek hizasından kesildi, damarın 1 cm altından. Herkes bir anda bırakınca, daha doğrusu fırlatınca koca aleti, elim ezildi. O bardakların konulduğu hazne

yırttı geçti elimi. Tommy kafayı yedi. Ortalık kan gölü. Hemen bir taksi çağırdılar, Tommy'yle beraber hastaneye gittik.

"Senin canından kıymetli mi siktiğimin milkshake makinesi?" diye sordu.

"Ne bileyim Tommy. Biz böyle büyüdük."

"Haklısın," dedi. "Takma kafanı, Nijerya'da da benim değil elim,

boynum o makineden daha değerli değildi, ama burası İngiltere. Yapma bir daha.”.

Beş-altı tane dikiş attılar elime. İzleri durur halen. Çıktık Tommy’yle, “Sen birkaç gün izin yap,” dedi. O günden sonra mesailerimi artırdı, izin ihtiyacım olduğunda kolaylık gösterdi. Birçok hatamı görmezlikten geldi. Çalışıyordum köpek gibi. Diğer İngilizler için bu iş parttime’dı ama ben ve benim gibi yabancılar için kaybedilmemesi gereken ekmek teknesiydi. İşini adam gibi yaparsan, ekmeğine sahip çıkarsan, ota boka mımıylanmazsan her yer aynıydı. En tırıvrı yerde bile bir kariyer kurabiliyordun kendine. Tezgâhım iyiydi.

Dükkânsa götü başı dağıtmış görünüyordu. Hırsızlar her gün yeni bir şey getiriyordu dükkâna. Cep telefonları yeni çıkmıştı, pahalıydı ama dükkânda bir sürü vardı. Televizyonlar, giyim eşyaları, içkiler, ne ararsanız dükkâna geliyordu. Hırsızlar, keşler bizim elemanların peşinden ayrılmıyordu. Eroin parası biten, ne bulursa çalıp getiriyor paraya çeviriyordu dükkânda. Sadece elektronik eşya değildi. Aklınıza ne gelirse. Çocuk ayakkabısından tutun, oyuncaklara, duvar saatlerine. Dükkânın üzeri depoya dönmüştü.

Ali geldi sonra, İstanbullu bir çocuk. Beyto’nun dükkânı devraldığı adamlar göndermiş bunu. Bu herifi görünce kanım ısındı. Adamda muhteşem bir fizik vardı. Çok yakışıklıydı pezevenk ve tutuğunu koparan bir tipe benziyordu. Benden üç yaş küçüktü. Belli, iyi bir eğitim almış, düzgün bir çevreden gelmişti. Adam marka giyiniyordu. En baba markalardan güneş gözlüğü, ayakkabısı vardı, gömleği bile İtalyan markaydı. Belli ki buraların adamı değildi. Durmadan gülümsüyor, gözlerinin içi gülüyordu konuşurken. Temiz bir yüzü vardı çocuğun. “Hoş geldin,” dedim. Yüzü gülen bir adam görmek beni de mutlu etmişti. Geleli daha üç-dört gün olmuştu. Kaçak gelmişti İtalya üzerinden. Şaşırdım. Adamın konuşmasından, giyiminden, tarzından belliydi, bu adam buraya ekmek parası için gelmemişti. İngiltere’ye kaçak yollardan gelecek kadar, o kadar badireyi atlatacak kadar gözü döndüyse eminim geçerli bir nedeni vardı.

Ali’yle dertleşmeye başladık. İkinci Sara Jane faciası karşımdaydı amına koyayım. Alamancı bir kızı seviyormuş yıllardır. Beraber büyümüşler neredeyse. Kızın durumu çok iyiymiş. Babadan ilk kuşak, parsayı vurmuş Alamancı tayfasından. Kızın esenler otogarında bir büfesi, İstanbul’un en gözde semtlerinde kendi üzerine katları, birikmiş parası varmış.

Bizim Ali kıza deli gibi yangındı. Gösterdi kızın resimlerini falan. Kız da, Allah sevdiğine bağışlasın, oldukça güzel, alımlıydı. Safkan tatar

kızıydı. Belli, iinin güzelliği yüzüne vurmuytu. Yakışıyordardı birbirlerine. Kızın ailesi bir şartla evlenmelerine izin vermişti. Kızın babası yatalaktı, Almanya'daydı. "Gel," demişler, "dğnnz burada yapalım." Bu ıkmiş yola. Parası İngiltere'ye kadar yetmiş kaçak yollardan. "Biraz daha para biriktirip gideceğim Almanya'ya," dedi. Kız buna, ben senin masraflarını karşılarım, gerekirse para gönderirim demiş. Kabul etmemiş bizim aslan parçası. Üç beş kuruş koymuş cebine, İstanbul'dan doğru Tunus'a, oradan İtalya'ya geçmiş. Bir mülteci kampında kalmış birkaç gün, sonra Fransa'ya geçmiş. Oradan da bir tırın arkasında, kanaldan ver elini Londra. Dolaşırken benim gibi, Beyto'nun dükkânı devraldığı adamların meknında iş sormuş. Buraya göndermişler.

"Kalmazdım burada ama param bitti. Biraz birikim yapayım, gideceğim Almanya'ya," diyordu.

Lan ne sikko hayat hikâyeleri var işte. "Kız yardım etsin," dedim. Bu inat etmiş; kendi imknlarıyla varacak Almanya'ya. "Bizim durumumuz iyi, ailemin bana ihtiyaı yok. Söyledim, anlayış gösterdiler. Evlenene kadar çalışacağım ve biraz birikim yapacağım," dedi. "İyi bakalım, görelim yaşayalım ne yarrak yiyeceksin," dedim ben de.

Efendi ocuktı. Kimisi macera olsun diye baba parasıyla akı sıra otostop yaparak dünyayı gezer, ya da filmlerdeki tipler gibi heyecan arar. Alın size heyecan. Adam  kuruşla yollara düşmüş. Düşe kalka buralara kadar gelmiş. Dükkânda işe bile başlamış. Meraklıydı ğrenmeye, benim gibi bocalamadı. Sevdası için her şeyi göze almıştı. Ali'nin yüzünde sevdası için dünyanın yörüngesini bile değiştirmeyi göze almış bir adamın hırsı vardı.

Dükkân ile karavan arasındaki çekişmeyi uzaktan izliyordum. Pek taraf olmak da istemiyordum ama Ferhat, Kadir ve Ahmet abi bana daha yakın geliyordu. Bu adamlarla ilk günlerimi geçirmiştim ve bana çok yardımları olmuştu. Ali de karavana geçti. Dükkânda elemana ihtiyaç yoktu.

Aydın da Erol'un yerine başlamıştı karavana, ihtiyaı yoktu ama onun da Beyto'ya bir vefa borcu vardı sanırım. Beyto hiçbir zaman anlamadı bu çocukları. "Parasım ödüyorum, haftalıklarını veriyorum" havasındaydı. İşine gelince İngiliz gibi, işine gelince Türk gibi düşünüyordu. Erol Londra yakınlarında bir yerde çalışıyordu.

Beyto yeni bir araba aldı. En şekillisinden kıpkırmızı, sıfır bir BMW. Öyle böyle değildi. Aldığı araba, olabilecek en iyi arabaydı... Bok gibi

para harcıyordu zaten. Adamın başına ciddi ciddi talih kuşu konmuştu. Beraber takılıyorduk. Beni ayırmıyordu yanından. Evi falan iyice boş vermişti zaten. İngiliz karı kuduruyordu. Beyto'nun birkaç ay içinde aldığı bu arabanın Wycombe'de eşi benzeri yoktu. Son modelin de son modeliydi. Deli bir şeydi. Araba gelince Beyto iyice kudurdu. Artık daha şekilli yerlere gidiyorduk. Arabadan hiç inmiyorduk.

Bir defasında iki tane kızı Planet Hollyvwood'a götürdük. İyi kumar oynuyordu. Kazanmaya da ihtiyacı yoktu. Yanımızdaki karılara hava olsun diye basıyordu bir tomar parayı rulet masasında. Nasıl olsa geliri yerindeydi. Beyto süper uçuyordu. İzmirli kız canı sıkıldıkça Türkiye'ye tatile gidiyor, Beyto da en kral karılara yazıyordu.

Dükkân ve karavan aynıydı; kavgalar, camların inmesi, ot satan tipler... Millet birbirini sikmekle meşguldü. Beyto sadece kasaları toplamak için uğruyordu dükkân ile karavana. İyice salmıştı.

Millet Beyto'ya iyice kıl olmaya başladı. Sadece yanında çalışanlar değil herkes. Bizim Burgerking'de bile muhabbeti oluyordu adamın. Neresinden bakarsanız bakın, siktiğim bir kebabçı en kral arabaya biniyor, en şekil ortamlarda fınk atıyordu. En düzgün hatunlarla gününü gün ediyordu. Çok göze battı. Ciddi anlamda göze battı. Zaten Beyto da milletin gözüne sokuyordu. Hava atmayı pek severdi. İngiltere gibi, insanların pek lüks içerisinde yaşamadığı gayet sade bir ülkede bu ciddi bir sorundu. Pub'da selam vermeyeceği bir adam belki binlerce pound haftalıkla çalışan bir banka müdürü ya da bölgenin en zengin adamı çıkabilirdi. İngilizler eski geleneklerine bağlı bir millettir. Allahları var, sonradan görme, parasını pulunu insanın gözüne sokan, birikimleri, eğitimleriyle hava atan insanlar değildiler. En zengininin de, en orta hallisinin de evinde aynı yemek pişerdi. En garibanı da, en eğitilmiş de aynı ortamlarda eğlenirdi. Sosyal eşitlik vardı ülkede. Kimse “Ulan Beyto, sen alt tarafı fakir bir kebabçısın. Bu kadar uçmaya ne gerek var,” diyemiyordu. Bir gün Beyto geldi. Yine İbrahim Tatlıses bağıırıyordu arabasında. Şekilli bir biçimde arabayı park etti. Dükkâna girdi.

Biz yukarıda televizyon izlerken birden aşağıdan Beyto'yu çağırdılar. “Beyto abi koş, fakinn...” diye bağııyorlar işte. Biz kavgaya var sandık. Aşağı indik. Dükkânın içi bomboştu. Etrafa baktık, kimseler yok. Çalışanlar, müşteriler dışarıda Beyto'nun arabasının etrafında toplanmışlardı. Beyto'yla birbirimize baktık. Dışarıdan bağıışmalar geliyordu. Kaza falan oldu sandık. Dışarı çıktık. Gördüğümüz manzara facia gibiydi. Beyto'nun o şekilli arabası sanki eriyordu. Yağmur hızlandıkça gül gibi arabanın boyaları akıyordu. Araba iki dakikada yamalı eşeğe döndü.

“Fucking hell!” nidalarıyla arabanın sikime dönmesini izledik. Elimizden hiçbir şey gelmiyordu. Araba yanmıyordu ki söndürülelim. Öylece baktık. Ne olduğunu anlamaya çalıştık. Ben o yaşşıma kadar böyle bir şey ne görmüş ne de duymuştum. Arabanın yanına yaklaşmaya korkuyorduk. Aynalar, silecekler falan olduğu gibi duruyordu. Sadece arabanın o kırmızı boyası akıp gitmişti.

Beyto taş çatlasın yarım saat önce gelmişti, yarım saat içinde arabanın bu hale dönmesi olacak iş değildi; kafamız almıyordu. Beyto’nun yüzüne baktım. Gözleri dalmış gitmişti, sessizdi. Mal mal bakıyordu arabasına. Dokunsan ağlayacak gibiydi. Kimse durumla ilgili bir yorum yapamıyordu.

Yağmur dindi. Beyto yaklaştı arabaya, elini akan boyalara sürdü. Arabanın belirli kesimlerindeki boya dibine kadar erimişti. Belli ki arabanın üzerine bir şey dökmüşlerdi ve uzun zamandır o kimyasal arabanın üzerindeydi ve üzerinde kaldığı süre içerisinde arabanın amma koymuştu. Suyu görünce de etkisini göstermişti. Boyanın aktığı yerler paslanmıştı, kapkara olmuştu.

Polis geldi o kalabalığı görünce. Arabanın fotoğraflarını çektiler. Sigorta için evraklar dolduruldu. Sonradan öğrendik: her yerde bulunabilen, zeytinyağı kıvamında asit benzeri bir kimyasal dökmüşler arabanın üzerine. Kimbilir ne zaman? Kimbilir kim? Kimbilir nerede? Lan kimin aklına gelir? Bu kimyasal arabayı iki günde çürütüyordu. Suyu görünce de akıyordu. Su görmese de arabayı çürütüyordu.

Götürdük beraber arabayı bir BMW servisine. Adamlar görür görmez “Kimin karısına salça oldunuz da bu iş başınıza geldi?” diye sordular sırtarak. Meğer oldukça sık karşılaşılan bir olaymış bu. Genelde intikam için millet bu yola başvuruyormuş. Sigorta kesinlikle karşılamıyormuş.

Arabanın fırınlanması lazımdı; tüm boyanın sökülmesi ve arabanın yeniden boyanması... Anasının amı bir masraftı bu. Masraf sorun değildi; senelerdir yaşadığı bu kasabada sevilen, kimseyle hır gür yapmayan Beyto’ya kafayı fena takmışlardı. Servisteki adam “Eski haline döndürürüz ama daha çok yakarlar bu arabayı. Sokakta duran araba. Zor bir şey değil, herif gelir atar üzerine kimyasalı. Siker atar tekrar,” dedi. Arabayı bıraktıktan sonra taksiyle döndük. Beraber bir sigorta şirketine gittik, karşılamayacaklarını söylediler. Bir küçük araba kiraladı Beyto. Arabası bir haftadan önce hazır olmalıydı.

Eskiden döner işinde kullandığımız kulübe geldi Beyto’nun aklına,

orayı kapalı garaja çevirecekti. Bu adam gece evine giden biri değildi. Bir gün orada bir gün buradaydı. İzmirli kızda kalıyordu bazen. Bazen herhangi bir yere park ediyordu. Amına koyacaklardı arabanın güvenli bir yerde saklamazsa.

Bu olay bana ilham vermişti: İleriki yıllarda kelek yapan, paramı ödemeyen, canımı sıkın kim varsa bu yolla amına koyacaktım.

Beyto'nun canı arabaya falan sıkılmamıştı aslında. Parası vardı. Hedef olduğuna, birilerinin nefretini çektiğine üzölmüştü. Birileri iyi kafaya takmıştı bizimkini. İngiltere gibi bir ölkede bu işlerle uğraşın adam hayattan pek bir beklentisi olmayan, yani kaybedecek bir şeyi olmayan biridir ve böylelerinden bolca vardı. Beyto susuyordu. Ne olup bittiğini anlamamıştık. Seveni vardı, sevmeyeni vardı; ona çok gıcık olan biri en fazla yabancılar polisini arar, “kaçak işçi çalıştırıyor” derdi, neden böyle bir yola başvurmuşlardı.

Dönercilerde yapılan kavgalar bu ölkenin rengiydi. Çabuk unutulurdu. Bir gün önce kafası kırılmış, ağzı burnu dağıtılmış bir eleman ertesi gün ayılınca gelir barışrdı. Karı kız mevzusu desek, ben Wycombe'nin neredeyse üzerinden geçmişim, önce bana bir şey yapmaları gerekirdi, Beyto'ya değil.

Birçok zengin Pakistanlı ve Hintli adam vardı. Çok iyi iş yapan Çinliler vardı. Ama hiçbirisi Beyto gibi son model spor bir BMW'yle gezip son model bir ses sisteminden İbrahim Tatlıses bağırtılmıyordu sokaklarda. Miami sanıyordu Beyto Wycombe'yi.

Ben ama seviyordum bu adamı, minnet borcum vardı ona. Allah'ı var elimden tutmuştu, ortamlara sokmuştu beni, Sara Jane konusunda da yardımcı olmuştu. Onun için elimden bir şey gelmiyordu. Etim ne budum neydi.

Gece kulübünden ötürü her gün yeni tipler geliyordu artık Wycombe'ye. Birçok Türk'le tanışıyorduk. Öğrenciler, au-pair'ler, turizm mağdurları... Düpedüz karıların “İngiltere'de iki katlı, dört odalı bir evim var. Gel evlenelim gidelim. Rahat bir hayat yaşarsın” yalanına kanarak buraya gelen boylu poslu, dalyan gibi gençler vardı. Lan amma kodumun karısı, İngiltere'de zaten herkesin iki katlı, dört odalı evi var. İki çocuğu olan herkes ev alıyor devletten. Seksen yılda falan ödüyorsun.

Bu ellisinin baharındaki kontes yapmış kendisine bir delikanlı, getirmiş buraya, basmış nikâhı, sağdan soldan peydahladığı çocuklarına baktırıyor, evinin borcunu ödetiyor, bir güzel de siktiriyor

kendisini. İsyân edenlerin haddi hesabı yoktu. İsyân edecek de bir şey yoktu. Kendi seçimleriydi bu. Kendi memleketinde bir baltaya sap olamayan adam, elli yaşındaki bir kocakarının aldığı vizeyle hayatını değiştireceğini sanıyordu. Olmuyordu işte. Bir ömür sürünüyorlardı. Acımazdım beş çocuklu kocakarıların peşine takılıp gelenlere. Öz bacısı tecavüze uğrasa kızı kıtır kıtır kesecek dallama, ailesinin de oluruyla 50 yaşındaki karıyla davullu zurnalı evleniyor. Sürün sonra olmayan ahlak kavramların için. Binbir hayalle gelen saflardı bunlar. Bir-iki ay sürter, baktılar yapacak bir iş yok, düşerlerdi kebaba. Eşek gibi çalışır, kocakarıya bakarlardı. Sonra oturma aldıkları gün boşanır, memlekete gider, bir taze alır gelirlerdi.

Örf, adet, adap, töre, namus için ölür, öldürürüz. Bu boktan hayatlarımızı sorgulamayalım ve hesap sormamayalım diye boyunlarımıza takılmış tasmalar bunlar işte. Ama en ufak bir sallantıda yerlebir oluyor bu bize babamızdan kalan miraslar. Siz çocuklarınıza böyle miraslar bırakmayın.

Bu tasmalar boyunlarında geliyordu binlerce kişi Avrupa'ya. İçim acırdı. Bacısı tecavüze uğrasa dayısı tarafından, dayısına dokunmayıp bacısını öldürecek adamın elli yaşındaki kocakarıyla sikindirik bir pasaport için evlenmesine ve ona bakmasına. Düzgün bir adam olmadım ama adam olmak için de kasmadım. Hikâyemi okurken beni ahlaksızlık ve namussuzlukla suçlayabilirsiniz. Ama kendimi iyi hissetmek adına kimseyi suçlamadım. Kendi pisliklerimi de kimseye yüklemedim.

Bana dayatılan kader, örf, adet, namus, şeref, sadakat, ahlak gibi kavramlara çatır çatır tecavüz ettim bir ömür. Çok büyük de haz aldım toplumun bana dayattığı kuralları sikerken.

Ahlak, kişilik, karakter, erdem gibi insan evladında zaten olması gereken birçok özelliğin bir ayrıcalık olarak görüldüğü (sadece bizim toplumumuzda değil) her toplumda böyle tecavüzler bolca bulunabilecek örneklerdir. Adalet denilen ince terazi kişilerin konumlarına göre esnetilmeye devam ettikçe her gün yeni bir örneklerle karşılaşmamız kaçınılmaz. Ahlaklı olmak bir ayrıcalık bize göre; olması gereken bir erdem ya da yaşam biçimi değil, bir lüks ahlaklı ve namuslu olmak, bir ayrıcalık. Böyle olmamalı oysa.

Kabuklarını bir parça kıranlar toplumun dayatmalarına, ahlak anlayışına karşı koyar ve sınırlarını kendi çizerek; kimseye de hesap vermez kendi vicdanından başka. Bir insanın kendi değerleriyle barışık yaşamasından daha büyük mutluluk var mı?

Au-pair'lerin durumu da çok boktandı. Çalışma saatleri ve yaptıkları iş belli olmasına rağmen ev sahibi bunlara bok da temizletiyordu, ev işi de yaptırıyordu. Buraya dil öğrenmekten çok götü kurtarma derdiyle gelmişlerdi. En az kırk kişilik sınıflarda dil öğreneceğim diye yırtmıyorlardı işte. Onların da bizden pek farkı yoktu. Tacize uğrayanlar bile vardı.

Adı İngiltere'ydi sadece. Sikilmeden, ezilmeden, götünden kan gelmeden para kazanmak pek kolay değildi. Kendimize, ailemize, sevdiklerimize ve kendi toprağımızın insanına karşı çok keskin çizgilerimiz vardı. Bizi biz yapan değerleri İngiliz pasaportu sikip atıyordu. Evden bir daha dönmek üzere çıkmış, değer yargıları olmayan ve tek hedefi eski sefil hayatına dönmek üzere kurulmuş insanlar... Beni bile geriye bu iki yüzlülük...

Birçok örnek görüyorduk her gün. Turizm neferleri de geliyordu. Adam yapmış şekilli bir hatun, karıda para bok. Çocuk bir-iki ay kalıyor, geziyor tozuyor, harçlığını alıyor, mala vuruyor, dönüyordu. Sikinde bile değildi İngiliz pasaportu ya da oturma falan. Böyle harbiden cool adamlar da vardı. Şekilli tiplerdi bunlar. İçim giderdi bazen, İsveç'teki günler gelirdi aklıma. Nereden nereye diye düşünürdüm. Ama hiçbir zaman pişman olmadım İsveç'te kalmadığıma... Nedendir bilmiyorum. Ben seçtim bu hayatı. Benim tercihimdi. Pişman değildim işte. Ürkütüyordu ama bu beni. Kendimden ürker olmuştum. Pişmanlıklarım gerçekten yoktu.

Erol gidince, zaten boktan olan ortam iyice boktanlaşmıştı. Epey keskin sınırlar vardı karavan tayfasıyla dükkân tayfası arasında. Beyto'nun çok zoruna gitmişti Erol'un bırakıp gitmesi. Pek siklemey görünüyordu ama kendisini terk edilmiş hissediyordu sanırım. Günler geçtikçe, Erol'dan bahsederken daha bir yumuşak, daha bir insancıl olmaya başladı. Giden işçisiydi Erol; günler geçtikte terk eden bir dostu gibi bahsetmeye başladı. Ama Beyto Beyto idi. Değişmedi. Ders çıkarmadı. Bildiği doğrultuda gitmeye devam etti.

Beyto yeni gelen ve iş bilmeyen adamlara çok ayar olurdu. Şimdi kafayı Ali'ye takmıştı. Adam çalışıyordu işte, kimseye karışmadan, kendi halinde. Beyto gelir onun hakkında bana ağlardı; Ali, Beyto'ya kıl olur, o da gelir bana ağlardı.

Benim de tek derdim ara sıra gözümün önüne gelen Sara Jane denen kaltaktı. O son faciadan sonra aramamıştım. O da aramıyordu. Bir tarafım sızlıyordu. Zoruma gidiyordu. Debby ya da Loma geldiğinde diniyordu acım. Özgür'ün ortamı çok iyiydi. O Kanadalı ve Kolombiyalı elemanlarla takılıyor, pek çalışmıyordu Burgerking'de. O

meşhur sikiş partilerine takılıyordu. Bazen ben de gidiyordum.

Bir hafta sonra Beyto arabasını aldı. Fazla ortalarda görünmüyordu artık. Arabasını da fazla dışarı çıkarmıyordu. Çok sürmedi, bir yolunu bulup arabasını yeniden asitlediler. Bu sefer yağmura yakalanmadan farkına varmış. Paranoyak olmuştu adam zaten, sürekli arabasını kontrol ediyordu.

İngiliz kariya zaten ağzını açamıyor; İzmirli kıza bulaşamıyor; dükkândaki elemanlara götü yemiyor; hırsını eski elemanlardan ve Ali'den çıkarmaya başladı. Onlara bağırıp çağırıyor, bu da çocukların zoruna gidiyordu. Kendilerini Beyto'nun kum torbası gibi hissediyorlardı.

En sonunda Ferhat resti çekti. Zaten Erol gittikten sonra pek tadı tuzu kalmamıştı, patladı. Koydu postasını, işi bıraktı; Erol'un yanına, Wood Green taraflarında bir Kıbrıslınm işlettiği coffee shop tarzı yere çekti gitti. Beyto en sağlam adamlarından birini daha kaybetmişti; Ferhat'ın gitmesi çok kötü koydu ona. Beyto birkaç ayda epey örselendi.

İşin en yoğun olduğu bir Cumartesi gecesi kasaları toplayıp eve giderken soydular Beyto'yu. İki kişi çökmüşler üstüne. Adamların Beyto'yu tanıdıkları belli, biliyorlar gittiği yolu. Dayamışlar boynuna bıçağı, almışlar tüm parasını. Her gün bir iş geliyordu bizim Beyto'nun başına.

Birkaç gün sonra da Kadir bıraktı işi. Nottingham yakınlarında amcası bir dükkân açmıştı, orada çalışmaya başladı. Beyto eleman sıkıntısı çekiyor, burnundan soluyordu. Arabasını ikinci defa asitlemişler, herif soyulmuş, dükkân anasının amma dönmüştü.

Ferhat'ın gidişi koymuştu Beyto'ya. Ama Kadir'in gidişi daha bir kötü koymuştu. Kadir'de çok emeği vardı. Kadir'e sahip çıkmış, meslek öğretmişti; kaymağını yiyecekken Kadir çekip gitmişti.

Kadir'in sikinde bile değildi vefa duygusu. Karışmazdı hiçbir olaya. Zaten sülalesi İngiltere'deydi. Tek derdi bir an önce kendi mekânını açmak ve hayatına kebabçı olarak devam etmekte. Saygı duyuyordum Kadir'e. Bunun için yollara düşmüş, üç aylık karısını bırakmış, o kadar çileyi sırf bu iş için çekmişti. Sonuna kadar da bu uğurda çalıştı. İş öğrenebileceği kadar öğrendi ve bıraktı gitti öylece.

Beyto yanıma geldi. Epey bir muhabbet ettik, döktü içini. Küskündü. En sonunda "Ya siktir et Burgerking'i falan. Zaten bugün varsın yarın yoksun. Biraz para kazanırsın, hem doymadın mı daha ortamlara. Gel başla işe," dedi.

“Biraz müsaade et, düşüneyim.”

“Düşünecek var? Derdin o karıydı, götüne yedin tekmeyi. Bugün yakalanıp sınırışı edilsen sittin sene hiçbir ülkeye vize falan alamazsın. En fazla ömrünü Alanya’da garson olarak geçirirsin. Gezdin tozdun; yeter artık. Üç beş kuruş birikim yap, bu gençlik kalmaz. Anla işte. Biz İngiliz gibi yaşayamayız. Bizim düşünmek zorunda olduklarımız, geride bıraktıklarımız var. Bizim bugünümüz olmaz. Biz yarınlar için çalışırız. Düşünecek bir şey yok. Konuş Burgerking’le, gel karavana başla.”

Aslında mantıklıydı. Hiç para falan biriktiremiyordum. Boş boş bekliyordum burada. Zaten Sara Jane iyice yalan olmuştu. Bari biraz para biriktireyim diye düşündüm. Bir taraftan da Beyto ciddi anlamda zor durumdaydı. Gün geliyordu cebimde üç kuruş para kalmıyordu. Ferhat’ın banka hesabını kullanıyordum. Hatırladığım kadarıyla 15-20 pound param vardı. Mantıklı geldi Beyto’nun söyledikleri. Başıma bir iş gelse, memleketten bir kara haber alsam, bir cenazem olsa, uçak bileti alacak param yoktu. Gezmekse gezmiş, tozmaksa tozmuştum. “Tamam abi,” dedim, “bana müsaade et, adamları öylece bırakmayayım. En azından adamların haberi olsun. Benden başka o burger ızgarasını temizleyen ya da yağları değiştiren yok.” “Tamam,” dedi sevinerek. Gittim bi

zim Tommy’nin yanına, bırakmak istediğimi söyledim. Tam olarak bilmiyorum işin teknik yönlerini, ama bunun katılması gereken bir konferansı mı, alması gereken bir eğitim mi ne varmış; hafta sonuna kadar beklememi rica etti. “Olur,” dedim. Adam çok kıyaklar geçmişti sağ olsun. Vefa önemlidir. Hafta sonuna kadar çalıştım. İngilizler pek yapmaz böyle kıyaklar. Adam bırakıyorum der, ertesi gün gelmez.

Özgür geldi.

“Bırakıyor musun?” diye sordu.

“Evet, yeter bu kadar gezip tozduğum. Biraz para biriktireyim. Hem Beyto’nun elemanı yok.”

“Sen bilirsin. Madem döneceksin o evi bırakma.”

“Olur,” dedim. Evi bırakmaya hiç niyetim yoktu. Üç-beş kuruş için o üst kattaki gürültü patırtıyı çekmeye hiç niyetim yoktu. İyi kötü haftada 45 pound ödeyecek gücüm vardı. Hem Loma geliyordu. Bazen Lisa diye bir kız vardı, o geliyordu. Debby ile devam ediyorduk. Ev bana lazımdı. Kızlar yaralarım iyi geliyordu. Özgür’ün dediği gibi insan gibi yaşamak lazımdı. O kadar adamın kaldığı dairede kalmak

pek işime gelmedi.

Hafta sonu bıraktım işi. Tommy ile vedalaştık. “Senin Ferhat olmadığını biliyordum zaten,” dedi. Tommy Nijeryalıydı, garibandı. Belli ki çok örselemişti hayat bunu. Bizimki gibi bir hikâyesi vardı. Ferhat’ı, Beyto’yu, Erol’u tanıyordu. Bir şey söylemedim. Gülümsedi. El sıkıştık. “Kendine iyi bak,” dedi. “İşe ihtiyacın olursa, ister Ferhat ister Ahmet ol, çekinme. Sen iyi bir çocuksun.” Daha ilk günden biliyormuş meğer Ferhat olmadığını, kaçak çalıştığımı.

Kebaba geri dönüyordum. Dükkâna gittim. Bağrış, gürültü, fakinler, faksakeler havada uçuşuyordu. Usta ve diğerleri isyanlardaydı. Tavuk falan bitmiş. Kasap hafta içi gelirdi. Ama dükkân ve karavan o kadar deli iş yapıyordu ki hiçbir şey yetişmiyordu. Beyto’dan iki gündür haber yoktu. Yer yarılıp içine girmişti sanki. Sonra geldi bu, Almanya’ya gitmiş Galatasaray maçına, kimseye haber vermeden. Rezillik diz boyuydu.

Tekrardan döner işine başlamıştım bok var gibi. Karavanda ben, Ali, Aydın, Ahmet abi ve yeni bir eleman çalışıyorduk. Pek zor olmadı adapte olmam. Ama Beyto bir hoşgeldin bile demedi. Adamlar neredeyse bir senedir yemediğimiz bok kalmamıştı; adamın elemanı olunca yine tavır yapmaya başlamıştı. Sanki ben yalvarmıştım bana iş ver diye. Neyse; pek siklemedim bu tavrını, açıkçası adamın nasıl biri olduğunu biliyordum.

Beyto 190 pound haftalık verdi. İyi sayılabilecek bir miktardı bu. Ali’yi örnek almıştım. Adamın hedefleri vardı. Onlar için uğraşıyordu. Sikerim Sara Jane’i, sikerim İngiltere ortamlarını diyerek sarıldım işe. Erkenden kalkıp o yeni ustalarla birlikte döner takmayı, et açmayı, sos yapmayı öğrendim. Pek görülmuş bir şey değildi İngiltere gibi yerde usta-çırak ilişkisi ama ben gönüllü çırak oldum. Ustaların hoşuna gitti, bu işi öğrenmek isteyen, saygıda kusur etmeyen birini görmek; bana bildiklerini öğrettiler.

Birkaç hafta önce sanki İngiltere’nin altını üstüne getiren ben değildim. Unutmuştum o partileri, kanları, âlemleri. Aklıma bile gelmiyordu. Evden ilk ayrıldığım gecenin sabahında ortamın bana uymasını beklemektense bir bukalemun gibi ben ortama uymaya alışmıştım. Ne Beyto’yla ne de bir başkasıyla fazla yüz göz olmadan, kıstım kuyruğumu, işime baktım. Beyto aramıza mesafe koymadan ben çizmiştim sınırlarımı. Böylesi daha iyiydi.

Epey bir süre fazla bir olay olmadı. Bizim karavanda zaten pek olay çıkmıyordu artık. Sonradan anladım İngilizcenin önemini. Adamlarla

konuşabildiğin zaman olaylar büyümeden yatıştırılabiliyordu. Kavgaların en büyük sebebi İngilizcemizin yetersiz olmasıydı. İngilizcem çok ilerlemişti. Hem kızların yardımı hem birçok İngiliz arkadaş sayesinde.

Birkaç ay böyle geçti. Haftalığım 220 pound olmuştu. O sırada Ankara şantiye gibiydi, memlekette gecekondu yıkılmaya başlamıştı. O götümün kenarı gecekondu mahallesine koca koca apartmanlar yapılmaya başlanmıştı. Eve düzenli para gönderiyordum artık.

Peder devlet memuru. Tek bildiği yatırım ev, arsa. O İsveçli karıdan kırptığım parayla aldığımız zemin kattaki daireyi sattık, boş beleş gitti. Kandan çırtığım paranın bir hayrını görmedim yani. Üzerine benim göndermeye başladığım paralarla daha iyi bir yerden çok daha büyük bir daire aldık. Borçlanmışım ilk defa. Düzenli olarak ödenmesi gereken senetlerim vardı artık. Bu beni işe daha da motive etti.

Loma geldi bir gün. Londra'dan taşınacağını, ailesinin yanına gideceğini söyledi. Çalıştığı şirket ailesinin yaşadığı yerde ona daha iyi bir departmanda kariyeri daha yüksek bir mevki teklif etmiş.

“Sana sormak istedim,” dedi.

“Sen bilirsin.”

“Sen de gel benimle. Güzeldir kuzey tarafları.”

Şirket ona ev ve araba da veriyormuş.

“Orada bir sürü Türk var, bir iş bulursun,” dedi.

“Olmaz. Ben buralara ait değilim, kalamam buralarda.”

Kaçak olduğumu biliyordu. Benden bir şey bekledi sanırım, evlenmek istesem “hayır” demeyecekti. Pazartesi sabahı gitti. Ertesi hafta tekrar geldi. Sabaha kadar uyumadık. Bir şeyler söylemek istedi.

“Sus,” dedim. “Zorlaştırma.”

“Sen neden böylesin?” dedi.

Bir şey söyleyemedim. Sabah tren istasyonuna kadar uğurladım. Trene binerken bir defa daha baktı yüzüme. Bir işaretimi bekliyordu sanki. Olmadı. El salladım, tren hareket etmeden ayrıldım.

Benim tek derdim bir an önce borçlarımı ödemekti. Kafamı ne

Loma'ya ne de başka bir şeye takacak durumda değildim. Artık kadınlarla çok iyi anlaşıyordum. Ayrılıklarım ve beraberliklerimde sorgulamamayı, kadınların geçmişlerine takılmamayı ve kafama göre gelecekle ilgili planlar yapmamayı öğrenmiştim sanırım. Sara Jane beni çok iyi bir tezgâhtan geçirmişti. Hiç ummadığım anda attığı o tokatlar beni epey yontmuştu. Sara Jane'den sonra kadınlara bakışım da değişti; ilişkilerimi, birlikte olduğum kadınları yorumlama biçimim de...

Torna tezgâhı gibidir ikili ilişkiler. Torna tezgâhında bir çelik parçasına uygulanan işlemler ile ikili ilişkilerde dayatılan kurallar birbirine uyarlar. Her erkeğin karşısına onun kurallarını yıkacak bir kadın çıkar.

Erkek milletin en yumuşak kamı, sanırım kendisine olan aşırı güveni. Bu güven, bir kadının kendisine verdiği hayat dersleriyle başlıyor. Annesinin, teyzesinin, halasının aşırı sevgisi ve merhametiyle büyüyen bir erkek, farkında olmadan kadınlara karşı her zaman kendisini zayıf hissediyor. Hayata hazırlanan bir erkek her yediği tokattan, her tökezlemeden, her kaybedişten sonra bir kadına sığınıyor. Kafasında böyle canlandırıyor kadını: Son durak. Yolunu şaşırmış tecrübesiz bir adam kadınlardan her zaman merhamet, anlayış, teselli bekliyor. Kadın onun için sadece kırılan gururunu ve yıkılan egosunu tamir edecek, onu tekrar hayata bağlayacak bir liman oluyor.

Sonra bir kadın çıkıyor karşısına. Bir ilişki yaşamaya başlıyor, cinsellik giriyor işin içine. Kadını vücudu, kokusu, gülüşü, bakışı ile yorumluyor. Seviyor. Sevgisi daha önceki merhamet ve sığınma beklentisine hiç benzemiyor. Sevdığının kendisinden merhamet istemesini bekliyor. Güç savaşı başlıyor. Acı gerçekler geliyor ardından. Hayatın gerçekleri. Kendisine sığınmasını ve erkeklik egolarını tatmin etmesini beklediği kadın, kendisinden daha güçlü ve ayaklarının üzerinde durabilen bir kadınsa hayatının en acı ama en güzel tecrübelerini yaşıyor. Kendisine sunulan doğruları yorumlayabilirse erkek oluyor, adam oluyor. Ayakta kalabilirse.

Her erkek bir gün bir kadının tezgâhından geçecek. Yontulacak, örselenecek, çekiçle dövülecek. Adam olacak sonra. Bu tecrübeleri yaşadığı bir kadınla hiçbir zaman birlikte olamayacak. Bir gelecekleri olmayacak. Bunu kabullenecek. Bir sonraki ilişkilerinde bu tecrübeleri kullanarak daha sağlıklı ilişkiler yaşayacak. Güç savaşına girmemeyi öğrenecek. Kadınları, ego tatmini olarak görmeyi bırakacak. Merhamet beklemeyecek. Adam olacak, erkek olacak.

Ben çok güzel tornadan geçtim. Sara Jane farkında olmasam da bana hayatım boyunca kulağım da taşıyacağım bir küpe hediye etmişti. Daha adam olmamıştım, henüz erkek olmamıştım. Katedeceğim epey yol vardı ama Sara Jane iyi örselemişti.

Bir gün dükkânı bastılar. Daha doğrusu basmışlar. Ben Allah'tan evimdeyim. Saat on gibi dükkâna gitmişim, bir baktım kapının önünde polisler bekliyor. Bir kısmının ayağında spor ayakkabı ve eşofman vardı; karavandaki elemanlarla eskiden kaldığımız odayı basan tiplerdendiler: Immigrant polisi. Ama bir sürü de normal üniformalı polis vardı. Dükkânın önüne kocaman bir kamyon çekmişlerdi. Bu normal bir kaçak işçi baskınına benzemiyordu. Vardı bir bokluk. Hemen topukladım. Dükkânı uzaktan gören bir kafede oturdum. Aslında kaçak işçi var mı diye gelmişlerdi. İçeri bir giriyorlar, yukarı bir çıkıyorlar, dükkân anasının amı gibi; çalıntı eşya dolu ortalık, ne ararsan var, altı tane televizyon çıktı mesela, videoplayer'lar, bizim rahmetli papağanın kafesi, cep telefonları... Anasını siktiler, boşalttılar ne var ne yok.

Ot satan tipleri biliyordu polis. Bizimkilerin ot mot ile uğraştığını duyan tüm keşler, iğneciler, cankiler dükkânın etrafından ayrılmaz olmuşlar. Ayrıca bu dükkândaki bazı orospu çocukları on altı yaşından küçük kızları falan çıkarmışlar yukarı meğer... İngiltere'de ne bok yersen ye, on altı yaşından küçük kızlara dokunma. Zaten çoğu eroinman, iğneci kızlar. Gerçi siktiğimin kızları daha 15 yaşında olmasına rağmen hemen hemen hepsinin çocuğu vardı. İngiliz ergenler ailelerinden kurtulmak için daha yaşlarını doldurmadan çocuk peydahlıyorlardı. Devlet bunlara ev verirdi. Sonra da bunların çoğu sıkılırdı çocuktan, evden, yollara düşerlerdi. Kimsenin sikinde bile değildi bu kızlar ama şimdi değere binmişti.

Beyto'nun evi de bastılar. Bir sürü çalıntı eşya da oradan çıktı. Bir de İzmirli kızın kaldığı evi bastılar, tabii ki oradan da çıktı birçok çalıntı eşya. İzmirli kızı Beyto'nun İngiliz karı öğrendi. Beyto'nun karı çok pis ayar olmuştu bu İzmirli kıza. Çok büyük paralar ödedi Beyto bu işlerden sıyrılmak için. Ortalık iyice toz duman oldu. Anasını siktiler Beyto'nun.

Evlerden, dükkândan neler neler çıkmadı ki. Hırsızlar ne getirirse alıyorlardı zaten. Hırsızları kimse siklemezdi de, çalıntı malları alanlar göte geliyordu. Bu eşyaları yükleyip götürdüler.

Sonra birden bıraktılar Beyto'nun yakasını polisler. Bir anda çekildiler. Beyto'nun İngiliz karı da boşanma davası açmadı. Çok seviyordu Beyto'yu ama tabii ki böyle aldatılmak çok koymuştu kadına.

Yerel gazeteye falan çıkmıştı bu çalıntı mallar ve küçük kızlar... Bu kadar olaydan ve rezillikten sonra ortalık iyice karıştı. Dükkânda Allah'ın her günü olaylar oluyordu. Artık kavgasız, küfürsüz bir gün geçmiyordu. Ciddi ciddi Wycombe halkı Beyto'ya ve dükkâna dış biliyordu. Hiçbir şeyin tadı tuzu kalmamıştı. Kafayı bulan bize saldırıyordu. Öyle fakimli makinli kavgalar değil. Organize olmuş bir düzine adam ayık kafayla direkt olay çıkarmaya geliyordu hem dükkâna hem de karavana. Önceden ufak tefek olan kavgalar artık grup halinde saldıran ayyaşlarla oldukça yıkıcı oluyordu. Sopalar, demir çubuklar havada uçuşuyordu. Kenarlarında ve üzerinde çelik levhalar olan, madencilerin giydiği ağır botlardan aldık kendimize, benim zaten vardı eskiden bir çift. Bu botlarla hafif bir tekme adamı iki metre uzağa fırlatıyordu. Bir defa bu botla duvara tekme attım, duvar yıkılacaktı neredeyse.

Birkaç defa ben sağlam darbeler almıştım. Kaşımın üzerinde iki defa şişe kırılmıştı. İzlerini taşıyorum halen. Birkaç defa da kafam yarıldı. Allah'tan bira şişeleri oldukça inceydi. Bizim tombul şişeler gibi olsa kafam karpuz gibi ortadan ayrılırdı. Bir defasında çok kötü bir darbe aldım ensemın hemen üzerine. Bu İngilizlerin meşhur madeni para büyüklüğünde yüzükleri var. Başparmak haricinde dört tane sağ ele, dört tane sol ele takarlar. Görünüşte oldukça masum yüzükler ama ellerini yumruk yaptıklarında otomatikman doğal bir muşta oluyor. Bir tanesi böyle çok kötü indirdi kafama. O yumruk suratıma gelseydi eminim toplayamazlardı ağızımı burnumu. Sanırım yüzüğün üzerinde çivi gibi bir çıkıntı vardı. Ensemın üzerini yırtmış. Halen durur o iz. İki santimlik bir kesik. İt kafama vurduktan sonra ciyaklamaya başladı, parmakları kırıldı sanırım. O kadar dengesiz gelmişti ki darbesi, yüzükleri kaymıştı galiba. O karşımda çığlıklar atarken, ben kafamı tutmakla meşguldüm. Ali çocuğa madenci botlarıyla bir tekme gömdü. Çocuk yere serildi ve horon teptik üzerinde. Ali olsun, Ahmet abi olsun, Aydın olsun gözü kara adamlardı. Sikimizde bile değildi bir saatten sonra.

Beyto'nun götlüklerinin cezasını biz çekiyorduk. Bir de Beyto'nun bulduğu o deyyusların pisliklerinin sonucuydu bu.

Ali yaralandı bir defa. Herifin ağzına koydu çıplak elle yumruğu, herifin dişleri Ali'nin parmaklarını jilet gibi kesti. Çok pis olur, sıkılmış yumruğunuza diş girerse çok kötü yaralar. Ali bir köşede sadece ekmek ısıtıyordu. Bir süre kavgalara falan da katılamamıştı ama sonra o da bizim gibi oldu.

Dükkânın camları, bizim karavanın önündeki cam haftada iki-üç defa iniyordu aşağı. Gece kulübü açıldıktan sonra çevrede ne kadar it

kopuk var, hafta sonu damlıyordu. Dayak yiyen ertesini hafta üç-beş kişi daha toplayıp yine olay çıkarmaya geliyordu. Artık otomatikçe bağlamıştık. Eskisi gibi ağız dalaşı falan yoktu. Baktık olay çıkacak, hemen fırlıyorduk dışarı. Bir defasında da suratımın ortasına iyi bir darbe aldım. Ağzım yüzüm birbirine karıştı. Halen dudaklarımda o günlerden kalan kesikler, burnumda hafif eğrilik, parmaklarımda elime geçen diş izleri duruyor...

Bir defasında da Ali döner bıçağı çekmişti 6-7 kişiye, kendini kesti mal. Bıçak çekilmez. Bıçağı çektiysen vuracaksın, vurmazsan o bıçağı alırlar bir tarafına sokarlar. Çok darda kaldığımızda en fazla masatı kapıyorduk. Masat iyi oluyordu, uzun bir demir çubuk ama dökme demirden. Kafaya, surata, omuza vurmayacaksın. Hemen kırılır masat. Masat kırılır, herifin bir yeri kırılır. En güzeli kaba etleri morartmaktır. Dengesiz bir yerine vurursan adamın elinde kalır it oğlu it. Ve adam da geberir meberir, kilosu üç kuruş etmeyen ayyaş değere biner.

Hafta sonları karavan, geceyarısından sonra, bir otopark vardı ıssız, oraya çekiliyordu. Meydan itlerin ve kopuklarındı. Otopark tam bir meydan muharebesi alanıydı. Polisler uğrardı bazen. Bir gün iki tane polis gelmiş, etrafı kontrol ediyorlardı. Biz karavanın içerisindeyiz. İki-üç genç çocuk karavanın tam karşında bir arabanın içindeydiler. Polislere domuz diye bağırdı çocuklardan biri. Çocuğu arabanın camından çekip aldılar ve copladılar polisler. Pis bir keyif alıyordum artık kavgalardan. Zevkli oluyordu. Fazla alkol almıyordum çalışırken. Bazen iki-üç duble içtiğimde kavga çıkarsa biraz daha yıkıcı oluyordu. Ama dediğim gibi, çok zevkliydi. Polis falan karışmazdı kavgalara. Zaten gece kulübünden sonra her köşede bir olay çıkar olmuştı.

İngilizler çok sabırlı adamlardır. Polisi, kanunu, adamı, dedesi, çocuğu... Hiç kasmazlar. Beklerler ve dinlerler. Bu da öyle olmuştı. Beklemişler, dinlemişlerdi. Aslında herkesin her şeyden haberi vardı ama hepsi bekliyordu. Benim kaçak olduğum bile biliniyordu sanırım. Köşe başında eroin satan zenciler, Pakiler de biliniyordu. Kimin ne bok yediği biliniyordu. İngiliz polisinin her şeyden haberi vardı. Kimse ağzını açıp tek bir kelime etmiyordu. Bekliyorlardı.

Sevmez İngiliz polisi hemen dalmayı, gülümserleler, o klasik elbiseleriyle fotoğraf çektirirler, atlarıyla şekil yaparlar.

Beyto rahat durmuyordu. Durmaya da niyeti yoktu. Gitti yapabileceği en bok işe bulaştı. İngiliz pasaportuna başvurdu. Hiç gereği yoktu aslında. Süresiz oturumu vardı. Ama Beyto severdi hava atmayı. Bu defa başına vergi dairesi musallat oldu. İngiliz pasaportu almak için

bir İngiliz gibi vergi vermek gerekiyordu. Beyto'nun pek vergiyle işi yoktu. Ama iki eve bakacak, son model spor arabaya binecek, bu arabayı yeniden boyatacak kadar parası vardı. Bir de Türkiye'ye bir sürü para gönderiyordu. Abisiyle işleri vardı. Yatırımları

vardı. Kısacası hem vergi vermiyordu hem İngiliz pasaportu istiyordu. İngilizler sabırlıdır. Beklerler. Zaten böyle bir deniyoluk bekliyorlardı.

Dükkândaki adamlar çok iyi ustalardı. Senelerini vermişlerdi bu işe. Çok şeyler öğrendim yanlarında. Ama çok sakat adamlardı. Londra denilen yer buram buram manyak dolu bir memleketti. Adamlar senelerce eroinmanlar, haplılar, psikopatlar, gerçek ırkçılarla bir ömür geçirmişler.

Biz yine insaflıydık. Altımıza aldığımız adamı tokatlayıp, iki silkeleyip bırakıyorduk. Bunlar anasını sikmeden, komaya sokmadan bırakmıyorlardı. Düşünüyorum da ben geleli daha bir buçuk sene olmuştu, onun da yarısı göt sallamak, ortamlara akmak, am yalamakla geçmişti ama benim bile sinirlerim laçka olmuştu. Bu adamların ruh halini düşünmek bile istemiyordum. Hepsi zaten kaslı, iri adamlardı. Döner takmak, dönercide çalışmak fiziki olarak ciddi anlamda çaba sarfetmeniz gereken gereken bir iş. Bir de et ağırlıklı besleniyorsunuz. Saatlerce durmadan çalışıyorsunuz. Farkında bile olmuyorsunuz ama sağlam bir kondisyonunuz oluyor.

Haftalığım oldukça iyiydi. Kendim para gönderemiyordum. Westem Union oldukça pahalı bir yöntemdi. Oturumu olan elemanlar yardımcı oluyordu. Düzenli olarak para göndermeye başlamıştım artık. Evdekiler bir şey demiyordu artık bana.

Ahmet abi işi bıraktı. Yenge, çocuklar gelmişti. Artık bu işi yapamazdı. Yine Wycombe'de kaldı. Bir ev tuttu. Çocukları okula falan yazdırdı. Bir iş buldu. Little Chef diye bir yer açılmıştı, sahibi Kıbrıslıydı; oraya başladı yengeyle beraber. Aslında Ahmet abinin durumu iyiydi de çocukların geleceğini bahane etmişti. Ordu'da fındık tarlaları vardı. Yan geliri iyiydi. Alışmıştı sanırım buralara.

Herkes yavaş yavaş gidiyordu. Bir şekilde hayatını düzene koyuyorlardı. Erol ve Ferhat Wood Green'de devam ediyorlardı. Birkaç defa gelmişlerdi yanımıza.

Ali, Alamancı nişanlısıyla saatlerce telefonda konuşuyordu. Saygı duyuurdum bu çocuğa. Bir sürü kız salça olmuştu ona ama adam yine de kızı aldatmamıştı. Saygı duymuyordum aslında, siktiğimin salağı diyordum.

Beyto'yla aramız şöyle böyleydi. Zaten o kendi götünün derdine düşmüştü.

Kâzım başladı Ahmet abinin yerine. İzmirliydi, iyi bir eğitim almıştı. Buraya öğrenci olarak gelmiş. Bir İngiliz kızı sevmiş, evlenmişler, bir çocukları olmuş. Karı bunu siktir etmiş sonra. Zencilerin kucağından inmiyormuş. Adam ağlardı durmadan, karısını çok seviyordu. Bekliyordu karı ona dönsün diye.

Ali Alamancı sevgilisini anlatır, kafa sikerdi. Kâzım zencilerin kucağından inmeyen karısını anlatırdı. Ben de Sara Jane'le kafa sikmekle meşguldüm. Öyle böyle günler geçiyordu.

Bizim aile müşterilerimiz de vardı. Bunlar eli yüzü düzgün, kebaba canı gönülden bağlı, birçoğu Türkiye'ye tatile gitmiş, bize karşı saygılı insanlardı. Saat dokuzdan önce gelirlerdi. Sormazdık bunlara ne istediklerini, bilirdik. Bu aileler kemik müşteri idi. İyi para harcarlar, bizimle sohbet ederlerdi. Aslında İngiltere'de herkes saygılıydı ama gece saat dokuzdan sonra ipler kopuyordu. Gündüz işinde gücünde olan, bir bankada çalışan kadın gece alkol aldıktan sonra gelip çirkeflik yapabiliyordu. Ertesi gün gelip bin defa özür diliyor ama birkaç gün sonra yine aynı piçlikleri yapıyordu.

Pazartesiler en sakın günlerdi. Çoğunlukla aileler geliyordu, fazla hır gür olmaz, sakın geçerdi. Pub'lar boş olur, sadece müdavimleri giderdi. Ciro güzel olurdu. Gelen adamlar çok efendi olurdu. Birçoğu zaten ortayaş üstü alkoliklerdi. Pek etliye sütlüye karışmayan, ölümü bekler gibi halleri olan insanlardı. Bizimle şakalaşırlar; bazen paraları olur, bize bira getirirlerdi, bazen yolsuz kalırlar, biz onları idare ederdik. Sabah on birden geceyarısına kadar devamlı gittikleri pub'dan dışarı çıkmazlardı. Muhabbet etmeyi seven, kibar, zararsız ayyaşlardı. Birçoğu burada doğmuş büyümüş, hiçbir yere çıkmamış ve burada ölümü bekleyen insanlardı. Hepsi kart zamparaydı. Birçoğunu karısı siktir etmiş, bir odada ölümü bekleyen amcalardı.

Salı günleri bir nebze olsun hareketli olurdu. Patırtı kütürtü olmaz, işimize bakardık. Sakın geçerdi. Etrafta fazla ayyaş, gogocu, canki dolanmazdı. Yine devamlı gelen müşteriler olurdu. Bela arayan tipler de tek tük damlardı ama pek maçaları yemezdi olay çıkarmaya. Bilirlerdi gık dediklerinde başlarına geleceği. Homurdana homurdana verirlerdi siparişlerini, sonra da siktir olup giderlerdi.

Çarşamba günleri farklıydı. "Single lady night" derlerdi. Tüm diskolar ortayaş mature hatunların hizmetinde olurdu. Ne istediğini bilen, sadece sikişmek için dışarı çıkan kadınlardı bunlar. Kocaları, erkek

arkadaşları bunu bilirdi. Çarşamba günü dışarı çıkan kadının derdi belliydi. Pek olay olmazdı. Ortayaşlı karılar sarkardı bize. Kafaları bir dünya. Bolca sözlü tacize uğrardık. Bu ablaların hedeflerinde ya zenciler ya da yabancı erkekler vardı. Bir gecelik ilişkilerin kadınlarıydılar. Sabahlamazlar, işleri bitince dönerlerdi evlerine; evlerine gitmişsen eğer senin yanlarında kalmanı istemezler, sepetlerlerdi. Ertesi gün tanımazlardı sizi, selam bile vermezlerdi. Birçok mekânda erkek stiprizciler vardı. Bu itfaiyeci, polis, deri giyimli adamlar siklerini salladıkça bu karılar çıldırırdı. Gerçi dansçıların çoğu ibne olurdu. Bizim yanımıza gelirlerdi. Ali'nin ciddi anlamda bir kitlesi vardı o gün. Ama pek işi olmazdı karı kızla. Adam binlerce km ötedeki sevdiğini aldatmazdı. Kadınlar Ali'ye, bana bakıp iç geçirirlerdi. Tazecik çocuklardık. Benim hiç işim olmadı, olmazdı kocakarılarla. Ama içlerinde bazen çok şekilli, otuzlu yaşlarda hatunlar olurdu; yok demezdim onlara.

Perşembeler çitiraların günüydü. En güzeli okulların yakınındaki pub ve diskolara giderlerdi. Grup halinde çıkardı bunlar. Alkol ucuz olurdu, giriş paraları oldukça indirimliydi. Çılgınız biz triplerinde anırır dururlardı bunlar. Bizim işlere yansırdı bu ortam. İyi hatun düşerdi Perşembe günü. Bir laf vardır: Geceyansından sonra en kral İngiliz kız beş pound'dur. Yani iki bira parası...

Cuma, çiftlerin dışarı çıkma günüydü. Çift olarak dışarı çıkar ve geberene kadar içerdi herkes. Pub'lar, diskolar ağzına kadar dolu olurdu. Kavgaların en yoğun olduğu zamanlardı bunlar. Yanındaki kız arkadaşına hava atmak isteyen ezik piç götüne içtiği iki biradan güç alıp olay çıkarırdı. Millet birbirine girerdi. Her yer ağzına kadar doluydu. Siken şikene oynarlardı. Birçok salak dayak yerdı. İçkiler pahalı, mekânlara girişler ücretli olurdu. Sabahın dördüne, beşine kadar sürerdi bu.

Cumartesi günleri ayrı takılırdı herkes. Kızlar kız kıza, erkekler erkek erkeğe çıkardı. Çok kavga oldu bu zamanlar. Bu adamlar grup gezerken olay çıkarmaya bayılırdı. Bu olaylar genelde kebab, Çin, Hindistan take away'lerinde olurdu. Sabahlara kadar kemik sesleri eksik olmaz, polis falan pek siklemezdi. Kimse siklemezdi kimseyi.

Adamın kafa göz yarılmış yerde yatarken, kız arkadaşı yardım için haykırırken biri önce kıza bir tekme indirir, sonra da yerde yatan can çekişen adamı tekmeleyebilirdi. Normal şeylerdi bunlar.

Bir kere yere düşersen kalkamazsın zaten. İngiltere'de yere düşmeyeceksin. Düşersen tependeki seni tekme manyağı yapan sarhoş psikopatın insafına kalmışsındır. Delikanlı gibi kavga eden bulamazsın

İngiltere’de. Ya kafana bir şişe iner arkadan ya sırtına bir tekme gelir yan taraftan, onlarca kişi alakalı alakasız dalar sana. Yere düştüğünde zaten komaya sokmadan, bir yerini kırmadan bırakmazlar.

Pazarlar en güzel günlerdi. Millet götünü serer yatardı. Sunday Lig denilen kasabalar arası futbol turnuvası olurdu. Parklar, bahçeler dolar taşardı. Pub’larda yalnız hatunlar olurdu. Bir kadın Pazar günü yalnız ya da bir kız arkadaşıyla takılıyorsa fakilebilitesi oldukça yüksekti. Sadece İngiltere’ye mahsus bir ayrıcalık değildir bu. Dünyanın neresine giderseniz gidin, bir kadın tek başına takılıyorsa Pazar günü, her türlü çökersiniz.

O kadar memleket gezdim. Ama hiçbirinde İngilizler kadar sağlamını da görmedim. Adamların hakkını yememek lazım.

Bakın; demokrasinin, insan haklarının başkenti İsveç, Norveç, Danimarka, hatta Fransa’da bile ırkçılığın kralı vardır. Pek muhatap bile olmazlar sizinle ama İngilizler kıyak adamlardır. Severler muhabbet adamı. Ama ülkelerinin dışına çıkınca götleri kalkar. Bir soğukluk başlar.

İngilizler pek organize bir şekilde ırkçılık yapmaz. Sevmeyeni zaten sevmez yabancıları. Bir Fransa gibi değildir. Elinize bir futbol topu alın, sektirmeye başlayın, on dakika içerisinde onlarca kişi gelir yanınıza. Ya da bir pub’a gidin, onlarca arkadaş yaparsınız kendinize. Muhabbet adamlardır.

İrkçılar genelde bu firm denilen futbol fanatiklerinin bulunduğu pub’larda organize olan, ergen ve işsiz güçsüz tayfadan oluşan çapulcu sürüleridir. Ağzınız bir karış açık defalarca seyrettiğiniz, masal tadında anlatılan Green Street Hooligans filmindeki gibi masal kahramanları yok maalesef. Adamlar işsiz güçsüz mikrop herifleri bile kahraman olarak dayamışlar bize. Kapitalizm bu olsa gerek. Bu futbol fanatikleri hiç filmlerde anlatıldığı kadar delikanlı değil. Hele hiç anlatıldığı kadar gözü kara tipler değil. İsterlerse on kişi olsunlar, en öndekine sağlam bir kafa atıp yıktığın anda alayı dağılır çil yavrusu gibi.

Bu kebabçılarda neden durmadan kavga çıkıyordu? Bu adamların işi gücü yok muydu da sırf dayak yemek için kebabçıların kapısına dayanıyorlardı? Şimdi İngiltere imparatorluk zamanlarından gelen zenginliğine, sömürdüğü ülkelerin yemek kültürlerine rağmen kendi yemek kültürünü oluşturamamış bir ülke. Bu arkadaşlar evde pek yemek yapmazlar. İşleri olmaz. Zaten dünyanın en kötü yemek kültürüne sahip bir ülke. Indian curry shop, kebab shop, fish and chips,

chinese take away denilen bir kültür olmuştur. Bu adamlar her daim buralardan beslenirler, ya da McDonald's, Burgerking, Kentucky'den falan işte.

Hafta içi saat 00: 00'da, hafta sonu en geç 01.00'de kapanır pub'lar. Diskolar 02.00'ye kadar açıktır. Alkol ve sigara oldukça pahalıdır. Çok keskin kurallar vardır. Bu adamlar ne yapar bu kısıtlı zaman diliminde? Düşünsenize saat 9.00'da dışarı çıkıyorsunuz, üç saat sonra ortam kalmıyor. Hayalet şehir her taraf. Gidecek bir yer yok. Milyonların olsa harcayacak yer yok. Adamlar mecburen evlerinde ziftlenip öyle çıkıyorlar dışarı. Evde ziftlendikten sonra mümkün olduğunca hızlı bir biçimde içiyorlardı dışarıda. Bir de kuruya, toza, dumana vuruyorlardı ki, ot alkol ve sigaradan daha ucuz. Zaten adamların kanında var pislik çıkarmak. Malûm uluslararası maçlarda falan meşhurlar. Bunlar bu alkolün gazıyla kebaþçılara gelir ve olay çıkarırlardı işte.

Hintli ya da Pakistanlılar curry yapar satar. Adamlar bildiğin lokum. Sarhoşlar dükkânlarını yıksa, adamlar paramı ver diye yalvarıyorlar. Analarına, zürriyetlerine küfrediyorlar, kafalarına verdikleri yemeği fırlatıyor adamlar, paramı ver söz diye yalvarıyor bunlar. Çinliler de aynı. Adı üstünde Çinli. Sik kadar bir şey bunlar; eti ne budu ne? Hiç bulaşmıyorlar. Gerçi birkaç tane Çinli, Taylandlı, Filipinlinin kavgasını gördüm. Adamlar direkt satır, pala, bıçakla dalıyorlardı daldıklarında. Bizim insanımızınsa sinir kat sayısı belli. Fazla zorladığında patlıyor. Patlayınca da bu olaylar oluyor. İngiltere'de kavgalar zaten ayık kafayla olmaz. Herif içmiştir, pislik yapar, küfreder, İtekler. Sonra da üzerini falan çıkarır, götünü açar. Bizimkilerin öyle üzerini falan çıkarma gibi bir dertleri yok, direkt dalıyorlar.

İngiltere'de kavga ayık kafayla yapılmaz. Alayı kolpadır. Yüz yüze dövüşmezler, arkadan biri gelir, direkt seni yere düşürecek biçimde indirir. Ya da kafana, suratına şişe falan vurur. Zaten yere düşmüşsen kalkamazsın bir daha. Gelen giden tekmeler. Genci, yaşlısı, karısı, kızı yoldan geçeni düşeni tekmeler. Suratına basarlar tekmeyi. Alakası olan olmayan. Adamların kavga anlayışı budur. Yere düşersen kalkamazsın bir daha. Tepende onlarca kişi sadece tekmeler.

İngiltere'de yere düşmeyeceksin!..

İngiltere'de yere düşmeyeceksin!..

İngiltere'de yere düşmeyeceksin!..

İngiltere'de yere düşersen kalkamazsın bir daha, dedim bunu kaç kez.

Kırarlar bir tarafını, komaya sokmadan bırakmazlar. Yere düşmüşsen, kaçabiliyorsan kaçacaksın. Arkana bile bakmadan kaçacaksın. Başka türlü kurtulamazsın.

Karşında sana posta koyan lavuktan çok, arkanı korumak en akıllı iş. Sen laf yetiştirmeye çalışırken bir tanesi arkandan bira şişesini indirebilir. Sonra çullanırlar. Ne yaparsan yap.

İster kaç ister kovala ama İngiltere’de yere düşme!.. Kalkamazsın bir daha.

İngilizler yumruk, kafa atmak gibi olayları pek bilmez. Yere düşürüp tekmeler sadece. Kimse kimseye yardım da etmez. Dört kişilik bir arkadaş gurubunda bir tanesini indirsel, öbürlerinin gözü kesmiyorsa topuklar. Tanımazlar.

Beyto İngiliz pasaportuna başvurunca iyice babalara geldi. Bunun memlekette bir sürü yatırımı vardı. Düzenli olarak para gönderiyordu abisine. Bir defada en fazla 2.000 pound gönderebiliyordun bankadan. Sonrasında parayı nereden bulduğunu göstermek zorundaydın. Spor BMW, asit olaylarından sonraki tamir parası, karısına verdiği para, tatil masrafları, İzmirli kıza yedirdiği paralar... Fazla kurcalamalarına gerek yoktu zaten. Beyto’nun ipini çekmediler ama yavaş yavaş ödemediği vergileri toplamaya başladılar. Her üç ayda bir bok gibi vergi borcu çıkıyordu. İngilizler işi biliyordu. Dükkân ayakta kalacak, amcam ödemediği vergileri sike sike ödeyecekti.

İzmirli kız neredeyse her ay Türkiye’ye gitmeye başladı. Sanırım Beyto artık bu şekilde gönderiyordu parayı. Bankayı kullanmıyordu.

Dükkân tayfasının alıştırdığı hırsızlar, eroinmanlar, iğneciler, cankiler başlı başına bir belaydı. Adam vurmuş sulu, kuru, kimyasal ne bulduysa çekmiş posta koyuyor. Adam zaten uçuyor. Her gün boktan olaylar devam ediyordu.

Sonra Bülent diye bir lavuk peydah oldu. Tam şark kurnazı. Karavanın etrafında dolanır dururdu. Aydın hiç sevmezdi bunu. Bir derdi vardı da biz bilmiyorduk. “Kokusu yakında çıkar,” dedi Aydın. Çıktı da zaten. Bu yavşak karavana sulanıyordu. Karavan çok iyi iş yapıyordu. Beyto paraya sıkıştıktan zaten. Durmadan vergi cezası ödüyordu. Kafayı kaldıramıyordu adam. İngiliz karıyla evi ayırdı. Üç çocuğa her hafta anasının nikâhı bir nafaka tarzı bir şeyler ödemeye başladı. İzmirli kız zaten kontes olmuştu.

Beyto, Bülent’e çok iyi bir paraya karavanı sattı, bizi de içinde. Ne olduğunu anlayamamıştık bile. Bir günde oldu bitti. Kanımıza da

dokunmadı değil. Ulan Şener Şen hani köyü marabasıyla birlikte satıyor ya filmde, aynen öyle. Nasıl zorumuza gitti... Ama bir şey diyemedik. İngiltere’de fazla vefa aramayacaksın. Ne kadar yırtınırsak yırtınalım biz duygusal adamlarız. Beyinle düşünmüyoruz çoğu zaman, hislerimiz bizi yönlendiriyor. İçimiz acıdı cidden. Doğrusu benim pek zoruma gitmedi. Ödenmesi gereken borçlarım vardı. Beyto’nun babasının oğlu değildim sonuçta. Kebaba geri döndüysem Beyto için değildi. Ali desen, onun tek derdi nişanlısına bir an önce kavuşmaktı. Ama Aydın cidden Beyto’nun hatırına dönmüştü. Dedim ya, ağır abiydi. Lafını yemezdi ama Beyto için çatır çatır yemişti lafını. Şimdi hepimiz karavanla birlikte satılmıştık, haberimiz bile olmadan. Bülent geldi ağzını ayıra ayıra. Pek muhabbetim yoktu ama daha ilk gördüğümde sevmemiştim bu adamı. Gerçi sevmek zorunda da değildim. Ödesin benim haftalığımı da ne bok yerse yesin. Ben işime bakarım.

Bülent, Beyto gibi değildi. Herif kıldı, açgözlüydü, pimpirikliydi. Beyto’nun Allah’ı var eli bol adamdı. Müşteriye en kral malzemeden, en temiz biçimde, en güzelinden verirdi. Esirgemezdi. Bizden de esirgemezdi. Daha birinci gün bu yavşak, Ali’yle tartıştı. Çocuğa posta koydu aklınca. Daha bismillah demeden Ali fırlattı önlüğü. Ali’nin tuzu kuruydu, benim gibi senet sepet ödeme derdi yoktu. Bülent’in ağzının kokusunu çekecek hali yoktu ya... Çekti gitti. Canım çok sıkıldı. Ali işi bıraktı, aynı gün atladı trene, Nottingham’a, Kadir’in yanına gitti. Birkaç gün sonra da Aydın bıraktı. Aydın zaten ne mal olduğunu biliyordu Bülent’in. Bahane arıyordu.

Aydın’ın da tuzu kuruydu. Kalacak evi, çalışma izni vardı. Gün sayıyordu oturum almak için. Ben tek kaldım koskocaman karavanda Bülent’le birlikte. Bunun birkaç tane daha karavanı vardı. Oradan eleman getirdi. Sri Lankalı tipsiz bir herifti. Al başına belayı.

Beyto hırsından altın yumurtlayan tavuk sayılabilecek karavanı sikip atmıştı bir haftada.

Aslında kafam almamıştı ne benim, ne kimsenin. Bu adam böyle bir ekmek teknesini neden satardı? Gerçi iyi para almıştı ama sonradan çıkacaktı kokusu. Beyto’nun derdi başkaydı. Bülent kendisini cin sanıyordu ama Beyto yılların kaşarıydı. Anlayacağınız filler tepişiyor, arada biz karıncalar eziliyordu.

Bu lavuk üç otuz paraya çalıştırdığı Sri Lankalı çocukla beraber gidip geliyordu. Evi Wycombe’de değildi. Benim işime gelmişti aslında, artık hazırlık yapmıyordum. Bunlar döneri takıyorlar, salatalan, şunları bunları hazır getiriyorlardı. Getirmesine getiriyorlardı da bu herif

pintinin önde gideniydi. Kısabildiği kadar kısıyordu. Herif takacak bir şey bulamadı, içtiğimiz günde iki kahve, onu bile yasakladı. Gitti evden ocak falan getirdi.

Bülent efendi temizlik malzemesinden bile kısıyordu, karavan artık pislikten görünmüyordu. Salatalar falan leş gibiydi. Bir-iki hafta böyle gitti. İşler günden güne düşüyordu. Artık sıra falan olmuyordu karavanın önünde. Ayyaşlar, berduşlar geliyordu. Bu akıllım gitti hazır döner aldı. Hazır döner en kalitesiz etten yapılır, simsiyah olur yarım saatte. Hazır dönere basarlar kimyonu, leş gibi kokar. Yağ bile akmaz hazır dönerden, içinde et harici ne ararsan vardır. Hazır döneri müşteri elbette iplemedi. O senelerin aile müşterisi kesti ayağını. Çok sürmedi, iki haftada kötü duruma düştük. Beyto'nun zamanında ön tarafı açtığımızda kuyruk olurdu, artık sadece pub'lar ya da gece kulüpleri kapanınca olay çıkarmak için gelen ayyaş, mikrop tipler vardı, ana avrat küfretmek ve o leş döneri, burgeri kafamıza fırlatmak için.

Beyto geldi, Bülent'e postasını koydu: "Sen burada benim adımı kullanarak, bu işin anasını siktin. Karavanın ismini değiştir." Adam haklıydı, Dennis's Kebap artık bir markaydı. Epey tartışma yaşadılar. Bülent fazla dayanamadı. Mecburen karavanın ismini değiştirdi.

Bülent her şeyi sikti bayılttı bir ayda. Sonra bana sardı. Aldığım haftalığı düşüreceğini söyledi. "Hem iş yok hem sen hazırlık yapmıyorsun," diye geveledi. "Sikerim seni de işini de," dedim. Rest çektim, bıraktım işi. Zaten iyice bunalmıştım. Kimse de kalmamıştı. Ali gitmişti. Ferhat, Erol, Aydın gitmişti. Ahmet abi uğruyordu bazen. Yenge bol bol sulu yemek yapardı bize. Wycombe'de böylelikle olayım bitmişti.

Sonra Beyto karavanı bu itin elinden alacaktı. Yarısından da az paraya. Geri zekâlı. Olan benim tezgâhıma oldu. Beyto işi biliyordu. Bülent'in nasıl bir esnaf anlayışına sahip olduğunu, köylü kurnazı kafasını, bu işi mahvedeceğini ve eline yüzüne bulaştıracağından emindi. Kolay değildir bu işler. Yağ pasak içerisinde iş yapıyorsun. Temizlik önemli, müşteriye bakacaksın ki o da sana baksın. Burgerking, McDonald's gibi marka take avvay'ler bir tarafa, Hintlilerin ve Çinlilerin mekânları da var. Elin Hintlisi, Çinlisi bir çuval pirincin içerisine iki yumurta koyar, biraz baharat atar; adamların yemek kültürü bizim gibi masraflı, eziyetli değil. Sen müşterinin karşısında cılk et satıyorsun, tipin yerinde olacak, ağzın yüzün düzgün olacak. Kolay değil ağa! Ekmek teknene sahip çıkacaksın. Öyle hep ben kazanayım olmuyor, anlatamadık Bülent efendiye. Hırs kötü bir şey. Bülent hırslıydı ama uyanık geçinen

cinsindendi. İngiliz üç kuruş para verir ama ciğerini, kanını ister. Bülent denyosu açgözlülük yaptı.

İşi bıraktığıma çok üzülmedim, evin borcunu bitirmiştım çünkü. Beyto'nun yanına gidip "İşi bıraktım," dedim. "Çok bile kaldın o itin yanında," dedi. Zaten Beyto hep onun kıymetini bilmemizi istiyordu. Kaçak olmasam dükkânda çalışırdım ama polis bir defa mimlemişti burayı. Kaçak işçi çalıştırmak fazla sorun değildi; İngilizcem birçok adama göre iyiydi, burada yıllarca kalmış bir kebabçıdan daha hâkimdim İngilizceye, Ferhat'ın id beni korurdu ama Beyto sormayınca ben de iş istemedim doğrusunu söylemem gerekirse.

Gittim ev sahibine, evi boşaltacağımı söyledim. Şaka bir tarafa, güzel hatıralarım vardı orada. Loma, Lisa, Debby geldi aklıma. Debby ile görüşüyorduk. Loma taşındıktan sonra birkaç defa telefonda görüşmüştük. Mutluydu, kariyer yapabileceği ve imkânları oldukça güzel bir işi vardı. Ayı gibi bir herif bulmuştu, yarı profesyonel rugby oyuncusu. Halen görüşürüm Loma ile. Üç-dört tane çocuk yapmış, her birinin babası ayrı.

Kadın her yerde kadın. Dünyanın en gelişmiş ülkelerinden tutun, en geri kalmış kabilelerine kadar kaderleri hep aynı. Toplumun kendi kuralları doğrultusunda her zaman bir mücadele içerisinde. Toplumun çok gelişmiş olması ya da refah seviyesine göre değişen kuralları, aslında pek farklılık göstermiyor. Kendilerine bir şekilde dayatılan kurallar var. Kimi zaman toplum dayatmasa bile, kendi hemcinsleri/anneleri/çevresi dayatıyor. Çoğu zaman kendileri, kendilerine kurallar dayatıyor. Doğru ya da yanlış hep bir mücadelenin içerisinde. İnanın hiç fark etmiyor: Türkiye, İsveç, Pakistan, Çin, Amerika, Kanada... Her yerde, her zaman kendilerinden bir beklenti var. Toplum tarafından, kendi vicdanları tarafından dayatılan, uymak zorunda oldukları kurallar.

Kadın, her yerde kadın. Kendilerine dayatılan kurallarla başa çıkabilmeleri, kendi kurallarını yaratabilmeleri ve kendi doğrularını dayatabilmeleri için kendi ayakları üzerinde durmaları gerekiyor. Kendi ekonomik özgürlüğü olan bir kadın pek siklemiyor kendisine dayatılan kuralları. Yanlış bile olsa, kendi kurallarıyla yaşamak gibi bir lüksü oluyor. Kadınlara özel bir durum bu. Bir kadının inandığı doğrularla yaşayabilmesi lüks. Kendi ekonomik gücü olan, kendi ayakları üzerinde durabilen her kadın, toplum tarafından kabul edilebiliyor. Saygı görüyor, onun doğrularına saygı duyuluyor. Bize özel bir durum değil bu; doğanın bir kanunu sanırım.

Odayı topluyordum. Fazla bir giyim eşyam yoktu. Hırsızlar o kadar

çok giysi falan getiriyordu ki, Türkiye'ye tatile giderken birkaç kişiyle kardeşime göndermişim neyim var neyim yok. Kebapçıda çalışan adamın pek ihtiyacı olmuyordu giysiye falan.

Sara Jane denen kaltağı düşündüm. Dokundu. İçim yandı. Erol'u aradım. Bildiği bir yerde iş varsa yardımcı olsun diye. "İş kolay," dedi, "bakarız etrafa." Beyto'yu sordu. Beyto'nun derdi, eski tayfa onun kıymetini bilsin. Eski tayfanın derdi Beyto bizim kıymetimizi anlasın. Kısır çekişmeler. Ne gerek var ulan? Kurmuşsunuz tezgâhınızı işte. Arada benim gibi gudik tipler kaynadı. Ali ve Kadir'den haber alamadım bir süre. Sonra Ali'yle birkaç defa görüştüm.

Birkaç saat sonra Erol'u tekrar aradım. "Ipswich taraflarında adam lazım," dedi. Ipsvich neresi, bilmiyordum bile. Pek de sikimde değildi. Aldım numarayı. Konuştum adamlarla, "gel başla" dediler. Evi aradım. Karavanın ve dükkânın telefon numaraları vardı onlarda. "Artık bu numaralardan bana ulaşamazsınız," dedim.

Kimseyle vedalaşmadım. Kırgındım sanırım. Wycombe ilk gözümü açtığım, bir daha asla bulamayacağım ortamların yeri. Özgür, Beyto, Aydın, Erol, Ferhat, Ahmet abi, yenge onlarca kişi. Hiçbirisi ile vedalaşmadım. Sadece Debby'nin yanına gittim. "Gidiyorum," dedim. Nereye diye sormadı. "Bu gece kal," dedi sadece. Aradım adamları, "İşim çıktı," dedim, "yarın geleyim." "Tamam," dediler. O gün Debby ile dışarı çıktık. Pub'a gittik. O ilk gittiğimiz bovling yerine gittik. Konuştuk işte. Gece onda kaldım. Sabah erken uyandım. Debby uyuyordu. Çarşafı dolanmıştı. Saçlarını kestirmişti. Ben istemiştim, neredeyse üç numaraydı saçları. Böyle bir takıntı başlamıştı. Birlikte olduğum kızların saçlarını kestiriyordum. Sanki Sara Jane'in saçları gibi olmasını istiyordum kadınlarımın. Loma, Debby ve Lisa'nın saçları hep kesilmişti. Kısacık saçlarıyla uyuyordu Debby. Omzundan hafifçe öptüm. Bir duş aldım; aşağı, mutfığa indim, sütsüz-şekersiz bir kahve içtim... Kahvaltıyı unutalı çok uzun zaman olmuştu. Aylardır çay içmiyordum. Artık midem kabul etmiyordu çayı ya da uyandığımda kahvaltı yapmayı. Giyindim. Çıktım sessizce, Debby'yi uyandırmadan. Trene bindim. Birmingham'ın tam ters yönüne, Ipswich'e doğru hareket etti tren. Sara Jane denen piçten de uzaklaşıyordum.

İyi koydu. Bir sürü arkadaş vardı. Kapısını çalacağım adam. Wycombe'de açmışım gözümü. Debby "kal" demişti. Hazırdı kız. Onunla evlenseydim oturum da alırdım. "Beraber yaşamak zorunda değiliz," demişti. Kabul etmedim. Bu siktiğimin memleketine ait değildim. Ben bir ömür bu memlekette kurallara bağlı yaşayamazdım. Olmazdı.

Neredeyse iki yıl olmuştı. İki haftalığına geldiğim bu memlekette ne işler gelmişti başıma. Nefret ettim o siktiğimin trenlerinden, o puslu havadan.

Trene binince kafama dank etti birçok şey. Aslında kızgındım. Bu ikinci defa başıma geliyordu. İlkinde Sara Jane siktir etmişti beni. Şimdi Wycombe. Ben siktir edilmelere hazır değildim sanırım. Bu zamana kadar hep ben siktir çekmiştim. Hep ben terk etmiştim. Terk ederken arkama bakmamıştım.

Aileme siktir çekmiştim, Alanya'ya ben siktir çekmiştim. İsveçli kariya ben siktir çekmiştim. Sara Jane'den sonra bu Wycombe beni siktir etmişti. Kızgındım. Kendimi cezalandırdım. Kimseyle vedalaşmadan gidiyordum işte. Sevenim çoktu. Galiba beni sevenleri de böyle cezalandırıyordum. Bir anda hayatlarından çıkarak. Kaybolarak.

Bu ruh haliyle bindim trene. Dönüp bakmıyordum arkama ve kabul etmeliyim ki çok korkuyordum. Birkaç kez ayrılmıştım Wycombe'den ama hep retum biletim vardı. Gidecek bir adresim, sığınacağım insanlar, yatağımı paylaşacağım bir kadın hep oldu. Ama bu defa gerçekten farklıydı. Tek gidiş biletim vardı ve geri dönecek bir yerim yoktu.

Gidiyordum işte bir bilinmeze. Ya da kendimi kandırıyordum. Tamam, kavga ediyordum, ama biliyordum ki arkam sağlam yere düşürmezler beni. Tamam, canım sıkkın ama hatunlar nazımı çekerdi benim. Şimdiyse çırlıçıplak hissediyordum kendimi. Egolarım kalmıştı sadece bana miras. Bu siktiğim egolara tutunarak yaşamayı öğrenmek lazımdı sanırım.

Ben siktirip gitseydim sorun yoktu, inat eder tutunurdum hayata. Ama ben siktir edilmiştim. Hepsine kızgındım.

Arabayı vurduğumda götüme baka baka Ankara'ya dönerken de aynı korkular içerisindeydim. Ama kabullenemiyordum işte. Aynada kendime baktığımda artık o yüzünden gülümseme eksik olmayan, şen şakrak adam gitmişti, ürkek ürkek bakan, yılgın, bezgin, az konuşan bir adam görüyordum. Artık kendi kendime soru da sormuyordum. Bazı zorlu soruların cevabını da aramıyordum. Acı ama gerçek, kabullenmiştim. Hiçbir bahanem yoktu aslında bu rezilliği çekmeye. İlk günlerde de yoktu, şimdi de yoktu; ne işim vardı buralarda?

Dayaklar yedim, belime tekmeler yedim, kafamda şişeler kırdılar. Benim canım hiç yanmadı. Elimi kolumu yaktım, gıkımı çıkarmadım. Doğrusu yanlış ile kahpelikler yaptım, vicdanım hiç sızlamadı.

Şimdiyse Wycombe'den giderken nasıl da yanıyordu canım. Sanki lime lime etlerimi kemiklerimden sıyrıyorlardı.

Kuyruk acısı denilen o ince sızıyla yüzleşmiştim. Kuyruğum acıyordu. Kuyruğumu iki bacağımın arasına sokup arkama baka baka gitmek. Gitmek zorunda olmak, ayrılmaya mecbur kalmak yakıyordu içimi. Kime kızacağımı, kimi suçlayacağımı bilmeden bu kadar canımın yanması adaletli değildi. Savrulmaya başlamıştım. Savrulurken oralardan buralara, buralardan ötelere, alışırdım elbet bu sızıya. “Nelere alışmadım ki, nelere katlanmadım ki,” diye düşünüyordum...

Daha suratımın ortasına bir yumruk gibi incek nice olaylar beni bekliyordu. Her yollara düştüğümde harabe gibi bıraktıkça geride kalanları yine ellerim ceplerimde, yine evden kaçtığım gündeki gibi bir küçük çanta elimde... Pek korkum yoktu. Garip bir zevk bile vardı sanırım. Dayadım kafamı trenin penceresine...

Gidiyordum yine bir bilinmeyene...

Ipswich'e vardım. Ne bekleyen, ne uğurlayan, ne de karşılayan vardı. Önümdeki uzun yıllarda da zaten böyle olacaktı. Havaalanları, tren istasyonları, otobüs durakları... bana son durak olan bu yerler bir süre sonra yeni başlangıçlara açılan kapılar olurdu.

Ben kaçtıkça arkamdan acı çekenlerin olduğunu bilmek pis bir zevk verirdi. Arkanda bıraktıklarının seni düşünerek acı çekmesi tutunduğum egolarımı besliyordu sanırım. Ama beni ben yapan egolarım şimdi beni sık gibi ortada bırakmıştı. Geri dönebilirdim, hatunlardan birinin yanına yerleşip daha sağlıklı düşünebilirdim. Beyto yeniden iş verirdi zaten. İsveçli hatunu arayabilirdim. Olmadı kendi evime ya da Alanya'ya da dönebilirdim. Seçenek boldu. Ama eve dönsem aileme ye

nilecektim. Debby'ye dönsem Debby'ye. Lisa'ya dönsem ona eğilecektim. Özgür'e gitsem sevinecekti; çok demişti “gitme” diye. “Bir yoluna bakarız,” demişti kaç defa.

Alanya beni bekliyordu ama ben resti çekmiştim. Resti çektikten sonra geri vitese takmak olmuyordu. Bana “gitme” diyenlere geri dönsem beni besleyen egolarımla ters düşecektim. Ve egolarımla boğuşmaya hiç gücüm yoktu. Beni ayakta tutan bu egolarımdı ve seviyordum onları. Onlar olmazsa ben olmazdım ki. Hangimiz egolarımız olmadan yaşayabiliriz ki? Yaşayabilsek zaten nirvanaya ulaşıyoruz. Üçüncü gözümüz falan çıkıyor.

Göt olmuş bir vaziyette indim trenden. Sanırım o zamanlar başladım

hayatı gelişine yaşamayı. Fazla yorumlamadan, suçlamadan, anlatmadan ve anlaşılmaya çalışmadan. Kendi çizdiğim sınırları esnetmeden, gelişine yaşadığım bir hayat. Bilmiyorum. Böylesi sanırım daha kolay gelmişti. Hayatı saçma salak anlamlar yükleyip yorumlamaktansa, geçmişe takılıp kalmaktansa, önüme bakmak daha mantıklı gelmişti. Sınırlarımı zorlayabildiğim kadar zorlamak ve kendimi sınamak, dayanabildiğim kadar dayanmak keyif veriyordu. Bir köşede kaybettiklerime, ıskaladıklarına dert yanmaktansa, yaşanmış hataları tecrübeye çevirip gelecek için yatırım yapmak daha çekiciydi.

Gelişine yaşanmalı hayat. Plansız programsız. Bir kol saatinin gösterdiği zamana bağlı kalmaktansa kendi koyduğun sınırlarda yaşamak, kendi çektiğin duvarların arkasında iç dünyanla barışık olmak daha iyidir. Sonrası kendiliğinden gelir zaten.

Kendine saygın oldukça daha güçlüsün hayat denilen kahpeyle girdiğin meydan muharebesinde. Muharebeden güçlenerek çıktıkça, egoların devreye giriyor. Egolarını kontrol edemediğin zaman yıkım başlıyor işte.

Ipswich denilen yere böyle bir ruh haliyle indim. Kafam karman çorman. Korkuyordum. Küçük bir çocuğun korkusu gibi. Tarifi imkânsız bir korku.

Annemi aradım. Onlar da sormuyordu artık ne zaman geleceğimi. Babam Leman ve Limon dergilerini almaya devam ediyormuş. Kardeşimin okulu bitecekmiş neredeyse. Onun da derdi buralara kapağı atmak. Hiç niyetim yoktu onu bu rezilliğin içine sokmaya. Gideceğim yerin telefon numarasını verdim. Artık bana ulaşabilecekleri tek numara buydu.

Fazla zorlanmadım bana tarif edilen yeri bulurken. Yine kibirli yine yıkılmaz bir tavırla, selam verip girdim içeri. Leş gibi kokuyordu içerisi, çok pisti Sararmış fayanslar ve kaç günlük olduğu meçhul tavuk şişler vardı dolapta..

Alışmıştım Beyto'nun pırıl pırıl dükkânına. Allah'ı vardı, o göt kadar karavan sabah akşam temizlenirdi ve hijyene/ temizliğe çok dikkat edilirdi. En kaliteli ürünler kullanırdı. Müşteri asla sikilmezdi. Ama burası gerçekten lağım gibi bir yedi. Çok pis kokuyordu.

İbiş kılıklı bir herif vardı karşımda, saç sakal bir tarafta. Belli, daha yüzüne su çarpmamıştı. Yüzüme mal mal baktı. Lan biz bize kendi lisanımızda selam verenin daşşaklarını yalardık. Herif baktı sadece sik

gibi suratıma. Umursamaz bir tavırla “Buyur,” dedi.

“Konuşmuştuk, ben iş için geldim.”

“İyi,” dedi, “gel buyur.”

“Aç mısın?”

“Yok,” dedim. Zaten uzun zamandır kebabla kahvaltı yapmıyordum. 1/4 burger de yemiyordum kahvaltıda. En fazla, ismini hatırlamıyorum, domates suyu ağırlıklı karışık sebze suyu içiyordum. Dikkat çeken bir fiziğim vardı, bunu kaybetmek istemiyordum. Elimden geldiğince göbek bağlamamak için uzak duruyordum döner ve benzeri yağlı yiyeceklerden.

“Birazdan patron gelir, konuşursunuz,” dedi. Pek dönerci tipi yoktu bende. Saçlarım oldukça uzundu, geldiğimden beri saçlarımın sadece yan taraflarını ve enseyi kestiriyordum. Üstler çok uzundu, bağlıyordum genelde. Sağ kaşımda kafama yediğim şişelerin yara izi vardı. Biraz ürkütücü görünüyordu. Kebabman kriterlerine uygun bir tip değildim.

Siyah bere, siyah kot pantolon, siyah t-shirt ve madencilerin giydiği kenarları, önü, arkası çelik destekli botlar ve siyah deri eldivenler vardı üzerimde. Girdim tezgâhın arkasına.

Oturdum dükkânın arka kısmına. Kebabçılar böyle olur, arka tarafta mutfak tarzı bir yer bulunur... Üst katta yattığımız yer olurdu her zaman. Kendinizi bir kaptırırsanız 24 saatiniz bu dükkânın içinde geçer. Sabahtan akşama kadar eşek gibi çalışırsınız. Akşam yukarı çıkar yatarsınız, sabah tekrar inersiniz. Gece tekrar yukarı çıkarsınız. Sabah tekrar inersiniz. Bu böyle devam eder gider. Fazla kaptırmamak lazım.

Mutfak gerçekten çok pisti. Garibime gitmişti. Alışmışım Wycombe'ye işte. Ama burası çok farklıydı. Bulaşıklar, yağlı yağlı pis tezgâhlar. Öyle böyle değil, bildiğiniz çöplük. Bir acayip karanlık, leş gibi bir dükkândı. Etrafı bok götürüyordu, taze olmadığı belli, sıkık bir döner vardı tezgâhta, kararmış beklemekten. Sos kaplarının en son ne zaman yıkandığı meçhuldü. “Allah belanızı versin,” içimden.

Geldi neyse patron. Selamlaştık. Biraz muhabbet ettik, muhabbet denebilirse. “Tamam,” dedi, “başla. Çalış bir hafta bakalım, ondan sonra. Yatacağın yer yukarıda.” Mutfağın arkasından üst kata çıkan bir merdiven vardı. Anlatmaya gerek var mı bilmiyorum; üst katın hali malûmunuz. Ama uydu vardı, Türk televizyonlarını

seyredabiliyordunuz. Bu sevindirici tek şeydi. Gittim üzerimi değiştirdim. Zaten pek fazla bir şey de getirmemiştim yanımda. Evde eşyam yoktu. Bir çanta işte.

İndim aşağıya, o sıfatsız herif dikiliyordu öylece. Pek konuşmadı. Ben de pek bir şey sormadım. Pis herif, salata keserken ağzında sigara, ulan nankör adam, bari elini yüzünü bir yıka. Adamın gözündeki çapaklar neredeyse üç günlük. İnsan yiyecek lan bunları! Sana para ödeyecek. Vicdanın kurusun, hiç utanmıyor musun!?

Beyto'nun karavanından gelen alışkanlıkla başladım temizliğe, sağ solu toplamaya, etrafı süpürmeye. Suratsız puşta “Onluk var mı?” dedim. “Yok,” dedi. Rezil, artık şaftı kaymış bir ceket verdi. Ulan bizim Ankara kerhanesinde çalışan çaycı bunlardan daha hijyenikti. Bir su koydum ocağa. Güzel bir sabunlu su yaptım, etrafı bol sabunla temizlemeye başladım.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Yok bir şey, temizlik yapıyorum.”

“İyi,” dedi, “devam et.”

Epey uğraştım ama bir boka benzemiyordu ki. Kaç zamandır bir bez bile sürülmemişti. Elim ayağım, yağ pasak içersinde kaldı. Lan bir şey dikkatimi çekmişti, bu siktiğimin yerine hiç gelen giden yoktu. Ne müşteri ne bir şey. Beyto'nun orada, öğle yemeklerinde falan ofislerde çalışan sosyetik tipler gelirdi. Buraya kimse uğramadı. Akşam oldu. Yine gelen giden yok. Ben de vazgeçtim etrafı temizlemekten. İşin içinden çıkılacak gibi değildi.

Pub'ların dağılma saatinde bizim patron da geldi. Dönerin altını yaktılar. Dönerin altı kapatılmaz benim bildiğim. Taze durur, kısık ateşte çevirirsin. Hem göze hoş gelir. Gerçi bunlar kaç gündür bu döneri takılı tutuyorlar tezgâhta Allah bilirdi. Simsiyahtı; sanırım hazır dönerdi. Berbat bir kokusu ve görüntüsü olur hazır dönerin. Hele bir de bayatsa. Bu da leş gibi kokuyordu.

İçerisi birden doldu. Doldu dediğim, her hallerinden çakal olduğu belli 10-15 adam girdi içeri. Ana avrat küfrediyorlardı. Tekme falan atıyorlardı sandalyelere, masalara. “Şu siktiğimin iğrenç kebabından ver,” diyorlardı. Cipsleri falan bize fırlatıyorlar, ana bacı düz gidiyorlardı. En kibarı parayı suratımıza fırlatıyordu. Kafayı yiyecektim. Dişlerimi sıkıyordum. Bizim ibişlerde ses seda yoktu. Milletin bir sışmadığı kaldı dükkânın ortasına. Siparişleri alırken yediğim küfürün haddi hesabı yoktu. Lan Wycombe'de bunun onda

biri olsaydı, Ahmet abi çoktan iki tanesini duvara yapıştırmıştı. En sonunda 15 yaşlarında bir it suratıma tükürdü. Çocuğu itekledim: “Senin ananı sikerim fakin!” Zıpladım tezgâhın üzerinden. Karşımda onlarca adam, diklendiler. Sike sike geri çekildim. Kafama cips, domates atıyorlardı. Döndüm baktım arkama. Bizim ibiş ve orospu çocuğu patronun sikinde bile değildi. Beni orada çarmıha gerseler adamların sikinde bile olmayacaktı. Göt oldum.

Sonra zencinin bir tanesi “Amına koyduğumun Türk orospu çocuğu,” diye bağırdı. Lan piç, lan orospu çocuğu, lan haram zıkkım olsun o Afrika’daki çocuklar için aldığım o kadar Unicef kartı. Gözünle dizine dursun. Şerefsiz, lan zenciye bak, bana ırkçılık yapıyor.

Dükkânı iyice dağıttılar gittiler. Giderken bana bir ton küfür, tehdit savurdular. Alt tarafı 10-15 kişi dükkânın altını üstüne getirmişti. Kuyruğumu götüme soktum.

Döndüm patrona.

“Ne ayak bu dayı?”

“Boşver,” dedi. “Bağırır çağırır giderler. Ses çıkarma.”

İçimden söylendim: “Oldu amına koyayım. Emrin olur. Lan bunlar hafta içi böyle yapıyorsa, hafta sonu ellerinde bira şişeleriyle beni hedef tahtası yaparlardı. Yok baba. Ruh sağlığım ve özel nedenlerden dolayı dükkânınızdaki dönercilik kariyerimi başlamadan bitiriyorum.”

Temizliğe yardım ettim. Binbir afra tafrayla ayrıldığım Wycombe şimdi gözümde tütüyordu. Yukarı çıktık. Biraz televizyon izledik ibiş ile. Sabah erkenden kalktım. Arkama bile bakmadan doğru tren istasyonuna yollandım. Evi aradım: “Bu son verdiğim numarayı da artık aramayın.”

Bir de bu ırkçılık derdi vardı. Dertlerimiz yetmezmiş gibi. Yıllarca ırkçılığın her türlüşünü gördüm. Kendi ırkına, ırkçılık yapıldığını iddia ederek ırkçı olanını da, kendi ten rengine ırkçılık yapıldığını iddia ederek ırkçı olanına da, ırkçılıktan nefret eden ırkçıları da... Pek fark etmiyor. Sorsan hepsinin kendince bir bahanesi var ırkçılık etmek için. Çıkış noktaları hep aynı. Onlar öyle yaptı/yapıyor/yapacak/yapmışlardı/yaparlar.

Yediği bokun arkasında duranlar, zaten belli. Kendilerine has işaretler, giyim tarzları olan, organize tipler. Ciddi anlamda boş beleş adamlar. Bunlar fazla tehlikeli değil. Karşıdan gelirken ne bok olduğunu anlıyorsunuz zaten. Bir sıkımlık canı olan tipler. Korkmayın. Pek

yüreksiz olur bunlar. Arkalarına adam almadan, beş bira içmeden kendilerini ifade edemezler. Ve kafalarında şekillendirdikleri temiz dünya için bulaşamazlar bu kollarında Neo Nazi bantlarıyla gezenler, White World, K.K.K gibi tayfaların elemanları.

Asıl korkulması gerekenler ırkçı olduğunun farkında olmayanlar. ırkçı olduğu halde, ırkçılıkla mücadele ettiğini sanan denyolar. Bunlar çok felaket. Çok sinsi. Kendisini şartlandırmış adam, ırkçılıkla mücadele adına ırkçılık yapıyor.

Bir de ırkçılık yaparken, ırkçılık görenler var. Evlere şenlik. Komik olurlar. Adam süzme ırkçı ama ırkçılıktan yakınıyor. Kara mizah. Sevgi keleşbeği olmak adına kasmak gereksiz. Kimse kimseyi sevmek zorunda değil. Ya da kimse falanca ırk geçmişte çok ezildi diye o ırka mensup bir orospu çocuğuna sempati duymak zorunda değil. Kişilere indirmek lazım. İnsanız sonuçta. Ama ırkçılık öyle bir kızgın demir ki, her an götünüze yapışır. Oyun gibi başlar ama başını yer bir gün.

Bindim terene, doğru Londra, oradan Erol'un yanına, Wood Green taraflarına. Ortam kaşarı yine kurmuştu düzenini. Ferhat'ı gördüm. Adamların boynuna sarıldım neredeyse. Wycombe ortamından bir gün ayrıldım, götü kaybedecektim neredeyse. İlk günümde ne tırsmıştım bu adamlardan, şimdi kardeşimden bile yakın geliyorlardı. Anlattım durumu. Böyle böyle oldu. Pek şaşırmadılar.

Ferhat "Ne sandın olm. Her yer Wycombe gibi olmaz. Ne sanıyorsun, millet yıllarca Wycombe'den ayrılmıyor. Sen bakma, Allah yüzüne güldü senin, Beyto gibi bir adamla karşılaştın. İngiltere'nin asıl ortamları bunlar. Kimse kimse için kendini ateşe atmaz. Değiştir olm şu kafayı, salla artık İngiliz kızı, unut artık Wycombe'yi falan. İşine gücüne bak. Sen bizim gibi değilsin, biraz görmüş geçirmiş adamsın. Memlekete dönsen, bir yerinden tutunursun. Bizi salla, biz böyle geldik böyle gideriz. Yapabildiğin kadar parayı yap. İşine gücüne bak."

Babamın nasihatlerini dinlemeyen ben, ağızım bir karış açık Ferhat ve Erol'u dinliyordum.

Ferhat zaten almıştı oturumu. Karıyı da sepetlemişti. Lan o sikko Beyto gözlerimde tütüyordu. Adamın kucağından bir indim, parçalayacaklardı beni neredeyse. Ama dönemezdim. Çıktık madem bir yola. Dönsem bir daha ayrılmayı da maçam yemezdi. Dönmemeye karar verdim. Beyto ya da Özgür beni bir ömür peşinde taşıyacak değildi.

Bunlar birkaç yeri aradı. İş bulmak fazla zor değildi. Sikini sallasan kebabçı vardı. Wood Green ile Wycombe'nin arasında küçük bir kasabada bulunan bir yerde adam arıyorlarmış.

“Olur,” dedim. Hiç oyalanmadan düştüm tekrar yollara. Yakındı zaten.

Wycombe'ye taksikle 20 dakika bir mesafede, ismini hatırlamıyorum, bir bölge. Kristal Kebab Hause denilen bir yer. Zaten isimler genelde, kristal, star, best, İstanbul falan oluyordu.

Temiz, küçük bir dükkândı. Adamın ismini hatırlamıyorum. At hırsızı kılıkli bir apaçıydı. Kirli sakal, bitirim hareketler. Bir ses vardı adamda, borazan gibi. Belli bu abi, sulu, kuru, toz, duman, ot, damar ne bulursa çekiyordu. Adamın gözler kül tablası gibiydi.

Beyto'nun arkadaşımıymış zaten. Aradı Beyto'yu, “Senin eleman geldi,” dedi. Beyto sanırım verdi referansı. Abi başladı konuşmaya. Tam bir bitirim.

“Bak koçum. Bizim müşterimiz belli. Ya dil okullarından gelen çocuklar ya da aileler. Çevrede pub, disko falan yok. Sarhoş, berduş pek gelmez. Biraz ileride dil okulu var. Bizim kemik müşteri bu okula gelen yabancı çocuklardır. Pek hırgür olmaz burada.”

Adamın boynuna sarılacağım sevinçten. Artık kavga falan istemiyorum.

“Çık yukarı, koy çantanı,” dedi. Çıktım yukarı: Yuh anasını sikeyim. Lan bildiğin ev burası. Dayalı döşeli ev. Yatak çarşafı var, yastık yüzleri. Yerde halı, kilim. Kebabçıda bunları görmek zordu. Tertemizdi ortalık. Televizyon vardı. Her şey vardı. Temiz bir banyo görmeyeli ne kadar uzun zaman olmuştu. Her tarafı pencereli bir odaydı, yatak kocamandı. Her şeyden vazgeçtim, yerde halı vardı. İlk kez, yatacağım odaya girerken ayakkabılarımı çıkardım. Güzel bir banyo yaptım. Kese bile vardı.

Abi Antepli idi.

“Sen işi biliyormuşsun. Beyto söyledi, ‘temiz adam’ dedi. Ben Beyto'yu senelerdir tanırım. Ben Londra'da yaşıyorum. Çocuklar, yengen orada. Sadece hafta sonları gelirim. Yengen hafta sonu gelir; yemek, börek, çörek getirir sana. Çarşafın falan değiştirir.”

“Abi, ekşili taraklık tavası, yuvarlama falan da yapar mı yenge?”

“Yapar yapar, sen nereden biliyorsun bunları?”

“Abi Ankara’da güney mutfağında çalışmıştım.”

Adam sıcacık, dükkân sıcacık.

Daha ne isterim? Başladım alışmaya. Bu abi bıraktı anahtarları. Gösterdi etinin, manavın falan telefonlarını. “Cuma günü gelirim ben,” dedi. ekti gitti.

Tertemizdi dükkân. Sabah 10.00 gibi açıyor, gece kafama göre 23.00-00.00 gibi kapatıyordum. Ne kavga ne bulaşık tipler vardı. Müşterilerin alayı aileydi. Ne karışan var ne bulaşan. Sabahtan akşama kadar müşterilerle geyik yapıyordum, İngiliz televizyonu vardı, gazete alıyordum. İngilizcem de ilerliyordu. Bir sürü İskandinav, Fransız, Alman, Türk  ğrenci geliyordu. Sabahtan akşama kadar sırf spor olsun diye temizlik yapıyordum.

Epey bir süre çalıştım orada. Birkaç defa izin aldım, Wycombe’ye gittim. Adam beni seviyor, yenge 10 numara. Çevrede bir dil okulu vardı. Birçok memleketten yabancı öğrenciler vardı. Bir İsveçli kızla tanıştım. Onunla takılıyordum, oldukça güzel, kendi halinde bir kızdı. Birkaç defa Alanya’ya tatile gitmiş ailesiyle. Buraya dil öğrenmek için gelmiş. Devamlı gelip gitmeye başladı dükkâna. Muhabbet ederdik. Bir hafta sonu geldi yine. Kafası hafif güzeldi. Yukarı çıktık, beraber içmeye başladık. O gece bende kaldı. Sonra devamlı gelip gitmeye başladı. Bir beklentimiz yoktu birbirimizden, dönecekti İsveç’e. Ne bir gelecek düşündük, ne birbirimizin geçmişini konuştuk. O bana sormadı “nereden geliyorsun”, ben ona sormadım “nerelere gideceksin” diye. Ara sıra İsveç’ten bahsederdim, o da Alanya’yı anlatırdı.

Bir Türk kızla tanıştım, Ankaralı, o gelirdi ara sıra. İyi kızdı, orta üstü sayılabilecek fazla kodaman olmayan bir ailesi vardı. Buralarda kalmayı düşünmüyordu. Dil okulu bitince de döndü zaten.

Geceleri dükkânı kapatıp koşuyordum. Sporumu yapıyordum. Harika bir ortamım vardı. Cinsel hayatım da yerindeydi. Adam da güzel para veriyordu. Dükkânı pırıl pırıl temizliyordum.

Bir gün belediyeden sağlık kontrolüne bir kız geldi. Girdi içeri, şeker de bir şey. Kimliğini gösterdi. Sağlık bilgisi listesi elinde, uygun olan uygun olmayan ne varsa bakıyor, işaretliyordu.

Kız büyük bir ciddiyetle işini yapıyordu. Bu et, salata, tavuk kesme tahtaları var, renkleri farklı, bunları ayırmıştım ben. Kız şaşırdı. Bıçaklar işaretlenmişti. Tam bilmiyordum ama her şey kitabına uygundu. Pırıl pırıldı. Kız “İmeyzingggg” falan diyor ağzını ayıra

ayıra. “İmeyzing tabii yarram,” dedim. Bakma buralara düştük ama İsveç’te eğitim aldık. Bir ‘ de Beyto pek kıldı bu hijyen meselesinde. Ondan kalanlar da var. Ne bileyim? Hep böyle oldu. Ben bu hizmet sektörünü hep sevdim, bana çok birikimler verdi bu meslek. Nankörlük yapmadım. Temizliğimi yapardım. İt gibi temizlerdim her yeri elimdeki imkânlar dâhilinde. İster beş yıldızlı bir otel olsun, ister tırırır bir dönerci. Hizmet sektöründeysen hakkını vereceksin. Bu işi meslek olarak görmekten çok, bir yaşam tarzı gibi kabulleneceksin. Kimse kimsenin kölesi değil ama parasını veriyorsa adam senin görevin hizmet etmek. Bokunu da temizleyeceksin, kusmuğunu da sileceksin, bulaşığını da yıkayacaksın. Müşteri demeyeceksin, velinimetim diyeceksin. Biz böyle gördük ustalarımızdan. Böyle bildik.

Hatun dolabı açtı. Haşlanmış tavukla karşılaştı. “Bunu burada saklayamazsın,” dedi. Nedenini sordum. “Bu tür yiyeceklerin önceden pişirilmesi sakıncalı,” dedi. “O zaman salatayı da taze doğramam gerekir,” dedim. Bu göt oldu. Aslında haşlanmış tavuğu ben yiyordum. Olabildiğince uzak duruyordum bu döner ve burgerden. Kilo alıp bozmayalım kendimizi hesabı. Satmadığımı söyledim. Güldük. Hoş kızdı.

“Pek alışık değilim bu kadar düzenli dükkânlar görmeye,” dedi.

Burgerking’de çalıştık, oradan biliyorduk demedim ben de. Attım havamı. “İşte otellerde falan çalıştım; İsveçlilerle...”

Türkiye’ye tatile gitmiş. Geveze çıktı, epey muhabbet ettik. Çay ikram ettim. Epey oturduk. Karı bana yazıyor, ben de kariya yazıyorum.

“Ben buradayım,” dedim, “gelirsen sohbet ederiz”

Gülümsedi. “Neden olmasın,” dedi giderken.

Yakında düşer diye düşündüm, düştü de zaten. Bir arkadaşıyla geldi hafta sonu. Kelle paça olmuş. Gündüz oldukça ciddi, sınırlarını bilen kadınlar gece götü başı dağıtıyordu. Girdi içeri. “Korkma denetim için gelmedim, bir şeyler yiyeceğiz,” dedi. Hiç unutmam, tavuk burger istemişti. Arkadaşı beni süzüyordu. Fazla kalabalık değildi. “Bir gün dışarı çıkalım,” dedim, “gezdir bana buraları.” “Olur,” dedi.

Dışarı çıktık, bir pub’a gittik. Böyleydi ortamlar, İngiltere’de kimse kimseye karışmaz. Kadın erkek ilişkileri çok farklı bizimkinden. Bu okumuş, eğitimini tamamlamış, eline bir meslek almış; bıkana kadar, durulana kadar gününü gün etme derdinde. Takılmaya başladık. İsveçli ve bizim Ankaralı da dönmüştü zaten. Haftada birkaç gün gelirlerdi. İkisinin de saçları gitmişti. Hiç ürkütmeden, gaz vererek,

yavaş yavaş, ortamını hazırlayarak kestirmiştim onlara saçlarını. Aynı Sara Jane'in saçları gibi olmuştu ikisinin de saçı. Kısa saçlı kadınlar tam bir takıntı oldu bende zamanla. Kızlara saçlarını kestirtmekten çok büyük bir ego tatmini yaşar oldum.

Ortam gerçekten çok güzeldi. Kendime bir dünya kurmuştum tek başıma. İzin yapmadan çalışıyordum, yorulmuyordum çünkü. Döner hazır geliyordu. Kıyma çekme, döner takma falan, angaryalar yok. Müşteri on numaraydı, ne kavga ne gürültü vardı. Bol bol kendime vakit ayırıyordum.

Hafta sonları patron ve yenge geliyordu. Yenge çarşafı falan değiştiriyordu. Kaç zamandır ilk defa insan gibi yaşamaya başlamıştım. Zaten o dükkânı kontrol eden kız, şekilli bir sağlık bilgisi belgesi vermişti. Çerçeveletip asmıştık. Bizim patronun da keyfi yerindeydi. Adamın işleri artmıştı. Sadece aile geliyordu zaten. Muhabbet ediyorduk bolbol müşterilerle.

Sara Jane kafama takılıyordu bazen. Çok zaman olmuştu görüşmeyeli. Ama yalnızlığa da alışmıştım artık. Bazen kendi kendime konuşuyordum. Koyuyordum kasete bir Ankara havası, oynuyordum. Kızlar geliyordu. Onlara çakmakla meşguldüm...

Memlekette neler oluyor, neler bitiyor hiçbir fikrim yoktu. Nerdeyse iki buçuk yıl olmuştu. Evdekiler pek bir şey söylemiyorlardı. Ölen ölmüştü belki, kalan sağlar bizimdi. Zaten uçağa atlayıp dönemezdim he deyince. "Cenaze falan olursa haber vermeyin," demiştim.

Çok güzel para biriktiriyordum bir yandan. Harcamam neredeyse yoktu. Bir ev daha aldık. Öderdim zaten. Düzenli para gönderiyordum artık eve. 220 pound alıyordum. Çok iyi para. 2000 pound olunca patron gönderiyordu Londra'dan.

Bir gün dayanamadım Sara Jane'i aradım. Amma koyduğumun paçozu sanki beni saatlerce dikip siktir eden kendisi değilmiş gibi tavır yaptı. Neden aramadığımı sordu. Karı cidden ruh hastası çıktı. Ağladı falan. Artık ne demek istediğini anlayabiliyordum. İngilizcem oldukça ilerlemişti. Wycombe'de sanıyormuş beni. "Ayrıldım," dedim, "Londra'ya yakın bir yerdeyim." Epey konuştuk. "Seni görmek istiyorum," dedi. "Gel, gör," dedim ben de. Epey bir süre sonra tekrar konuşmak iyi mi gelmişti yoksa kötü mü, anlayamamıştım. Ama rahatlamıştım. Aklımdan çıkmıyordu işte. Pek sikimde değildi aslında. Böyle karışık bir dönem yaşıyordum ve bu dükkânda olabildiğince az hasarla atlatıyordum. O bir günlük tecrübe çok işe yaramıştı. Gözüm cidden korkmuş, sarılabildiğim kadar işime sarılıyordum. Yalnızlık iyi

gelmişti. Hayatım hızlı gidiyordu. Kendi çelişkilerimle, kendimle yüzleşmek fırsatını bulmuştum.

Dükkânın kasası iyi gidiyordu. Patron mutluydu. Yengeyle muhabbet ederdik.

“Londra’da çok güzel kızlar var. Seni evlendirelim benim yeğenlerden birisiyle,” dedi. Birkaç fotoğraf falan gösterdi.

“Yok,” dedim “yenge, ne evlenmesi. Ben döneceğim Türkiye’ye.”

“Dönüp ne yapacaksın?” dedi, “Bak bizim Kıbrıslı bir komşunun kızı var, helal süt emmiş. Al oturumunu, kur yuvanı...”

“Boşver yenge,” dedim. “Boşver... Suçsuz günahsız o kadar insanın kanına girdim, bir de bu işlere bulaşmayalım. Rahat durmam ben.”

Bir defasında bir kız getirdi. Sanırım beni tanıştıracaktı. Hiç orali bile olmadım. Kız mel mel baktı. Belli kendi halindeydi, oldukça güzel bir kızdı. Baktı durdu yüzüme. Yenge bir daha da açmadı konuyu.

Patron “Etme eyleme oğlum, bir kız bulalım evlen. Bak temiz çocuksun,” dedi. Adam abilik yapma derdindeydi. “Yok abi,” dedim, “ben döneceğim.”

“Bok dönersin itoğlu it. Bok dönersin. Boşu boşuna çektiğin çile de yanına kâr kalacak.”

“Döneceğim abi,” dedim. “Bir gün döneceğim.”

Epey bir süre böyle devam etti. Kafama göre çalıştım. Güzel de kazanıyordum. Patronla yenge beni iyice benimsemişlerdi. Sara Jane’le de konuşuyordum ara sıra. Bir beklentim kalmamıştı. Görmek bile istemiyordum artık bu kızı. O rahat durmuyordu. Pek farkında değildim bu zamana kadar ama İngilizcem gayet düzelmişti. Ne dediğini çok rahat anlayabiliyordum artık. Bizim bullshit Sara Jane’in tipik bir İngiliz kızdan pek farkı yoktu. İplemiyordum bile. Birkaç defa “Görüşelim,” dedi. “Hee... Gülüm hee... Canım,” dedim.

Tuzum kuruydu. Keyfim yerindeydi. Bir sürü hatun yapmıştım kendime. Eve para pompalamakla meşguldüm. Koymuşum Sara Jane’in götüne. Onun derdi belliydi. Sonunda çözmüştüm ben bu kızı. Bu kızın derdi ben değildim. Sevdaları/yıkımları/özlemleri kendi hayal dünyasında yaşamaya çalışan, bu yalan dünyanın merkezine yine kendi kafasında yarattığı bir görüntü yerleştirerek hayata tutunmaya çalışan benim gibi adamları herkes severdi. Sara Jane de

beni bu yüzden seviyordu. Böyle hastalıklı bir ilişkiye sarılan adamlardan birisiydim bu kız için. Ben kendi egolarımın derdine düşerek kendimle boğuşurken bunu besliyordum.

Kendi yarattığı yalan dünyasında kendi eksiklerini sorgulamak yerine umutsuzca keşfedilmeyi bekleyen zayıf insanların baygın bakışlar eşliğinde ulaşamadığı ciğere yalanıp durarak bakması gibi yalanmıştım. Lütfeder gibi sevmeyi beklemiştim. Kızlar bayılıyordu böyle adamlara. Birçok kadın kendisi için acı çeken adamların yüzlerindeki umutsuzluktan ve yalvaran bakışlardan kendi egolarını besleyecek anlamlar çıkarır. Bir taraf kendisine acıyarak kendisini ifade etmeye çalışırken öbür taraf bu umutsuz çırpınışlardan nemalanır. Bir yere kadar. Bir yerden sonra bu duygu seli rahatsız etmeye başlar. Vicdan girer. Belirli bir dönemden sonra oyuncağından sıkılan bir şımarık çocuk gibi atar bir kenara.

Melankolik adamlar tehlikelidir. Kendilerine acı çektirirken karşısındaki insanın canını acıtırlar. Ezikliğin ve puştluğun en güzel tanımı burada görülür. Kendi kafasında yarattığı hayal dünyasına körü körüne inanan ve anlaşılmayı bekleyen, kendi zayıf kişiliğini yine kendi yarattığı acılar ve duygu seliyle besleyen adamlar zararlıdır. Bir dönem hanım kızımızın egosunu okşarlar, sonra rahatsız ederler.

Ezikliği ve puştluğu doya doya yaşadığım Sara Jane. Kusura bakma artık. Ben kendi yolumu çoktan seçtim. Sığındığım, kendime acıdığım, yıllar önce çözdüğümü, yalayıp yuttuğumu sandığım hayatın şamarlarını yedikçe ne sana, ne kafamda şekillendirdiğim olmayan sevdama sığınmak gibi bir derdim kalmadı artık. Bu hayatın her ne kadar bahanesi sen olduysan da benim seçimimdi. Ben yolumu çoktan çizdim ve sana artık yer yok.

Acımıyordu artık. Canım yanmıyordu. Yalnızlık en iyi can yoldaşım olmuştu. Yalnızlığımı sadece kendimle paylaşıyordum. Bana yetiyordu. Silindi gitti aklımdan. Sadece Sara Jane değil; kafamda yarattığım aşk/sevda tanımları da değişti.

Bir ilişkiyi karşılıklı güç savaşıma, meydan muharebesine çevirenlerin memleketiydi bizim memleket. İki insan birbirlerinden fedakârlık bekliorsa ya da birbirleri için bir şeyler feda ettiklerine inanıyorlarsa bunun adı aşk değildir. Ego tatminidir. Aşk fedakârlık falan istemez. Feda edilenlerle beslenen bir ilişki, zaten başlı başına hastalıklı ve onursuz bir birlikteliktir. Aşk sadece, karşısındaki kişiyle keyif aldığıın sürece aşıktır.

Hayatın tadını/acısını/kederini paylaştığın sürece aşıktır. İki insanın

birbirini tamamladığı sürece aşktır.

Kişiliğinden ödün vererek, değerlerini çiğneyerek ya da çiğneterek beslenen ve ayakta tutulmaya çalışan bir ilişki, sadece hastalıklı ve sağlıklı bir takıntıdan öte bir şey değil. Ben bir aşkın değil onursuz, ucube bir davanın peşinde koşmuşum. Kendimle yüzleşmekten korkmuyordum artık. Yeni anlamlar yüklemek de istemiyordum. Keyif alabileceğim, ilişkiyi ilişki gibi yaşayacağım aşkların peşine düşecektim. Artık bahanelerim değil gerçeklerim vardı. Eski hayallerimi çoktan rafa kaldırmış, yeni hedeflerime yoğunlaşmıştım. Kaçak olarak burada kalabildiğim kadar kalacaktım. Ailemi ve kendimi sağlama alabildiğim kadar alacaktım. Memlekete dönecektim elbet. Ama döndüğümde eski hatıralarıyla avunan bir garson, bir turizm apaçı eskisi olarak kalmaya niyetim yoktu.

Babam okulu bıraktığım gün “Sen ağa olacaktın bey olacaktın,” demişti. Ağa olacağım, bey olacağım. Sana söz baba. Belki diplomam olmayacak ama hayatı gerçekleriyle, acılarıyla severek yaşayacağım; silik, boktan bir aşkın puslu karelerine sığınıp korkarak yaşamayacağım. Ağa olacağım baba, bey olacağım.

Kendime gelmişim. Ciddi anlamda olduğu gibi, olması gerektiği gibi devam edecekti yaşamım. Keyfim şimdilik yerindeydi ama yannlar ne derdi. Kim bilir? Düşünmüyordum artık yarınları. Gittiği yere kadar. Ben üzerime düşeni yapayım da gerisi de kader, kısmet olur. Sara Jane beni adam etmişti.

Erkek en büyük aşkı annesi olan bir canlı. Anne çeker oğlunun kapisini, hatalarını görmezlikten gelir ve onu yargılamaz. Bir erkek için tek bir kadın vardır. Annesidir, annesiyle öğrendiğini sanır hayatı. Gün gelir, zaman döner, bir başka kadının kucağında sevgiyi arar, annesinden gördüğü ilgi ve sevgiyi. Fakat ona annesi kadar sabır gösteren bir kadın, hiçbir zaman bir erkeğin aradığı insan değildir. Bir erkek annesinden başka bir kadını daha çok sevdiğinde, annesine ve kendisine ihanet ettiğini düşünür. Ya da her kadının onu annesi gibi seveceğini düşünerek kendisini kandırır. Bir erkeği adam etmek, ayakları üzerinde durmasını sağlamak, kendi kanatlarıyla uçuşması için yardımcı olmak onu bir uçurumdan aşağı itekleyecek kadar kuvvetli bir kadının yapabileceği bir iş. Hayatın gerçeklerini yüzüne tokat gibi vuracak kadar güçlü bir kadın bir erkeği adam edebilir.

Bir erkeğin, kendi gerçekleri yerine ya da kendisine dayatılan sahteliklerin yerine hayatın gerçeklerini koyabilmesi için, kendisinden daha güçlü bir kadının kucağına oturması şart. Hiçbir erkek kendisinden daha güçlü bir kadını kabullenemez. Kimisi sever.

Konumuz bu değil. Kimisinin aradığı, götünü toplamacak,  z nt lerinde omzunda ağlayacağı bir kadına sahip olmaktır, bunlar zayıf adamcıklardır. Onlar beni ilgilendirmiyor.

Bir adamın, adam gibi adam olması için, götüne sağlam bir kazık yemesi  art. Kadın milletin kazığı epey sivri ve acı olur. Anasını sikerek  rseleyerek, bir erkeğin suratına hayatın gerçeklerini çarpacak, gözüne sokacak bir kadın, erkeği hayata hazırlar.

Götüne kazık girmiş olan adam, biraz güçlü biraz kendisine saygısı olan bir adamsa sonraki ilişkilerinde daha sağlıklı olacaktır. Adam gibi adam olacaktır. Bu adamı adam eden kadın bu adamın tecrübesi olacaktır. Bir adamın acı tecrübesi olan kadın onun geleceği olamaz.

Sara Jane gücünü benden alıyordu. O yoksa ben nasıl bir hi tim ilk günler. Şimdi ben yoksam o kocaman bir hi ti. O yüzden ben aramadığımda arıyor, ben sormadığımda soruyordu. Benimle her oynadıktan sonra ağzıma bir parmak bal alıp gönderiyordu. Bir umut tohumu atıyor, o tohumu ben büyütüyor ve ye ertiyordum.

En son konu mamızda “Seni kırmak istememi tim,” dedi. “Biliyorum,” dedim, “beni kırmak istemedin sen.” Ezik ve pa oz kadınların en sevdiği ego tatminidir bu. Akılarınca, kendileri için kıvranan adamlara bir güzellik yapmaktadırlar. Sizi domaltırlar. Bir sokar bir çıkarırlar. Reddetmezler. Kabul etmezler. Mavi boncuk verirler sadece. Umut verirler ve bu umudunuzu s m r rlar. Tanrımın kendisine verdiği en ilkel ama en güçlü silahı, yani kadınlığını kullanarak, sizi maymun ederek kendilerini inceden tatmin etme sanatını icra ederler.

Bir kadın sizi istemiyorsa ve kırmadan reddettiğini iddia ediyorsa sizi yedekte bekletiyordur; bir gün dönmek için bekletilen bir liman tadında. Hayvanlar daha vicdanlıdır bu konuda. Bakın belgesellere, bir di i beğenmediği bir erkeği direkt siktir eder. Umut vermez. Kendisi için uygun olmadığını kendi lisaniyla en sade biçimde belirtir.

Bir erkeği kırmadan reddettiğine kendisini inandıran kadın hastalıklı bir ruh haline sahiptir.

Kendi yalanlarına kendisi inanmıştır. Verdiği her umut yalandır. Umut vermek ba lı başına yalanların da yalanıdır. Umut alana en büyük zulüm, verene de en büyük ego tatminidir. Bol keseden umut verenin vardır kendisine göre bahaneleri de.

Ağlamasın diye eline bir uçan balon tutu turulup bir köşeye oynaması ve sesini kesmesi için gönderilen bebek kıvamındaki insan ne yapsın? Oynar durur o balonla... Yapamıyorsan... Sevemiyorsan...  mk n

yoksa... Gücün yetmiyorsa... Canın istemiyorsa... Açıkça söyleyeceksin aga... Vuracaksın böğrüne hançer gibi gerçekleri... Canını yakacaksın senden bir umut bekleyen garibin... Aklını başına alacak... Acı çekecek ama gerçeklerle yüzleşecek...

Eline uçan bir balon tutuşturur gibi bir avuç boş beleş umut yüklemeyeceksin. Kahpeliktir bu, kansızlıktır... Zalimliktir... Alçaklıktır... Omurgasızlıktır umut vermek... Bir parazit, bir asalak gibi sömürmektir... Söz ver... Göt ver... Ama umut verme... Bir parça kadınlık gururu olan kadın birlikte olmak istemediği adama açıkça söyler. Umut vermez.

“Senin umutlarına da ihtiyacım yok artık,” demedim. Sadece “Seni anlıyorum. Şimdi kapatmam gerek, ben seni daha sonra ararım,” deyip kapattım. Bir daha da aklıma gelmedi aramak ya da sormak. Birkaç hafta sonra tekrar aradı. “Seni görmek istiyorum, bir şeyleri düzeltebiliriz,” dedi. Çok dengesiz konuşuyordu. Sanki oyuncağı elinden alınmış bir çocuk gibi mızımızlanıyordu. Anlattı, anlattı. Beni suçladı, kendisini suçladı, “Yanlış zamanda karşılaştık,” dedi. “Bir defa bile denemedik,” dedi. Sadece dinledim. Bu kafada yaşayan bir kadına yapılabilecek en büyük kötülüğü yaptım sanırım. Sadece dinledim. Onun da canı yanıyordu, hissedebiliyordum. Derdim intikam almak olmadı hiçbir zaman ama keyif alıyordum. O konuştukça değişen ses tonu bana keyif veriyordu... Bir kadınla güç savaşma girmek demek, ona kendi doğrularınızı kabul ettirmek için bir ip üzerinde oynayan iki cambazdan biri olmaktır.

Kadın erkek ilişkileri sanırım böyle bir şey. Karşılıklı dayatmalarla yürüyor. Erkeklerin durumu epey farklı. Erkeklerin birlikte oldukları kadınlara ayar olmalarının en büyük sebebi, kadının onu toplumun gözünde temsil ettiğine kendisini inandırması. Birlikte olduğu kadının, kendisi için değil, kendi çevresi için aklını başına almasını istiyor. Sahiplenme değil bu ama böyle düşünen erkek buna inanıyor, böyle adlandırıyor. Mesela bir erkek çocuk, annesinin giyimini yargılayabiliyor. Bir abi, kız kardeşinin hal ve davranışlarını kontrol edebiliyor.

Kız kardeşini boğarken ve kendi doğrularını dayatırken bir abi olarak kendisine düşen görevi yaptığını savunuyor. Bu görevi babasından miras aldığını belirtiyor. Ama kız kardeşi evlendiği zaman ortalık sütliman oluyor. Bu kutsal görevi, eniştesine devrediyor. Bayrağı bu defa bir başka erkek alıyor. Görevi devralan, kendi kurallarını dayatmaya başlıyor. Gardiyanlık bir erkekten diğerine geçiyor.

Bir parça akıl sahibi bir erkek baskı yapmasa bile sevgisiyle kadını

kontrol etmeye çalışıyor. Kendisi için değil. Toplum için. Çevresinin tepkilerini frenlemek adına. En acısı, bunu ne kendisi için, ne başkası için istediğine kendisini inandırabiliyor. Cevap hep aynı: “Senin iyiliğin için.”

Kadında bana göre biraz daha farklı. Bir kadının karşısındaki erkeklerle güç savaşıma girmesinin en büyük nedeni kendisini hemcinslerine ispat etme çabası. Kadınlar genelde kadınları örnek alır. Kadınları kıskanır. Rakipleri, en büyük düşmanları kadındır.

Kadınların beklentileri, istekleri çoğu zaman hemcinslerinde görüp kendilerinde bulunmadığını düşündükleri şeylerdir ve erkeklerle bunları dayatırlar. Kadınlarla güç yarışına girildiğinde yapılacak en doğru hamle bıkmadan, usanmadan onları dinlemektir. Yüzünüzde bir gülümsemeyle dinlemek. Anlattıklarını pür dikkat dinleyin ya da dinler gibi yapın. Sizin onu dinlediğinizi, ciddiye aldığınızı hissettikçe daha çok anlatacaktır. Ne var ne yok kusacaktır.

Anlatacak her şeyi tüketince kendi anlattıklarını kendisi yorumlayacaktır. Kendi mantıksızlıklarını kendisi anlayacaktır. Kendisini yargılamaya, suçlamaya başlayacak, sonunda pişman olacaktır.

Bir kadına yapılacak en büyük kötülük onu dinlemek, lafını kesmemek, onunla tartışmaya girmemektir... Dinledim Sara Jane’i günlerce. Canı yanıyordu. Bir daha onunla görüşmeye niyetim yoktu. Aramaları seyrekleşti. Sonunda anladı sanırım derenin altından çok sular aktığını ve aramadı bir daha.

Sara Jane ile birlikte tüm insani duygularımı da gömdüm. Ne ikinci bir şans istedim ne ikinci bir şans verdim. Ne af diledim ne affettim. Hayatın sunduğu güzelliklerin bedelini hem kendim ödedim hem de yolumun kesiştiği birçok insan ödedi. Sevgilerini, umutlarını, yataklarını, bedenlerini, gözyaşlarını, sevinçlerini, acılarını benimle paylaşan, güvenli ve huzurlu bir gelecek hayalleriyle kendi inandıklarından ve kurallarından benim için vazgeçen kadınlar, benim kurallarına uymak için kendilerinden ödün verdikçe ben onların sevgilerini, aşklarını, sömürerek tükettim ve arkama bakmadan, geride bıraktığım enkazları düşünmeden çekip gittim.

Arkamda hep enkazlar, yıkılmış insanlar, kalbi kırık kadınlar bıraktım. Yargılamadan ve vicdan mastürbasyonu yapmadan çekip gittim. Kendimi kandırmadım ama en azından, uydurma bahaneler yaratmadım. Geride kalanlara acımadım. Kaldı ki kendime hiç acımadım.

Hiçbir zaman olmayan vicdanım rahattı, hiç sızlamadı Sara Jane'den sonra. Güvenli bir gelecek, statü, para, rahat yaşam için değil kendi doğrularım ve kendi kurallarım için yaşadım. Kazandıklarımı ciddiye almadım. Kaybettiklerim için götü boklu bir sevdanın silik karelerine sığınarak kendime hiçbir zaman ağlamadım. Bir piç olmak ya da işsiz adam olmak değildi amacım. Kitaplardaki, filmlerdeki hayali kahramanlardan, işsiz adamlardan, romantik piçlerden, felsefe kasan orospu çocuklarından, romantik şarkılarda saçlarını dalgalandıran tiplerden biri olmadım hiç.

Filmlerdeki gibi yıkılmış bir sevdanın arkasından banyoda bulduğum bir tokayla hıçkırıklara boğulmadım. Hayatını sikip attığım, dünyasını karattığım kadınları yıllar sonra gördüğümde kendimi hiçbir zaman sorgulamadım.

Kafamda kırılan şişeler, suratımda patlayan yumruklar, belime inen tekmeler, sırtıma yediğim ihanet denen hançerler, omzumda bir kambur gibi taşıdığım günahların ardından, her gece boş duvarlara bakarak karanlığın tecavüzüne uğradıktan sonra Tanrı'nın bana verdiği lanetle yaşamayı öğrendim. Evet, Tanrı beni lanetledi. Bu lanetten bile keyif aldım.

Ben bu hayatın her saniyesinden keyif aldım. Kimseyi suçlamadım, kimseye kızmadım, kendimi de yargılamadım. Kendi inançlarını size dayatıp, sizi kuklaya çevirmeye, iplerinizle oynayarak egolarını tatmin etmeye çalışan kişilere siktir çekmek demek hayat denilen kahpeyle kendi koyduğunuz kurallarla bir ömür geçirmek istediğinizin mührüdür. Bu mührü vurduğunuzda açmaya kalkmayın, kimselerin de açmasına izin vermeyin. Mühürün altından çıkanlar aklınızı alır.

Siktir çekmek güzeldir. Mühür vurmak güzeldir, ama bedeli çok ağırdır.

İyi bir anne/baba tribi yaşamaları için ailenizin size dayattığı doğrulara boyun eğmeyin; çünkü ileriki yaşamınızda götünüze çok kötü girecek hayal kırıklıklarınızın hesabını, size bu hayatı dayatanlar değil yine siz ödeyeceksiniz.

Keşke demek istemiyorsanız, yapamadıklarınızdan pişman olmak istemiyorsanız, başkalarının geleceğinizle ilgili planlarına, dayattıkları doğrulara siktir çekmek zorundasınız.

Yoksa sevmediğiniz bir meslekte çalışıyor olursunuz, sevmediğiniz bir insanla hiç istemediğiniz bir hayatı yaşıyor olursunuz; aynaya bakmaya korkarsınız, sifonu çekerken sıçığınız bokta kendi yüzünüzü

görürsünüz. Sifonu çekince de elinizden kayıp giden hayatınızı d   n rs n z. Kimseyi suçlamayın. Bu hayatı siz sevdiklerinizi kırmamak, onları gücendirmemek için seçtiniz. Ya da g t n z yemedi hayatla y zle meye, size biçilen ve layık görülen hayatı ya ıyorsunuz. Bu sizin kendi se iminizdi.

Kendi mutluluğu ya da ego tatmini için kimsenin sizin üzerinizde planlar kurmasına, gelece inizi yönlendirmesine, mesle inizi seçmesine, birlikte olaca ınız insanı göstermesine izin vermeyin. Do ruları ya da yanlı larıyla kişinin kendi hayatını kendi koyduğu kurallarıyla yaşaması kadar zor ama zevkli bir şey olamaz.

Pi manlıkları olmayan adamlar çok ürkütücüdür. Kendi kurallarıyla kendi do rularını ya arken dönüp arkasına bakmayan adamların pi manlıkları yoktur. Pi manlı ının olmaması kendini kandırdı ı anlamına gelmez. Her gidenin yerine daha iyisini koyabilenlerin i idir bu. Her yıkımdan sonra daha sa lamını inşa edebilen güçlü insanlara özeldir. Ge mi e takılmadan ya ayabilenlerin ve a  z l  obur piçlerin hayatının özetidir. Geçmişte yaptığı yanlışları görüp kendisine acımarktansa, bunları yaşanması gereken bir tecrübe kabul edip geleceğe atılanlara özgün bir yaşam tarzıdır. Pi man olmaktan korkmaz onlar. Pi man olmamak adına keskin kararlar veremeyen ve pi manlıklardan kaçayım derken daha çok pi manlıklara s r klenenlerden uzak dururlar. Tek pi manlıkları, daha çok pişman etmedikleridir. Pi manlıkları olmayan adamlar, başkalarının pi manlı ıdır. Hep başkasının pi manlı ı oldum. Ve tek pi manlı ım daha çok pişman etmedi imdir.

Gidenlerin arkasından hikâyeler yazanların, a ıtlar yakanların hayatı sek içmek gibi bir derdi olmaz. Hayatı sek içmek mangal gibi bir yürek ister, kapı gibi bir g t ister, kavga ister, kalıp ister, inat ister. Bir kırık sevda için, kıkırık bir hatun için yaşadıklarını hayatla kavga etmek sanmak 14 yaşındaki bir çocuğun isyanından farksızdır. Kırık a k hikâyeleri ile hayat denilen kahpeye rest çekmek ya da çektiğini iddia etmek komiktir, aldatmacadır, kişinin kendisini kandırmasıdır. Bir kırık sevdaya dayamadım ben kaybettiklerimi ve pi manlıklarımı. Kendi korkularıyla y zle meyi tercih ettim. Hayat denilen kahpeyle

kumar masasına oturmak kovboy filmlerinde, kim daha önce yıkılacak hesabı sek viski içme sahnelerine benzemez.

Bir hayat yaşadım. Hayata doyamadım. Bırak sikik bir a k masalını; kalıbımı koydum, g t m  koydum, y re imi koydum. Hayatı sek i emedim. Deve kervanı değil ki amma  aktı ımın hayatı, y klesen heybeye....

Hayat nedir? Pişmanlıklar nedir? diye soracak olursanız... Hayat bir kerhane.

Üst katta kader, sol tarafta felek, arka bahçede adalet, girişte vicdan denilen orospular çalışıyor.

Bu orospuların pezevengi: gurur. Peçetecisi: pişmanlık. Değnekçisi: intikam. Hangi biriyle uğraşacaksın?

Yaşanmamışlıkların, hesabı verilecektir. Yaşamadığı bir hayatın hesabını kendine sormak çok acıdır. Ortada suçlanacak başka birinin olmaması daha da acıdır.

Hata = tecrübe'dir. Yaptığımız, yapmakta olduğumuz, yapacağımız her hata, aslında gelecek günlerimiz için iyi bir yatırıma çevrilebilir, tecrübeye dönüştürebilirsek eğer. Bir başkasının mutluluğuna mani olmamak, bizim üzerimizde kurduğu planları yıkmamak adına hata yapmaktan korkan insan kendisine en büyük kötülüğü yapar, bir hayatı, istediği hayatı ıskalar. Yaş kemale erdiğinde de bu ıskaladığı hayatın hesabını kendine sorarak bedel öder. Bize dayatılan hayatı yaşıyoruz, oluşturmaya çalıştığımız kişiliğimizden ve değerlerimizden ödünler vererek. Kendimize ihanet ederek. Kendimizi, duygularımızı, geleceğimizi önlerine seriyoruz. Hata yapmaktan kaçarken, en büyük hatayı yapıyoruz.

Bizi hayvanlardan ayıran en büyük özelliğimiz, ergen yaşlarda oluşan ve bizi kendimize inandıran değerlerimizi bir çırpıda piyasaya sürmemiz. Hangimiz garantili, kariyerli ve huzurlu bir hayat için gelecek hayallerimize, beklentilerimize, bizi biz yapacak olan değerlerimize ve en acısı kendimize, olmak istediğimiz insan profiline ihanet etmedik? İnsanın kişiliği kendi sınırları ve algılama kapasitesine göre oluşuyor. Tam “ben buyum, bu benim kişiliğim” dediğimiz anda, kişiliğimizi bir çuvala doldurup vazgeçmedik mi? Kişinin kendisine yaptığı en büyük ihanet, değerlerini sonu görünmeyen bir kırık sevdâ için, daha iyi bir gelecek için, sevdikleri için, sevdiklerinin mutluluğu için, vesaire, vesaireler için bir çuvala doldurup pazarlaması. Galiba bu kadar üstüne düştüğümüz ve üzerine titrediğimiz kişiliğimiz ve değerlerimiz, o kadar önemsenecek şeyler değil. Her an onları satmaya ve onlardan vazgeçmeye hazırız. Biz vazgeçmeye hazırız da vazgeçenleri gördüğümüzde cengâver olup yargılıyoruz. Kendimizi iyi hissetmek için karşımızdaki şahsı/sistemi/hayatı suçluyoruz.

Böyle bir derdim olmadı Sara Jane'den sonra.

Çok hoyrat sevdik hayat denilen kahpeyle birbirimizi. Bir pezevenk ve kendi rızasıyla yollara düşmüş orospu ilişkisi yaşadık felek denilen kahpeyle. Bu hastalıklı sevdada birbirimizin canını çok yaktık ama ne ben hayat denilen kahpeden vazgeçtim ne de felek denilen kahpe benim yakamdan düştü. Birbirimize çok ihanet ettik ama kadir kıymet bilmesek de birbirimizi çok sevdik. Ne hayat benden vazgeçti ne de ben hayatı yudum yudum içmekten vazgeçtim.

Sara Jane attığı sağlam tokatlarla mazi oldu. En ufak bir pişmanlık duymadım onunla yaşadıklarımın. Bugün bir şansım olsa yine o hastalıklı ilişkiyi aynen yaşamak isterim.

Bir gün bir orospu çocuğu geldi. Ben bir adamın suratına baktığında ne mal olduğunu anlarım. Adamın içindeki pislik yüzüne vurmuş. Sıfat sıfat değil, tip tip değil. Kerhane peçetecisi, boş gezenin boş kalfası, âlemlerin ibrikçisi, at hırsızının önde gideni olduğu her halinden belli gavatm. Bizim patronla Beyto'nun arkadaşı. Tam bir pislik. Tam bir eşkiya. İlk sürüm gurbetçi modeli. Birkaç defa Wycombe'de görmüştüm. Herifte her yol var. Her türlü piçlik var. Alkolik zaten. Kuru, sulu, ot ne ararsan var. Herif tam arıza bir tip. Ama öyle böyle değil, senelerce İngiltere'de kafayı yemiş, üç kere evlenip boşanmış. Su katılmamış bir orospu çocuğu. Beyto bunu siktir etmiş zaten.

Bu lavuk seneler önce gelmiş. Türkiye'den evli. Burada bir karı bulmuş evlenmek için, Türkiye'deki karısını boşamış anlaşmalı olarak. Boşandıktan sonra eli sikinde senelerce ne aramış ne sormuş memleketteki kadını, çocukları. Sonra burada evlendiği İrlandalı kadına hayatı dar etmiş, kadını sabah akşam üç posta dövdüğünü, polisin onu kadının yanına 2 km yaklaştırmadığını ballandıra ballandıra anlatırdı gavat. Kadından boşanmış. Gitmiş memlekete bunun karı bunu boynuzlamış. Bu sıyırmış kafayı iyice. Gelmiş burada tekrar bir İngiliz kadınla evlenmiş. Kadının da hayatını sikmiş. Karı bunu polis zoruyla evden atmış. Kadını çok dövmüş. Polis kadının yanına yaklaşmasını yasaklamış.

Amin evladı bu psikopatlıklarını ağzını köpürte köpürte anlatırdı. Bu geldi bizim patronla. Herifi gördüm zaten ayar oldum. Sevmem ben böyle tipleri. Hep uzak durmuşumdur. Bizim patron "Beraber takılacaksınız," dedi. Al bir kaya nerene dayarsan daya. Bir şey diyemedim tabii, desem ne olacak.

Olayın özü sonradan çıktı. Bu kahpenin evladı memleketten gariban bir on sekizlik körpe kızla evlenmiş. Kız bir bok sanmış bunu İngiltere falan deyince. Bu yeni karısını getirmiş İngiltere'ye, gidecek yer yok. Ev mev hazırlamamış, bizim patronun evinde kalıyordu şimdilik. İki

tane çocuğu vardı eski karısından, onları da almış gelmiş. Ne ev var ne iş ne bir birikim. Almış gelmiş Allah'ın gariban kızını. Boru mu?

İngiltere burası, Avrupa burası. Kızım rahat eder ayağına vermişler sanırım bu garibanı. Bu it geldi yerleşti. Elinde bir bağlama. Bildiğimiz bağlama. Bu başladı tıngırdatmaya. Yarrak gibi çalıyor. Ses desen götüme dönmüş.

“Abi ne yapacaksın?” dedim.

Bu bir-iki sene önce bağlama çalmaya merak salmış. Çalıyor da yani, öyle işte, sık gibi bir sesi var.

“Ben kaset çıkaracağım,” dedi.

“Neeee!..”

“Kaset çıkaracağım.”

“Abi sen ciddisin.”

“Evet.”

Herifin beyni çürümüş. Siktiğimin psikopatıyla kaldık.

Kendime göre bir dünya kurmuşum, kendi yağım la kavruluyorum işte. Hayatın bir tarafından tutunduk. Zaten kendi sikimin sevdalarından vazgeçmişim. Derdimiz anamızı, babamızı biraz rahat ettirmek. Kazandığımı memlekete gönderiyorum. Kuyruğumu götüme sokmuş, kendi saf salak dünyamda yaşıyorum.

Beladan kaç derler ama kaçtıkça bela seni buluyor. Adam başıma tam bir bela olmuştu. Herif lastikleri yakmış jantta gidiyordu.

Daha birinci gün. Pırıl pırıl dükkân. Bu eline bez aldı. Akı sıra bana şekil yapıyor. Ağzımı açmadım. Göt korkum yok. Tek derdim artık kavga istemiyorum. Gürültü istemiyorum. En fazla dayak yerim ya da dayak atarım. Çok dayak yedim, çok dayak attım. Mesele o değil. Tek derdim bir parça huzur. Kendi iç dünyamda huzur.

Huzur bırakmadı orospu çocuğu. Sabahtan akşama kadar kafamı sikti. Sabretmek ne demek çoktan öğrenmiştim. Kafamı duvarlara sürte sürte öğretmişlerdi. Konuşmak, dertleşmek istemiyordum. Yalnızlığa alışmıştım. İlk geldiğim günler korktuğum, tek başıma kaldığımda sinirlerimi harap eden yalnızlığa çok alışmıştım.

Gece çocuklar geldi. Pırıl pırıl ergen sıpalar. Biraz gürültü yaparlardı.

Eyvallah. Tanıyordum çocukları. “Abi bırak, boşver. Devamlı müşterimiz bunlar. Alkollüler biraz.” Dinlemedi bu şerefsiz, sardı çocuklara. Çocuklar da buna posta koydu. İki arada bir derede kaldım. En sonunda patladım: “Bırak ya çocukları. Elleşme, ben hallederim!” Siktirdi gitti bu pezevenk sonra. Çocuklarla biraz konuştum, sakinleştiler. Yemeklerini alıp gittiler. Aylarca kaldığım dükkânda ilk defa bu kansız geldiğinde olay çıktı.

Herif bana tavır aldı. Artık kavga etmek istemiyordum, dediğim gibi. Tek derdim üç beş kuruş biriktirmek, anamı babamı biraz rahat ettirmekti.

Patron gelince bu orospu çocuğu alırdı eline bir bez, bok götürüyor burayı muhabbeti yapardı. “Lan, bu adam benden ne ister? Nedir derdi?” derken ortaya çıktı. Karısını ve çocuklarını buraya almamış tek derdi. Burayı ev gibi kullanmak.

Öyle bir an geldi ki iyice bunaldım. Artık haftada bir gün izin kullanmaya başladım. Haftalığım da düştü. İhtiyacım yoktu izin kullanmaya falan. Haftada yedi gün çalışıyordum normalde. Borcum harcım vardı.

Bir gün bu şerefsiz “Burayı kerhaneye çevirmişsin,” dedi patronun hanımının yanında.

Kızlar geliyordu, doğru ama lan göt sana giren çıkan ne? Sikimin keyfi misin? İş iyice çığırından çıktı.

İzinli bir günümde Wycombe’ye gittim. Orası daha berbat. Bülent daha önce söylediğim gibi iyice sıçmış ve artık Beyto’ya bırakmıştı karavanı. Beyto eşekler gibi vergi borcu ödüyordu. Halen İngiliz pasaportu diye sayıklıyordu.

“Beyto abi. Pasaportum sende kalsın. Yanımda taşımayayım. Ne olur ne olmaz. Ben sanırım ayrılacağım oradan.”

“Tamam,” dedi.

Pasaportumu almadım. Moral olsun diye gitmiştim Wycombe’ye. Moralim iyice bozulmuştu. Debby’yi aradım. Geldi hemen garibim. O yaşında Fahriye Ablamdı benim. Sığınacak liman gibi bir şey. O gece onda kaldım. Okulu bitmiş, bir sigorta şirketinde işe başlamıştı.

Dükkâna döndüm sabah. Bizim orospu çocuğu halen yatıyor dükkân mı açar göt. Açtım dükkânı. Eksalansları indi. Yarrak gibi bir surat. İyice bunaldım. Birden bu piç bana iyi davranmaya, muhabbet

etmeye, “kardeşim” falan demeye başladı. Lan bir adam bir günde 180 derece döner mi? Aha dönmüştü bu amcık. “Lan bir şey çıkar bunun altından, bekleyeyim,” diye düşündüm. Herif dansöz gibi kıvırmaya başladı. Kardeşim, dostum, kader yoldaşım muhabbeti yapıyor. Patron gelince beni övüyor falan. Lan sanki çok ihtiyacım var da. Zaten bizim patronla hanımı illallah etmiş bundan. Adamın evine çökmüş bu herif. Hanımı daha çocuk. Kız takılmış bu manyağa, yüzünden belli dokunsan ağlayacak. Birkaç defa gelmişti dükkâna. Allahın garibanı.

Birkaç gün abi kardeş muhabbetinden sonra bu orospu çocuğu ağzındaki baklayı çıkardı.

“Ya sen her ay para gönderiyorsun ya...”

“Eee, gönderiyorum. Borcum var. Babam bana güvenmiş borca girmiş.”

“Şimdi sen haftalığı alınca bana ver. Ben bankaya yatırayım, ay sonunda çeker veririm sana, boşuna bekletme.”

“Neden?”

“Ben kredi çekeceğim bankadan, para giriş çıkışı yaparsam iyi olur. Krediyi alınca kaset için uğraşacağım.”

Lan... Allah’ım ne istiyorsun benden yaa. Lan ben derdim ki, “aklı sikinde bir adamım”; benden daha kronik hastalar da varmış.

“Bakalım,” dedim. Herife yok diyecek götümüz yok. Bakalım ne olacak dedim.

“Ne yani vermiyor musun?”

“Abi nasıl vereyim, ben borç ödüyorum. Babamlar rezil kepaze olur. Nasıl bakanm ben babamın yüzüne. Senet ödüyorum ben.”

“Oldu koççum, eyvaalllaahh...”

Ananı sikimmm, anamı sikiimm, ananını sikiiimm... Herife dalacağım. Allah yarattı demeden dalacağım. Allah ya ona verecek, ya bana verecek. Herif elimde kalır biliyorum. Her türlü yerim bu orospu çocuğunu ama kaçak olduğumu biliyor. Yarrak var gibi söylemiştim buna kaçak olduğumu. Tabii olaylar anasının amına döndü. Herifin damarında var orospu çocukluğu. Lan bırak işte, ne istiyorsun benden!? İşimde gücümde bir adamım ben.

Sonra bu orospu çocuğunun niyeti ortaya çıktı. Bu gavat şimdiki karısı olacak zavallının ailesine “İngiltere’deyim, evim var, arabam var, kızınız rahat eder,” demiş, vermiş şekeri şurubu bunlara, kızcağızı da ikna etmişler. Sonra bu puşt çocukları da takmış peşine getirmiş bunları. Tabii sefalet. Lan nasıl bir kafa yapısı bu. Gerçi iki sene bağlama çalan bir adam “ben kaset çıkaracağım” diye çıkarsa yola ne beklersin?

Neyse bu amin oğlu elinden gelen her türlü pisliği yapıyor. Ben zaten törpülenmişim, tutunacak dalım yok. Lan rahat bırak işte. Borcum harcım var. Gidecek yerim yok. Kafama sokmuştum, ne olursa olsun Beyto’nun yanma dönmeyecektim. Olmazdı. Madem bu yola çıktık, her götüm sıkıştığında Beyto mu toplayacaktı?

Bu puştun niyeti beni sepetleyip çoluk çocuğu buraya getirip üst kata yerleşmek, dükkâna çökmek. Yapmadığı orospu çocukluğu kalmadı. Ağzımı sikeyim, kaçak olduğumu da biliyor. Sikimde bile değil ama babam ödeyemez o senetleri. Elim kolum bağlı kaldı.

Bir gün müşteri var. Ben döner kesiyorum. Bu şakalar, komiklikler yapıyor. Ordan ben de girdim muhabbete. Sirke koyduğumuz bir kap vardı. Bu piç suratıma fırlattı. Üstüm başım sirke oldu durup dururken. Lan seni bana sayıyla mı verdiler, bela mısın; “Allah’ından bul,” dedim, “Allah’ından bul.” Çıktım yukarı, saat üç falan. Topladım valizimi. Götüm yemiyordu, dedim ya, kaçak olduğumu biliyordu bu orospu çocuğu. Çöksem kesin şikâyet ederdi. 400 pound’a yakın bir alacağım vardı. “Patronu arayacağım,” dedim.

“Gerek yok, ben söylerim gidince, sana göndeririz paranı.”

Kuyruğumu yine, yeniden götüme soktum çıktım. Bu defa yağmur yağmıyordu. Hayatımda ilk defa birine beddua ettim. Annemin babam felç olduğu zaman ettiği beddua gelmişti aklıma. “Senin evlatların da sana yapsın,” demişti. Nasıl zoruma gitmişti. “Allah belanı versin,” dedim, çıktım. Kimseyi aramadım. Kimselerin yanına da gitmedim. Artık kendi yolumu kendim bulmam lazımdı. Epey olmuştu bu siktiğimin memleketine geleli. Hâlâ aynı tas aynı hamam. Ya gidecektim ya da kalacaktım. Gidecek şansım olmadığı için en doğrusu kendi ayaklarımın üzerinde durmaktı. Elimde yine bir çanta düştüm yollara. Bindim trene, doğru Londra. Artık Beyto, Sara Jane, Debby, Ferhat, Erol, kimse sikimde bile değildi.

Bu yolu ben çizdim. Bu yolu ben seçtim. Ağlamanın, isyan etmenin, kendimi sikmenin ve duygu mastürbasyonu yapmanın bir getirisi yoktu. Öyle ya da böyle tek başıma ayakta kalmak zorundaydım. İlk

dersimi almıştım. Kaçak olduğumu kimse bilmeyecekti artık. Birçok kebabçıdan İngilizcem çok daha iyiydi. Ne gerek vardı zırlamaya; başıma gelenleri anlatıp teselli beklemeye... Düştüm işte tekrar yollara.

Dalston'a gittim. Bu Beyto'yla ilk tanıştığımız yere. Bir Hürriyet gazetesi aldım. Oturdum bir kahvehaneye, daha doğrusu bilmem neresinin yardımlaşma demeğine, iş ilanlarına bakıyorum. Birkaç yeri aradım, uymadı. En sonunda bir adamla konuştum. Kafama yattı. Galler bölgesinde bir yer. Abergavenny diye bir köy. İsmi hoşuma gitti, sıcak geldi. Adamla konuştuk biraz. Bir değişiklik olacaktı. "Tamam abi," dedim, "ben geliyorum." Zaten kuralımdı, haftalığı konuşmam, bakarsın işime, bakarım işine, anlarız. Kebabçıydı işte amma koyum. Ne farkı vardı. Aynı hesap. Ha burada, ha orada.

Dualar ediyordum. Psikopatı bol bir yer olsun. Şöyle Ipswich'de bir gün çalışıp kaçtığım yer gibi mikrop bir yer olsun. Kendimi bir sınavayım. Götüm ne kadar kıymetli, bir ölçeyim. Hep ben kaçıyorum, hep ben terk ediyorum. Artık dur demenin zamanı gelmişti.

Çok zoruma gitmişti. İlk defa alınterimi bırakmıştım arkamda. Bir sikko gelmiş, postasını koymuş, beni ekmeğimden etmişti. Kuyruğumu götüme sokup terk etmiştim. Herif koydu postasını, üç haftada yerlebir etti aylardır kurduğum ortamı.

Bu siktiğimin memleketinde nerden geldin, nasıl geldin kimsenin umurunda değil. Zırlamanın gereği yok. Kahramanları olmayan, masal dinlemeden büyüyen çocuklar kendi kahramanlarını kendileri yaratırlar ama kendime kahraman yaratmak gibi bir derdim, ihtiyacım hiç olmadı.

Taktım siyah beremi, madenci botlarımı giydim, düştüm yollara. Hayatlarına aniden girdiğim, bir parçası olduğum insanların hayatından yine aniden çıkıp gidiyordum.

Kendimize göre bir dünyamız vardır, kendi kurallarımızla kurduğumuz ve kendi doğrularımızla yürüttüğümüz. Farkına bile varamayız, birden çıkar karşımıza, hayatımızın bir par

çası olur. Her şey o kadar ani gelişir ki, "neden, nasıl, neden ben?" gibi soruları soramayız kendimize. Olmadık bir zamanda, olmadık bir ortamda, hiçbir ortak yönünüz bulunmamasına rağmen, çok kısa bir süre içinde hayatınızın içindedir. Hayatımızı yönetmeye başlar. Doğrularımızı sorgulatır kendimize. Soru işaretleri sokar kafamıza. Yargılar bizi.

Doğrularını dayatır. İnanmasak bile, karanlıkta ışık görmüş bir tavşan gibi onu seyrederiz. Hipnoz olmuş gibi. Onun doğruları, bizim doğrularımız olur. Onun sevinçleri bizim sevinçlerimiz, onun hüznü bizim karabasanımız. Artık o vardır. Tüm inançlarımızı, doğrularımızı, kurallarımızı, gerçeklerimizi... onun mutluluğu için sorgulamaya başlarız. Yıkarsız birer birer tüm gerçeklerimizi. Sorgulamayız bize dayattığı gerçekleri. Onu hiçbir zaman sorgulamayız. Onun mutluluğu için kendimizi sorgularız. Hayatımıza girdiği gibi aniden kaybolmaması için, onun gönlünü hoş tutmak adına. Dünyamıza bir anda girmiştir. Müptelası olmuşuzdur.

Kimdir bu? Hayatımızın kadını/erkeği, yeni doğmuş bir bebek, uzun zamandır görmediğimiz dostumuz, çok geç keşfettiğimiz bir inanç, bir melodi, bir görüntü... Liste uzatılabilir. Ama bunun kısaca adı aşktır. Kişinin yorum gücüne ve beklentilerine göre değişir. Kimisi hayatınızı karartır. Kimisi hayatı hayat gibi yaşatır. Kimisi de aynı anda hem hayatınızı karartır hem de hayatı hayat gibi yaşatır...

Sonu belli olmayan yolların ürkütücü ama cezbeden bilinmezliği karşısında tek tabancaydım. Serseri, rezil ve hiçbir değer yargısı olmayan, vurabildiğim kadar dibe vuracağım bir hayat... Ben gerçek aşkımı bulmuştum: Menzili olmayan yollar.

Eve telefon ettim: “O numarayı da artık aramayın!”

Soktum ellerimi cebime. Düştüm tekrar yollara.